

CUM O FAMILIE FRAGMENTATĂ
A REUȘIT SĂ-L GĂSEASCĂ PE DUMNEZEU ȘI SĂ SE REGĂSEASCĂ
UNUL PE ALTUL, ȘI CUM POȚI REUȘI ȘI TU.

VENIȚI DEOPARTE

Continuare a cărții *Scăpare la Dumnezeu*

JIM HOHNBERGER

ÎMPREUNĂ CU TIM ȘI JULIE CANUTESON

Traducere:
Raluca Ștefan

ZAPPY'S

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOHNBERGER, JIM

Veniți deoparte/Jim Hohnberger, Raluca Ștefan - Câmpina;
Zappy's, 2005
ISBN 973-87220-1-2

I. Ștefan, Raluca

2

Copyright © pentru ediția în limba română:
Dr. med. Horst Müller și Editura Zappy's

DEDICAȚIE

Tuturor acelor care sunt ocupați până peste cap și cu toate acestea fac din ce în ce mai puține lucruri; tuturor celor care sunt “inundați” de telefoane, e-mail-uri, întâlniri sau de așteptările altor oameni; tuturor acelor care sunt obosiți de grijile vieții și de lista fără de sfârșit a lucrurilor care trebuie făcute. Dumnezeu vă cheamă deoparte, nu numai într-un loc liniștit, ci undeva unde să vă puteți odihni în El. Dacă vreți să răspunzi chemării Sale, atunci această carte este pentru tine.

Cartea mai este dedicată Văii North Fork și locuitorilor ei. Voi, prieteni, atât animale, cât și oameni, râul, poiana și munții, nu ați fost doar creșa în care am crescut în viațuirea creștină, ci și profesorii noștri. Vă mulțumim, prieteni, și, în timp ce valea pe care o iubim atât de mult s-a schimbat în mod drastic în acest an, iar liniștea ei mormântală a fost tulburată, puteți să priviți o frântură din frumusețea ei în paginile acestei cărți.

CUPRINS

	Prefață	8
Capitolul 1	Părăsind alergarea	12
Capitolul 2	Restructurări	27
Capitolul 3	Mulțimi la munte	34
Capitolul 4	De ce eu, Doamne?	42
Capitolul 5	La umbra aripilor Lui	54
Capitolul 6	Suntem o familie	69
Capitolul 7	O viață simplă	87
Capitolul 8	Domnul Jumătate de Zile	95
Capitolul 9	Locuind în sălbăticie	103
Capitolul 10	Îmi ridic vocea	116
Capitolul 11	Marele incendiu	122
Capitolul 12	Încercarea de foc	127
Capitolul 13	Embers	147
Capitolul 14	Frustrarea	152
Capitolul 15	Reflecții	162

CUVÂNT ÎNAINTE

RANDY MAXWELL

Programul lui Dumnezeu și simțul umorului nu vor înceta niciodată să mă uimească. Iată-mă scriind cuvântul înainte pentru o carte care vorbește despre cum să încetinești ritmul și să vii deoparte într-un timp când spui “Da” iar și iar, și liniștea este pierdută din vedere datorită slujirii, căminului și presiunii lucrului.

Viața mea este compusă din termene limită. Lucrez în industria reclamei – o slujbă care provoacă aciditate stomacului, care aduce urgențe, “date limită” și îndatoriri multiple. Am o familie compusă din cinci membri, sunt vorbitor și scriitor, ceea ce mă determină să călătoresc de-a lungul Statelor Unite și nu numai. Relațiile se schimbă. Timpul petrecut cu Dumnezeu este scurtat. Și curând am un sentiment tot mai acut că nu mai pot controla totul, că viața mă duce de nas, aruncându-mă de ici-colo, dintr-o criză într-alta.

De aceea mă bucur pentru programul lui Dumnezeu și pentru Spiritul Său bun. Înainte să scriu aceste rânduri a trebuit să citesc cartea. Și citind-o, am auzit vocea blândă și înceată a lui Dumnezeu amintindu-mi “să fii liniștit și știi că El este Dumnezeu” (Psalmi 46:10). Dacă te identifici cu ceea ce tocmai am descris mai sus, și viața ta a devenit un buton al panicii care este apăsat de toți și toate, ai nevoie de această carte.

Îi cunosc pe Jim și pe Sally de ani de zile și am lucrat împreună pentru a face copertele cărților și casetelor lor. Au fost mentorii mei și, s-au rugat cu mine și cred că le cunosc inima. Un lucru care-mi place și pe care-l respect la acest cuplu este abilitatea de a menține și a trăi având standarde înalte, fără să piardă din vedere harul. Nu își folosesc propriul stil de viață ca să-i condamne pe cei care au o experiență diferită. Și, prin

harul lui Dumnezeu, au reușit să nu cadă în partea legalistă în care au căzut mulți.

Ei folosesc experiențele date de Dumnezeu – experiențe despre rearanjarea priorităților în viață, despre reaprinderea flăcării căsniciei lor, despre creșterea copiilor fără stimuli artificiali într-o lume materială și însetată de distracție, și despre predarea eului, pentru a ne face să dorim o viață fără alergare. Mai mult decât atât, ne arată cum să facem ca lucrul acesta să se întâmple acolo unde locuim, fie că trăim într-o metropolă sau la țară.

Am făcut câteva comentarii despre această carte. Am citit-o și am auzit vocea lui Dumnezeu chemându-mă deoparte – din nou. Acum este rândul tău. Să ascultăm cât încă se mai poate.

Randy Maxwell
Nampa, Idaho
ianuarie, 2004

PREFAȚĂ

TIM CANUTESON

Era o zi frumoasă, una dintre acele zile care te făceau să te bucuri de viață. O după-amiază a cărei splendoare avea să fie spulberată în numai câteva ore datorită unei cereri urgente de a merge la spital, locul unde lucram. Din fericire, era ultima zi de concediu. Mai aveam de mers la un magazin din oraș pentru a lua o carte pe care o comandasem. Locuiam într-o zonă bogată și, dacă nu aș fi stat într-o locuință subvenționată de spital, ca tânăr necăsătorit, nu aș fi putut să-mi permit să plătesc chiria.

Drumul spre oraș m-a purtat pe lângă clădiri noi ce adăposteau birouri și case vechi, renovate, care valorau acum milioane de dolari. Era miezul zilei și micul oraș care avea o populație de numai 20.000 de locuitori, primea în timpul zilei peste 200.000 de oameni, care lucrau aici și care umpleau parcurile de pe lângă birouri. Oameni bine îmbrăcați, care se bucurau de pauza de prânz, umpleau străzile. Doamne îmbrăcate în pas cu moda ieșeau din birourile lor. Peste tot se putea simți mirosul parfumului și prezența feminină a mătasei, perlelor, dantelei și panglicilor care fluturau în vânt. Priveliștea orașului tăcut și plin de pace nu lăsa să se întrezărească nimic din ceea ce îi aștepta pe cei ce aveau să fie martori. Traficul era din ce în ce mai îngreunat, însă am găsit un loc bun de parcare și am mers până la librărie pentru a lua ceea ce comandasem.

La celălalt capăt al clădirii, fără ca eu să știu, o tânără care lucra la o bijuterie tocmai lua pauza de prânz, ca și mine de altfel, și plănuia să facă o plimbare. S-a urcat în mașina sport pe care o avea, chiar în timpul în care eu m-am întors la microbuz. Am ieșit din parcare iar locul a fost imediat ocupat de un alt cumpărător grăbit.

În timp ce mergeam am văzut că mașina din fața mea era condusă chiar de această tânără. A trebuit să frâneze brusc iar mașina s-a oprit în

timp ce o altă mașină, de pe banda alăturată, s-a vârat în față pe banda ei. Limbajul trupului a fost atât de expresiv, încât mi-a atras atenția. Tânăra aproape că plângea din cauza acestei mici probleme. Și-a ridicat mâinile agitată și, din fericire, doamna care stătea pe scaunul din dreapta și care părea mai în vârstă și-a întors capul acoperit de un păr lung și blond și, cu calm, i-a arătat fetei cum să dea înapoi și să-l ocolească pe șoferul care împrumutase o parte din banda ei. Părea că e o lecție de condus. Apoi, mașina sport a tinerei și-a continuat drumul în josul străzii.

Această întâmplare m-a impresionat foarte mult și-mi amintesc că am spus: “Viața de aici îi face pe oameni stresați. Săraca fată!” Deși s-a întâmplat cu douăzeci de ani în urmă, pot încă să revăd scena foarte clar. Starea societății în care trăim nu devine mai bună ci se înrăutățește pe zi ce trece. Suntem din ce în ce mai stresați, mai tensionați, mai presați de timp. Nu a existat nici un alt timp în care a trebuit să luăm atâtea decizii cu consecințe pe termen lung, cu privire la atât de multe lucruri, și asta într-un timp atât de scurt și fără să ne putem gândi îndeajuns.

În fiecare zi suntem bombardați cu decizii cu care nu aveam de a face acum câțiva ani. Un exemplu bun este îmbrăcămintea. Cu ceva timp în urmă aveai doar un singur schimb de haine. Nu trebuia să te chinui să alegi atunci când trebuia să te îmbraci. Numai dacă erai norocos aveai două schimburi de haine: unul bun și unul de purtare. Mâncai același fel de mâncare și dimineața, și seara și făceai același fel de activitate zi de zi, ani la rând, într-o nesfârșită rutină, așa cum au făcut și părinții tăi la rândul lor, și așa cum au făcut și părinții părinților tăi. Faptul că trăiești în acest secol este o onoare, dar presupune și un cost care se reflectă în dorința americanilor după o viață simplă și liniștită. Dorința este aproape universală, așa cum a demonstrat și filmul de succes “The Wilderness Family” (Familia din sălbăcie, n.tr.) precum și alte filme și programe TV.

Companii renumite pentru ofertele de serviciu pe viață au început să-și concedieze angajații. Loialitatea și respectul pentru angajat au devenit virtuți pe care din ce în ce mai puține companii le promovează în contextul economiei globale. Boli cu care nu ne-am confruntat atât de mult până acum, azi au devenit epidemii. Și aceasta datorită poluării, stilului de viață și dietei. Chiar și timpul liber nu mai este “liber” datorită posibilității de a comunica neîntrerupt. Într-un asemenea cadru este din ce în ce mai greu

să-ți îndrepti gândurile spre Dumnezeu, și uneori te limitezi doar la cele câteva ore petrecute la biserică, o dată pe săptămână – asta dacă nu ești prea obosit ca să te trezești și să mergi la biserică. Suntem stresați, iar cauzele stresului sunt multiple. Curând devenim ca tânăra frustrată și supărată, fiind gata să izbucnim în lacrimi pentru orice nimic.

Jim și Sally Hohnberger cunosc stresul din viața de zi cu zi. Atunci când am văzut-o pe tânăra din parcare, cam tot pe atunci ei se mutau în sălbăticie, pe valea râului North Fork, în apropiere de Parcul Național Glacier. Au venit aici pentru a găsi liniștea, pentru a se regăsi unul pe altul și pentru a-l găsi pe Dumnezeu. Liniștea le-a transformat viețile și, prin ei, multe vieți au fost schimbate. Viața mea este o mărturie în sensul acesta. Câțiva ani mai târziu, Jim a devenit agent mobilier și a făcut o reclamă prin care îi invita pe oameni *să vină deoparte*. Toți cei care au văzut reclama au spus că este ciudată. “Cine va adera la o asemenea idee nebunească?” au întrebat ei. Dar Jim nu a fost de acord cu ei și a folosit reclama. Rezultatele au dovedit că oamenii doreau *să vină deoparte*.

Familia mea și cu mine am petrecut zece zile cu Jim și Sally în casa lor de pe Valea North Fork, spre sfârșitul primăverii anului acestuia, în timp ce am “șlefuit” această carte. Pot să dau mărturie despre frumusețea sălbăticiei, liniștea și pacea peisajului și măreția virgină a munților care se ridică la est, și care nu fac altceva decât să-ți îndrepte gândurile către cer. În timp ce lucram și râdeam de incidentele din trecut, în timp ce plănuiam cartea pe care tu o ții în mâini, în mintea mea încă stăruia, și va continua să stăruie, imaginea unei tinere, o persoană la care mesajul acesta nu va ajunge și care nu va avea șansa să răspundă chemării de a veni deoparte, pentru că își dorește atât de mult să fie în alt loc.

În ziua când s-au întâmplat cele povestite până acum am mers la lucru, apoi am plecat în concediu. Nici nu mi-a trecut prin minte că tânăra pe care am văzut-o atât de supărată era în pragul morții. Am aflat lucrul acesta când m-am întors acasă. I-am recunoscut fotografia pe prima pagină a ziarului. Cealaltă doamnă, cu păr blond pe care o văzusem pe scaunul din dreapta era, de fapt, un bărbat care o răpise. A ucis-o cu brutalitate după care i-a abandonat trupul abuzat într-o zonă împădurită, luându-i banii, mașina, puritatea și viitorul. Cu mașina și cartea ei de credit a ținut-o tot într-o distracție, călătorind prin câteva state, până când, în cele din

urmă, a fost prins. Tânăra aceea a trecut pe lângă atâția oameni care, ca și mine, ar fi putut s-o ajute, dacă ar fi știut. Însă atunci când am aflat era prea târziu.

Există oameni pe care îi poți scăpa din anumite necazuri dacă, și numai dacă, vezi pericolul în care se află și faci ceva pentru a-i proteja. Dar, dacă aștepti ca ei să strige după ajutor și să-ți spună că au dat de necazuri, dacă aștepti până când sunt în mâna dușmanului, s-ar putea să fie prea târziu, iar strigătul lor de ajutor poate fi confundat cu altceva. Am privit o persoană în timp ce se îndrepta spre moarte și nu mi-am dat seama de lucrul acesta. Această întâmplare m-a făcut să iau decizia de a nu mai lăsa să treacă pe lângă mine nici o persoană care se îndreaptă spre distrugere.

În inima și în mintea ta se află dorința de a trăi așa cum vrea Dumnezeu și așa cum ne-a făcut El să trăim – în continuă legătură cu El. Nu poți avea o legătură cu El, nu Îi poți asculta vocea și, în același timp, să treci prin viață cu viteza cu care trecem noi. Vocea Lui lină ne cheamă încet, în liniștea prezenței Sale, pentru a-L întâlni. Unii pot să răspundă chemării imediat, în timp ce alții trebuie să se străduiască să-și elibereze timpul pentru a fi cu El. Iar alții nu-L pot găsi pe Dumnezeul pe care-L caută decât dacă își schimbă cu totul viața și locul în care trăiesc. Nu-ți pot spune ceea ce vrea Dumnezeu de la tine, dar pot să te asigur că ceea ce dorește El este ce poate fi mai bun pentru tine. Toți sunt invitați să vină deoparte. Poți veni deoparte mutându-te în sălbăcie sau poți face aceasta în liniștea camerei tale, într-un autobuz aglomerat sau chiar în celula unei închisori. Să vii e tot ceea ce contează. Așa că, vino! Dumnezeu te cheamă acum și, ca tânăra aceea, nu poți ști care va fi ultima zi pentru tine. Vino acum, înainte de a fi pentru totdeauna prea târziu!

CAPITOLUL 1

PĂRĂSIND ALERGAREA

Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui, nici nu stă în puterea omului când umblă să-și îndrepte pașii spre țință
(Ieremia 10:23).

Eram singur cu Dumnezeu, cocoțat pe o stâncă din sălbăticie, la peste 2.100 de metri privind la câteva lacuri mici care luceau în vale. Aveam Biblia pe picioare în timp ce meditam la un pasaj pe care tocmai îl citisem în Ieremia. “Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui, nici nu stă în puterea omului când umblă să-și îndrepte pașii spre țință” (Ieremia 10:23). *Ce vrea să spună?* m-am întrebat. *Cum se poate aplica la viața mea? Ce poate însemna?* Avusesem propria afacere timp de treizeci de ani înainte de a-L cunoaște pe Dumnezeu. *Doamne, ce vrei să spui cu “nici nu stă în puterea omului când umblă să-și îndrepte pașii spre țință”?* Peisajul minunat din fața ochilor mei s-a estompat în timp ce, cu ochii minții, priveam înapoi în timp. Dumnezeu m-a invitat la o plimbare prin toate etapele vieții până în prezent. Nu știu când s-au scurs orele.

Înainte de a merge mai departe, ar fi bine să vă spun cum am ajuns pe această stâncă izolată.

Grațița dintre Statele Unite și Canada este arbitrară, neavând nici o distincție geologică așa că, atunci când m-am mutat în nordul Montanei, am descoperit că munții Whitefish, aflați în Statele Unite, sunt, de fapt, lanțul munților McDonald din British Columbia. Mai mult decât atât, râul Flathead, care trece prin sud-estul regiunii British Columbia, devine partea de nord a râului North Fork, după ce trece granița Statelor Unite. Numele se schimbă dar munții și râurile sunt aceleași, fără să le pese de ceea ce spun oamenii despre ei.

Astăzi, acestei văi i se spune Trans-Boundary Flathead, și este una dintre zonele care a rămas cea mai frumoasă, nepopulată și specială din

interiorul Americii de Nord. Oamenii au exploatat cheresteaua, minereul atât de prețios și petrolul. Vegetația luxuriantă a hrănit animale fără număr de-a lungul anilor, iar zona rămâne încă neschimbată, dacă o comparăm cu alte zone care au fost exploatate chiar și pe termen scurt. Este un loc extraordinar care deține, cu mici excepții, același ecosistem și aceeași sălbăcie care erau cu o jumătate de mileniu în urmă. Numai Parcul Național Yellowstone mai poate fi comparat cu acest loc.

Niciodată nu voi uita reacția pe care Sally și cu mine am avut-o când am văzut pentru prima dată această vale care se întinde pe 130 de kilometri la nord și la sud, din Canada până în Statele Unite. Am petrecut zile în șir căutând un loc potrivit pentru a scăpa de viața de rozătoare pe care o duceam și pentru a ne clădi o casă și, iată-! Am consimțit amândoi printr-un semn al mâinii cu degetul mare ridicat. Știam că am găsit un loc special. Mărginit de munții Whitefish la vest și de lanțul muntos Livingstone din Parcul Național Glacier la est, valea are în jur de 4.000 kilometri pătrați iar din aceștia peste 2.500 sunt în Statul Montana. Râul curge de-a lungul întregii văi care nu poartă semnele dezvoltării societății. Există doar o așezare în SUA – Polebridge. Populația acestei văi, care odinioară se ridica la aproximativ o sută cincizeci, a scăzut rapid și nu și-a mai revenit. Chiar și la zece ani după ce ne-am mutat aici, sunt în jur de optzeci de locuitori rezidenți ai Statelor Unite și nici unul al Canadei. Numărând chiar și casele de vacanță, populația nu depășește o sută de persoane, numărul rămânând în continuare foarte mic.

Dar nu a fost întotdeauna așa. Ktunaxa, numiți și Kootenay în Canada și Kootenai în Statele Unite, sunt băștinașii americani ale căror nume le poartă chiar și astăzi anumite puncte topografice. Acest trib mic a numărat 10.000 de persoane până când, în secolul al XVIII-lea, pojarul a ucis nouăzeci la sută dintre locuitori.

Chiar și într-un loc atât de izolat și de frumos, presiunea vieții moderne poate fi foarte mare, privându-ne de timpul pentru lucrurile care ar trebui să fie cele mai importante pentru noi. Am descoperit că, dacă nu depun efort, nu am timp să petrec în comuniune cu Dumnezeu și, când relația mea cu El suferă, toate celelalte relații cu oamenii suferă și ele. Una dintre soluțiile pe care le-am găsit pentru a-mi simplifica viața, chiar și într-o zonă așa idilică, este să petrec timp departe de toți ceilalți și de

lume, doar eu și Dumnezeu, în sălbăticie. Când vorbesc despre acest timp îl numesc “timpul Enoh”, după numele bărbatului care a umblat cu Dumnezeu. Tocmai pentru a petrece un asemenea timp am plănuit să merg la Lacul Nasukoin. (“Nasukoin” este denumirea celor din Ktunaxa pentru șef.)

Parcând lângă drumul de piatră numit Moose Creek Road, am pus pe umeri rucsacul, care avea 23 de kilograme, pregătindu-mă pentru călătoria de 11 kilometri pe care aveam să o fac. Din punct de vedere geologic, zona în care m-am hotărât să merg este o zonă glaciară, având lacuri lungi și adânci, cascade, văi în formă de “U” și stânci. Pare că este greu de urcat pentru că urci tot timpul pe distanța de un kilometru, nu? Ghidul traseelor turistice clasifică acest traseu ca fiind “extenuant”. După standardele mele el este moderat.

Această zonă este populată de urși grizzly, așa că mi-am amplasat cortul printre bolovani, într-o zonă indicată ca fiind mai puțin populată de urși, cu vedere spre lac. Eram singur cu urși, capre negre, marmote, veverițe și Dumnezeu. Am terminat de amplasat cortul, am servit cina și am agățat mâncarea undeva la înălțime, pentru ca urșii să nu ajungă la ea. Apoi m-am pregătit pentru culcare. Puțini oameni experimentează liniștea adâncă. La apusul soarelui, atenția mi-a fost atrasă de sunetul pădurii. Înainte ca să mă ia somnul, m-am gândit la ce-mi putea aduce dimineața și m-am hotărât ca în ziua următoare să urc în susul văii.

Diminețile de vară la munte pot fi răcoroase și așa a fost și dimineața aceea la o înălțime de 2.000 de metri. Sunt însă și schimbări. Dimineața a fost splendidă. Lacul reflecta stâncile mărețe, care se ridicau deasupra mea cu mai mult de 600 de metri. În timp ce urcam, un șuierat puternic s-a auzit de pe un colț de stâncă și un strigăt plin de furie m-a făcut să-mi îndrept privirea în sus, unde un vultur pleșuv a observat șuieratul amenințător al marmotelor și, întorcându-se grațios și fără nici un efort, s-a îndreptat în josul văii, în căutarea unei prăzi mai ușoare.

Urcând pe acea vale, m-am oprit pe o stâncă proeminentă, la aproximativ 150 de metri mai sus decât locul unde campasem. Priveliștea era măreață, iar soarele încălzea rocile. M-am așezat acolo și mi-am scos Biblia dorind să studiez, neputând anticipa ceea ce Dumnezeu avea pregătit pentru mine în ziua aceea. Aici, în timp ce meditam la viața mea, tot ceea

ce era în jur s-a estompat și m-am regăsit trăind în trecut cu o însuflețire imposibil de descris. Nu pot descrie amprenta pe care a lăsat-o asupra mea acea meditație.

În timp ce mă întorceam în trecut, l-am putut auzi pe tata zicând: “Priviți! Priviți! Nu e ciudat?” Privind din bucătăria familiei mele, puteam să-l văd pe bătrânul doctor Hildebrand, doctorul familiei noastre, ducându-și geanta uzată de piele. Pe atunci încă mergea pe la casele oamenilor. S-a uitat la mine, un țănc care abia începeam să umblu, privind peste ochelari la ceea ce făceam. Apoi a zâmbit.

“Ei bine, asta este. Acest micuț merge înapoi de-a bușilea. Nu vă îngrijorați. Am mai văzut așa ceva și, de obicei, e un semn că micuțul învață să facă lucrurile altfel. Sunt sigur că este isteț în felul lui.”

“Dar nu este normal!” a replicat tata. Și amândoi aveau dreptate. Nu am fost niciodată omul care să urmeze drumul obișnuit sau unanim acceptat al vieții fără a avea dificultăți. Eram un copil simplu cu o inteligență la fel de simplă, iar multe lucruri, care la alți copii erau numai normale, pentru mine erau greu de învățat. Tata era un om simplu, care avea succes datorită unei mari calități: era un om de nădejde lucrând din greu. Era căsătorit cu mama, care era o femeie harnică, iubind rutina de zi cu zi a vieții, făcând aceleași lucruri zi de zi, timp de ani de zile. Așa că nu e de mirare că Jimmy Hohnberger, cel de-al treilea copil dintre cei cinci, avea o capacitate medie.

Când am mers la grădiniță, a fost pentru prima dată când am pășit în afara zonei de siguranță. Teribil de timid și, când spun teribil, *teribil* înseamnă forțat să intru într-o cameră cu mulți copii, mai mulți decât văzusem eu toată viața mea – m-am ascuns sub catedra educatoarei. Doamna, fiind drăguță, a permis această ciudățenie pentru că și-a dat seama că sunt diferit și că voi ieși repede din carapacea mea. Spre surprinderea ei, am petrecut treizeci de zile sub catedră.

În cele din urmă, ea și mama au avut o discuție în care au hotărât că venise timpul să ies din mediul în care eram obișnuit și să nu mai trăiesc ca un pustnic. Când mi-au explicat lucrul acesta am fost îngrozit. Nu puteam face față situației și, când am fost trimis la școală, în ziua următoare, am tras chiulul. Eram doar un copilaș, însă am stat în parc o veșnicie până când, în sfârșit, am auzit clopoțelul școlii sunând. Am pornit spre casă

fericit, crezând că încercarea mea s-a sfârșit. Mama, o femeie isteată, a început să mă întrebe cum a fost la școală. Răspunsurile mele nu erau coerente, așa că ea a descoperit imediat adevărul. Știți, clopoțelul pe care eu l-am auzit anunța pauza de prânz. Nu am fost niciodată pedepsit pentru această faptă, însă mama a venit mult timp cu mine la școală, ajutându-mă să mă obișnuiesc cu “viața din bancă”.

Școala era o adevărată povară pentru mine. Mergeam la școală pentru că trebuia să merg, dar nu m-am împăcat niciodată bine cu copiii din cauza timidității. Nu aveam încredere în părerile și nici în abilitățile mele și, de aceea, aveam puțini prieteni. Nu-mi plăcea să studiez, nici să citesc pentru a cunoaște mai multe și nici să excelez în vreun domeniu. Adesea nici nu înțelegeam ceea ce învățam, însă eram prea rușinos pentru a cere profesorilor să-mi explice. Deschideam rar manualele, însă am reușit să obțin mai mereu “C”-uri. De-abia așteptam să se termine școala și să-mi regăsesc libertatea pe câmp și prin păduri.

Appleton, Wisconsin nu este o zonă foarte împădurită, însă petreceam multe ore jucându-mă printre copaci și în apa canalului golfului de acolo. Desigur, autoritățile nu permiteau acest lucru, iar proprietarii terenurilor petreceau destul timp urmărindu-mă pentru a mă prinde. Cu cât mă urmăreau mai mult, cu atât fugeam mai tare. Nu știu să vă spun ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi prins, pentru că nu m-au prins niciodată.

Când aveam 11 ani, am avut parte de aceeași slujbă pe care o avea fratele meu. Trebuia să ai cel puțin 12 ani pentru a fi angajat, dar, pentru că le plăcea de fratele meu, mi-au dat voie și mie să lucrez. Slujba aceasta m-a forțat să ies în afara zonei mele de siguranță, pentru că trebuia să distribui ziare la 95 de case, la unele lunar iar la altele săptămânal. Asta însemna că trebuia să vorbesc cu mulți oameni care erau străini pentru mine. Eram îngrozit. Acum, privind înapoi, văd că a fost planul lui Dumnezeu pentru a-mi învinge timiditatea, căci așa am cunoscut mulți oameni de treabă.

Nici unul dintre ei nu a avut o asemenea influență asupra mea cum a avut doamna Baliment. Era infirmă datorită artritei care a încovoiat-o, obligând-o să stea pe un scaun. Însă artrita nu i-a putut lua zâmbetul și nici grija pentru alții. De fiecare dată trebuia să-i aduc ziarele în casă, din cauza condiției în care se afla. Însă nu se mulțumea doar cu atât. Îmi

punea mereu întrebări încercând să mă facă să-mi deschid sufletul. Nu știu cum, dar în prezența ei nu mai eram atât de timid. La urma urmei, ce putea să-mi facă? Eforturile ei nu au rămas fără rezultat și, curând, am devenit prieteni. Timp de luni de zile am lucrat pentru ea regulat, adunând frunzele, văruind casa, îndepărtând zăpada – făceam tot ceea ce avea nevoie. Ea a fost cea care mi-a arătat că pot vorbi cu adulții.

Când eram în clasa a zecea, datorită influenței tatălui meu, am început să lucrez la o benzinărie spălând mașini pentru 75 de cenți pe oră. Mai târziu, tot datorită tatălui meu, am început să fac plinul la mașini precum și alte lucruri mai ușoare, ca schimbatul uleiului, înlocuirea pompei de apă și a tobei de eșapament. Aceasta m-a forțat, din nou, să interacționez cu diferiți oameni.

Am făcut liceul, cu chiu cu vai, însă nu învățam niciodată și nici nu-mi păsa de notele pe care le luam, acestea fiind de nivel mediu. Nu aveam deloc încredere în abilitățile mele academice, dar, deși eram timid, acum puteam discuta cu oamenii. Curând m-am maturizat, fiind un tânăr blond cu ochi pătrunzători de un albastru spre verde, am fost șocat și, totodată încântat când destul de multe domnișoare nu se sfiau să-mi arate că doresc să iasă cu mine. M-am întâlnit chiar și cu o fată care câștigase un concurs de miss.

În liceu îmi doream să lucrez în construcții. Mama însă avea alte idei. Ea se gândea că, dacă vreunul dintre copiii ei trebuia să meargă la colegiu, atunci, acela eram eu. A insistat să fac niște cursuri pregătitoare pentru colegiu. Pentru că-mi plăcea matematica, au hotărât să mă înscrie la secția de chimie. Mintea mea, puțin solicitată până atunci, aproape că a explodat. Există un singur lucru frumos legat de cursurile mele. E vorba de Sally Hughes, o fată drăguță, care stătea în spatele meu. Dumnezeu a făcut în așa fel încât să vin în legătură cu singura fată din toată școala care cred că era mai timidă decât mine. Pe atunci nu știam că va deveni dragostea vieții mele.

Seara dinaintea intrării la colegiu am ieșit cu prietenii – și aveam puțin cam mulți prieteni. Datorită faptului că pierdeam timpul, rezultatele testelor mele erau dezastruoase. Mi se părea imposibil să intru la colegiu. Tata câștiga destul de mulți bani ca să nu pot beneficia de bursă și destul de puțini ca să nu poată să-mi plătească taxele. Ce voi studia? Singurul

lucru care-mi plăcea era timpul petrecut în aer liber. Cum aş fi putut să obţin o diplomă într-un așa domeniu?

Am obținut o slujbă la o companie de hârtie și materiale plastice. Asociației nu i-a plăcut însă etica muncii pe care o moștenisem de la tata. Munca era ușoară și plictisitoare. Puteam să lucrez, dar să și planific munca pentru următoarele câteva zile sau chiar pentru o perioadă mai îndelungată. Asociația s-a plâns că produceam prea mult și că făceam mai mult decât făceau tot ceilalți. Așa că m-au mutat la o altă secție, unde s-a întâmplat același lucru. În cele din urmă, datorită influenței tatălui meu, am fost mutat la secția cea mai puțin dorită din toată compania. Munca mea consta în a despărți capacele de masa de plastic din care erau confecționate, cu ajutorul unui baros. După trei zile de lucru aici, am plecat și m-am întors la benzinărie. Am început să mă gândesc din nou la posibilitatea de a merge la colegiu – era ceea ce voiau atât tata, cât și Dumnezeu.

Interesat, în sfârșit, de colegiu, am descoperit că Michigan Technological University avea specializare în silvicultură, cu o specializare secundară în cartografie. Problema era că taxa pentru cei care nu locuiau în statul respectiv era de 4.000 de dolari pe semestru. Nu-mi puteam permite însă, Providența avea planuri mărețe pentru mine. Într-o seară, lucram la benzinărie, când și-a făcut apariția un domn bine făcut. A intrat în magazin în timp ce eu făceam plinul mașinii sale de lux, verificam presiunea și uleiul și spălam geamurile. În timp ce lucram, îmi spuneam unui prieten despre faptul că uram munca la fabrică, că nu-mi puteam permite să plătesc taxa de școlarizare la Universitatea din Michigan și că nu știu ce să fac în continuare.

Nu mi-am dat seama că proprietarul mașinii asculta relatarea mea. Într-un târziu, s-a întors și mi-a spus: “Vrei să mergi la colegiu?”

“Da, vreau. De ce?” i-am răspuns plin de nesiguranță.

“Uite adresa mea. Vino la mine la birou, miercuri.” Apoi a plecat.

Mi se părea foarte misterios. Când i-am spus șefului despre această situație, el a exclamat: “Ști cine era omul acela? Era domnul Bulboz, unul dintre cei mai bogați oameni din oraș. Are o companie de asigurări. Nu știu ce vrea, dar ai face bine să fii acolo miercuri.”

Miercuri, de la serviciu, cu inima tremurând și cu o bucată de pânză plină de unsoare care-mi ieșea din buzunarul din spate, am mers la birou.

Am fost condus în biroul imaculat al domnului Bulboz, iar el a început să-mi pună întrebări cu privire la mine. A vrut să știe în mod special dacă eram religios. “Sunt catolic,” i-am răspuns cinstit, însă el m-a întrerupt. Nu îl interesa cărui cult îi aparțin, voia doar să știe dacă mergeam la biserică. După un interviu lung, m-a întrebat ce sumă îmi trebuie pentru taxe, iar apoi mi-a spus: “Mergi la colegiu, fiule. Taxele îți vor fi achitate.”

“Dar...” m-am bâlbâit eu.

Și-a ridicat mâna întrerupându-mă din nou: “Tot ceea ce-ți cer este ca notele tale să fie la nivelul calificativului B și să-mi promiți că, atunci când vei avea posibilitatea, îi vei ajuta pe alții, așa cum și tu ai fost ajutat. I-am promis și am plecat la colegiu. Dumnezeu a rânduit totul, deși eu nu am putut să am control asupra cursului evenimentelor.

La colegiu a fost bine datorită faptului că lucram din greu. O problemă destul de importantă era faptul că trebuia să studiez și să lucrez în același timp pentru a putea avea bani de buzunar. Și, mai rău decât atât, Sally, prietena pe care o aveam încă din timpul liceului, învăța la o școală postliceală sanitară, la câteva sute de mile depărtare. Oamenii spuneau că relațiile la distanță nu supraviețuiesc. Noi însă nu știam lucrul acesta. Lucram din greu în cursul săptămânii și aproape întotdeauna mergeam acasă în week-end-uri pentru a ne întâlni. Pentru mine se merita să studiez mai mult, să petrec atâta timp pe drum și să lucrez la benzinărie, doar ca s-o văd câteva ore, de vineri până duminică.

Într-un week-end, fiind acasă, am mers până la locul de muncă al fratelui meu să-l văd. Însă nu era acolo. Lucra la o companie care vindea computere și, pentru că mi s-a spus că trebuie să se întoarcă repede, m-am hotărât să-l aștept. Birourile deschise permiteau tuturor să vadă ce se întâmplă și când șeful a privit prin încăpere, m-a văzut și m-a chemat să stăm de vorbă. Era foarte ocupat, având computerul în fața lui, ceea ce mi-a captivat interesul. Oricum, eram în anul 1972 iar computerele nu erau un lucru obișnuit cum sunt astăzi. “Încerc să descifrez acest program de cartografie”, a spus el încercând să se explice. “Ști ceva despre el?”

“Dați-mi voie să văd ce faceți”, am spus, în timp ce am mers dincolo de biroul lui. În câteva minute l-am ajutat să-și rezolve problema. Nu știam nimic despre computere, dar știam despre cartografie. Și uite-așa,

pe neașteptate, atunci când am absolvit colegiul mi s-a oferit o slujbă – să vând computere cartografilor.

Țineți minte că atunci consideram că, a fi distribuitor, era cea mai de jos muncă posibilă. Așa vedeam eu lucrurile la data aceea. Am privit la toate profesiile care cereau cuiva să vorbească cu oameni necunoscuți și a fi distribuitor era cea mai rea dintre toate. Palmele mi se umezeau chiar și atunci când un distribuitor se apropia de mine, deoarece era un străin care dorea să-mi vorbească. Așa că am refuzat oferta șefului fratelui meu. I-am spus că specializarea mea era în silvicultură și că doream să-mi caut de lucru în domeniul acesta.

Eu și Sally ne-am căsătorit în luna martie 1972 și am absolvit colegiul în aceeași primăvară. Către sfârșitul școlii am început să caut de lucru în domeniul meu, dar singurele locuri de muncă pe care le-am găsit erau fie temporare, fie nu aveau prea mult de a face cu silvicultura. Am găsit un loc de consultant al unui departament care dorea să-i învețe pe fermieri cum să planteze mai mulți copaci pentru ca să asigure fazanilor un habitat. În cadrul altei slujbe, mi se oferea posibilitatea de a mă muta în alt stat unde aveam să curăț toaletele din parcuri. Vă dați seama că nu eram prea interesat. Apoi, un proprietar de păduri mi-a oferit o slujbă ca vânzător, gândindu-se că știu câte ceva despre cherestea, pentru că studiasem silvicultura. Lucrurile mergeau din rău în mai rău.

Într-un week-end, când am venit acasă de la colegiu, am mers împreună cu Sally să ne uităm la case, doar așa pentru a ne distra. Am găsit un spațiu mic, drăguț, care ne-a plăcut foarte mult. Am negociat cu constructorul, nu în serios, doar pentru a face pe grozavul în fața soției. Am vrut s-o impresionez cu abilitatea mea de a negocia. Deodată, am obținut tot ceea ce am vrut și omul a scos un contract. Nu puteam crede, dar l-am semnat. L-am semnat înainte ca Sally să înceapă să lucreze ca asistentă în orașul nostru natal. Banca ne-a spus că ne va acorda un împrumut numai dacă puteam să dovedesc că eram angajat. Aveam nevoie, cu adevărat, de o slujbă.

Mi-am învins mândria și am mers înapoi la compania de computere ca să mă întâlnesc cu șeful fratelui meu. Omul aproape că a făcut o criză de isterie când a auzit ceea ce i-am povestit: “Ai cumpărat o casă nou-nouță fără să ai un loc de muncă?” A râs cu lacrimi. “Hohnberger”, a continuat

el, “vei fi unul dintre cei mai buni distribuitori pentru că ești motivat.” Așa că am intrat în lumea vânzărilor, obligat fiind de circumstanțe, sau, cel puțin, așa am crezut la data aceea neștiind prea multe despre felul în care lucrează Dumnezeu. Acum știu că Dumnezeu mi-a dat o profesie pe care nu o suportam și cu care nu voiam să am de a face. Întrerupându-mi gândurile, în timp ce stăteam pe stânca însoțită, Dumnezeu mi-a spus: *“Jim, te pregăteam pentru ceea ce urma să faci, nu-i așa?”* Poate că așa era, însă eu nu eram unul dintre cei mai buni elevi.

Compania m-a trimis pentru treizeci de zile la o instruire în New York. Eram un tinerel proaspăt ieșit de pe băncile colegiului, înconjurat de o mulțime de vânzători profesioniști aflați la mijlocul vieții. Mă simțeam ciudat și nu-mi găseam locul, dar eram motivat.

Profesorii ne-au învățat cum să facem vânzare, cum să prezentăm produsul, cum să ne comportăm cu clienții. Îmi doream din toată inima să reușesc, să am o casă drăguță și mașini, să călătoresc, să văd și să fac lucruri frumoase, să am o viață reușită și să devin cineva. Fără să-mi dau seama făceam primul pas spre rutină, fiind forțat să călătoresc pentru a obține instruire. Treizeci de zile departe de Sally. Nici în cei patru ani de colegiu nu fusesem despărțiți pentru o perioadă atât de lungă. Gândeam atunci că facem o investiție pentru viitorul nostru. Am venit acasă hotărât să-i asigur lui Sally toate lucrurile materiale de care avea nevoie și pe care și le dorea.

Nu am vândut nimic, nici măcar un singur lucru. Au trecut șase luni și încă nu vândusem nimic. Am încercat din răspuțeri să fac ceea ce fusesem învățat și nu am ajuns nicăieri. Ceea ce era mai rău era faptul că Sally era cea care asigura venitul, lucrând ca asistentă medicală. Nu s-a plâns niciodată de asta, însă respectul față de mine însumi era din ce în ce mai mic. Eram bărbat și, pentru mine, bărbatul era cel care trebuia să asigure venitul pentru familia lui. În cele din urmă, ajuns în pragul disperării, am hotărât să dau la o parte tot ceea ce învățasem. Voi fi doar Jim și, dacă clientului nu-i place, nu poate fi mai rău decât este acum.

Compania tocmai introdusese un nou program de calcul, așa că am mers la un contabil public autorizat pe care partenerul meu de la tenis mi-l recomandase. L-am întrebat dacă pot pune datele lui pe sistemul nostru pentru o zi. La sfârșitul zilei, a văzut că sistemul era bun pentru el. Astfel i-am vândut programul.

Știind acum că a prezenta sistemul computerului într-o formă practică dădea rezultate, am mers la o companie și i-am cerut voie patronului să petrec ziua cu angajații care ar putea utiliza sistemul. El mi-a spus: “Desigur.” Așa că le-am arătat sistemul și ceea ce putea face pentru ei. Le-a plăcut foarte mult. Astfel că angajații au insistat ca să fie cumpărate computere. Aceasta a fost cea mai mare comandă pe care am primit-o vreodată. Am renunțat să vând produsele patronului și am lucrat doar cu angajații.

Modalitatea aceasta de abordare mi-a adus un mare succes. Astfel au început să curgă comenzile. Am oferit produsele noastre și altor lucrători din alte domenii și au fost încântați de ele. Potențialilor clienți le ofeream posibilitatea să încerce produsul pentru treizeci de zile. După acest timp, majoritatea îl cumpărau. Totul mergea excelent. Patronul era încântat acum de vânzările mele, după ce așteptase atât de mult să devin popular.

Dar, curând, s-a săturat să-mi dea comisioane atât de mari. A făcut o nouă structură pentru comisioane și astfel mi-a făcut salariul nu o dată, ci de două ori mai mic. A doua oară după ce a făcut aceasta, m-am hotărât să stau de vorbă cu el. Mi-am îndreptat degetul către el și i-am spus: “Mă înșeli!”

Fața i s-a înroșit și, ridicându-se de pe scaun, mi-a spus: “Să nu mă mai acuzi de lucrul acesta niciodată!”

Am repetat: “Mă înșeli și mă faci să mă gândesc serios să părăsesc locul de muncă.” Când am terminat, am ieșit din birou. Nemaifiind angajat nicăieri, m-am hotărât că niciodată nu voi mai lucra pentru cineva. Trebuia să întreprind o afacere pe cont propriu.

Am analizat mai multe opțiuni, însă ideea unei companii de asigurări ieșea în evidență mai mult decât toate celelalte. Încă nu eram sigur. Dacă, pentru mine, a fi distribuitor era o profesie cât se poate de josnică, atunci a fi agent de asigurări era mai josnică decât aceasta. Am căutat să am cât mai multe date și am aflat că o companie privată de asigurări deținea majoritatea acțiunilor în Wisconsin. Poate că nu e așa de rău să reprezint o companie bună. Astfel, am înființat Agenția Hohnberger și, curând, noua agenție s-a transformat într-o afacere productivă.

Fiindcă a trebuit să pun pe picioare propria afacere, am bătut pasul pe loc timp de șase luni.

Când s-a născut primul nostru copil, Matthew, Sally a încetat să mai lucreze ca asistentă. A fost chiar momentul în care ne puteam permite cel mai puțin acest lucru. Astfel, fără nici un fel de venit, povara a crescut. Trebuia să asigur cele necesare familiei.

Prosperitatea însă nu s-a lăsat așteptată. Am reușit să ne luăm mașini mai bune și o casă mai mare. Aveam o viață socială activă, petrecând timp cu prietenii și cu familia. Însă lipsa de pace a început să fie din ce în ce mai mare – drumurile continue, sportul de la clubul de tenis, golful din fiecare duminică dimineață, grija pentru primul născut – tot acest stres a început să afecteze lucrul la care țineam mult în anii în care am fost mai săraci – relația noastră unul cu celălalt.

Când eram prieteni, Sally era totul pentru mine. Era, sincer vorbind, singurul lucru pentru care trăiam, și acum, după un timp atât de scurt, nu mai reprezenta întreaga mea viață. Eram avantajat pentru faptul că o aveam: era o persoană plăcută, îmi împlinea nevoile, însă nu era tot ce aveam nevoie și mi-aș fi dorit vreodată.

Stresul se acumula, iar efectele se puteau vedea atât la nivelul minții cât și la nivel fizic. Eram om de afaceri și aveam de a face cu plata salariilor, taxe, probleme ale angajaților, conturi care nu aduceau profit, stresul vieții moderne provocat de apeluri telefonice și mesaje care nu se mai termină. Lucrul cel mai rău era că undeva, în adâncul ființei mele, știam că lucrurile nu ar trebui să fie așa cum erau, că munca mă înrobea, că mă controla, în loc ca eu să o controlez pe ea. Eram năucit. Cum să fac față problemei cu care mă confruntam? Ce altceva mai puteam face? Trăiam împlinirea visului fiecărui american: aveam o afacere și un venit frumos. În public purtam o mască frumoasă, dar acasă, unde simțeam că pot fi eu însumi, eram obosit și iritat.

Niște prieteni care se mutaseră din Midwest în Miami, ne-au scris o scrisoare despre noua lor casă. Redau un fragment din ea:

“Dragă Jim și Sally,

În Miami lucrurile sunt diferite. Traficul este teribil acum. Puțin mai târziu va fi îngrozitor. Există o mulțime de accidente. Ziarele sunt pline de relatări despre infracțiuni, droguri, corupție politică, crime și alte lucruri mizerabile. Este rău, și acest rău se

mărește pentru că totul este făcut public. Nimic nu este secret. Și în Wisconsin se întâmplau mai multe sau mai puține lucruri însă nu se aflau decât jumătate dintre ele. Asta mă uimește aici. Poți auzi toată ziua sirena poliției, zgomotul elicopterelor. E îngrozitor, însă încep să mă obișnuiesc. Chiar și securitatea e o problemă nu numai în timpul nopții ci și în timpul zilei. Însă încep să mă obișnuiesc.”

Mergând spre birou în orele de vârf, obosit teribil de autobuzul din fața mea, am început să mă gândesc la scrisoarea prietenului meu, să meditez asupra vieții mele și la ceea ce câștigam. Desigur în Appleton, Wisconsin, nu este așa de rău ca în Miami, însă doream atât de mult să am liniște. Devenisem creștini de puțin timp, după ce unul dintre clienții mei ne-a făcut cunoscută Biblia. Am citit în ea despre câteva persoane de care nu auzisem niciodată. Întotdeauna am crezut că Biblia este o colecție de povești și de rugăciuni. Acum descopeream că este plină de oameni ca Enoh, un om care a umblat cu Dumnezeu întreaga viață pe acest pământ. Mă fascina, efectiv. Doream să umblu cu Dumnezeu și să am o relație strânsă cu El, așa cum a avut Enoh. Dacă Dumnezeu a umblat cu Enoh, de ce n-ar putea umbla și cu mine în același fel? Cu toate acestea, nu am găsit pe nimeni în biserică să-mi spună cum pot face lucrul acesta.

Doream, de asemenea, să fac ceva pentru a readuce fericirea în căsnicia noastră. Sally mi-a spus că așa se întâmplă cu cei care se pensionează, așa că am stat de vorbă cu oameni de afaceri care se pensionaseră sau erau aproape de pensionare. Am fost șocat! Acești oameni nu își mai plăceau soțiile și nu mai aveau nici un fel de viață intimă deși erau căsătoriți. Mulți dintre ei erau la a doua sau la a treia căsătorie. Era aceasta tot ceea ce ne rezerva viitorul? Se merită să trăiești viața doar pentru succes material?

Ajuns la birou, am găsit o scrisoare de la compania de asigurări care mă informa că, datorită numărului mare de vânzări pe care le făcusem, mi-au acordat un premiu care consta într-o călătorie, cu toate cheltuielile acoperite, pentru două persoane la Reno, Nevada. Nu jucam jocuri de noroc și credeam că un creștin nu trebuie să facă așa ceva. Uitându-mă pe hartă am descoperit Parcul National Yosemite la o mică distanță de Reno.

“Sally, hai să mergem la Reno,” am spus, “și vom merge la Yosemite în loc de cazinouri.” Și așa am făcut. Pentru prima dată în viață descopeream ce ascunde muntele și cum omul a fost creat să locuiască în natură, aproape de creația lui Dumnezeu.

Am gustat din plin liniștea. Dumnezeu ne-a adus foarte aproape unul de altul acolo. Am simțit cum toată tensiunea a dispărut, ca și când nici nu ar fi existat vreodată. În locul ei s-au așternut pacea și odihna pe care le dorisem atât de mult. Mi-am dat seama că viața mea era ca aparatul meu pentru gimnastică. La patru mile pe oră pot să gândesc și să vorbesc. Pot să fac lucrul acesta și la cinci, șase sau chiar șapte mile pe oră. Dar când ajung la unsprezece mile pe oră, nu mai pot nici să vorbesc, nici să gândesc. De-abia aud dacă vorbește cineva cu mine. Tot ceea ce pot face e să mă țin de el și să alerg. Este o ilustrație foarte bună pentru viața mea. Eram atât de ocupat, încât nu aveam timp pentru Dumnezeu, nu aveam timp să aud ceea ce-mi spunea și nu găseam timp să stau de vorbă cu El. Aveam puțin timp chiar și pentru Sally și copii.

Împreună cu Sally am hotărât să schimbăm ceva. Astfel că am vândut casa, mașinile și o mare parte a posesiunilor noastre. Aproape toți cunoscuții nu ne-au înțeles. Dar numai așa s-a schimbat cursul vieții noastre și modul în care îl înțelegeam pe Dumnezeu. El ne-a condus să împărtășim povestea noastră unei lumi care se află în continuă alergare și care de-abia se mai ține de ceva.

Nu aș fi putut niciodată să-mi planific viața și iată-mă aici, pe o stâncă, petrecând ore întregi cu Dumnezeu și privind înapoi la tot ce s-a întâmplat. “*Mâna mea te-a călăuzit, deși nu Mă cunoșteai. Te-am iubit și ți-am condus viața, pentru că ea nu-ți aparține. Am trasat drumul pașilor tăi și te voi călăuzi și în viitor,*” mi-a spus Domnul după ce mi-a arătat întreaga viață și după ce mi-a explicat cum fiecare circumstanță, dificultate și victorie au fost o parte a planului Său pentru a mă aduce aici unde mă găsesc astăzi. Nu mai puteam spune nimic. În tăcere deplină, am contemplat felul în care Dumnezeu m-a condus pas cu pas.

Mi-am dat seama că nu sunt singur pe stâncă. Auzisem zgomote de animale și de păsări toată ziua dar, le-am observat cu atenție numai după ce am încheiat discuția cu Domnul. Am deschis ochii și am văzut privirea fixă a unei păsări care semăna cu vulturul și care se îndrepta spre mine.

Văzându-mi ochii deschiși, și-a ridicat capul ca și când mă evalua să vadă cât de slab sunt. Fără să-mi mișc capul, m-am aplecat spre stânga. Copacii erau plini de păsări care se hrănesc cu hoituri. M-am uitat în dreapta – erau destui care așteptau. Uitându-mă în sus, am văzut mai multe păsări rotindu-se, așteptând momentul când erau sigure de moartea mea pentru a avea parte de un ospăț. *Cât timp am stat aici*, m-am întrebat? Mi-am ridicat capul ușor, pentru a vedea cea mai curajoasă pasăre care încă privea ca și când ar vrea să ciugulească din trupul meu.

“Pleacă imediat,” am urlat în timp ce mi-am scuturat tot trupul. Cerul s-a umplut de aripi care fâlfâiau. “Încă n-am murit,” am le-am spus cu voce tare. Am venit în sălbăticie să caut ceva, și aceste păsări aveau dreptate. Nu știam că Dumnezeu vrea să mă învețe aici, în liniște că trebuie să mor față de tot ceea ce am fost, față de tot ceea ce doream și am dorit vreodată să fiu. “E adevărat, păsărilor, studiați un trup mort și nu știți lucrul acesta.”

Trebuia să mor pentru ca Dumnezeu să mă învie la o viață nouă și la un scop nou. El așteaptă ocazia să facă același lucru și cu tine și cu voința ta, e tot ceea ce are nevoie. Dumnezeu m-a luat într-o călătorie peste cei cincizeci de ani ai vieții mele, fără ca eu să mișc un mușchi. El te poate conduce și pe tine deoparte, în prezența Sa, chiar dacă nu ai pășit niciodată în sălbăticie. Așa că, vino! Vino la Dumnezeu! Vino pentru a căpăta împlinire pentru cele mai profunde nevoi ale tale. Vino deoparte!

CAPITOLUL 2

RESTRUCTURĂRI

*Mai mult face puținul celui neprihănit decât
belșugul multor răi (Psalmi 37:6).*

Companiile se confruntă cu probleme și, dacă ești afectat de acest proces, ca angajat, atunci ești concediat. În ultimele decenii, acest termen brutal a fost înlocuit de unul nou, puțin mai vag, și anume, restructurare. Companiile fac restructurări pentru a economisi bani și pentru a crește profitul marginal, iar muncitorii se plâng că au fost concediați. Cred că este mai simplu să spui că ai avut parte de un proces de restructurări, decât să spui că ai fost dat afară pentru că nu mai erai de folos companiei și nici nu le mai aduceai profit.

Deși restructurarea este un proces dificil pentru cei afectați de ea, în majoritatea cazurilor, prin ea, compania obține ceea ce a dorit în urma creării unui sistem nou de operare, mai eficient. Uneori sunt eliminate departamente întregi împreună cu întreaga linie de producție. Când structura organizatorică, curentă, nu atinge scopul dorit de proprietar, este nevoie de reorganizare, deși această acțiune poate fi drastică.

Fiecare dintre noi, fie că realizăm sau nu, conducem propria afacere a vieții noastre și dacă avem o afacere, ca și ocupație, trebuie să înțelegem că aceasta este doar un departament al marii noastre companii. J.W.Hohnberger & Company îndeplinește toate cerințele unei companii obișnuite. Au fost practici pe care nu le-aș fi permis cu nici un chip în cadrul agenției de asigurări și pe care le acceptam și le toleram în cadrul unei companii mai mari și mai importante – căminul meu. Când am început să evaluez, cu rugăciune, situația în care ne aflam eu și Sally, au existat câteva concepte care s-au clarificat. Am învățat să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceste descoperiri.

Primul lucru pe care Dumnezeu a vrut să mă învețe a fost acela că trebuie să scap de datorii. El voia ca eu să scap de ipotecă, de împrumutul pentru mașină, de împrumutul pentru studii și de cărțile de credit. M-a făcut să înțeleg că “cel ce ia cu împrumut este robul celui ce dă cu împrumut” (Proverbe 22:7). Privind prin prisma standardelor omenești, eu și Sally ne descurcam bine cu toate jocurile și capcanele succesului. Și totuși, când am făcut un calcul, 75% din venitul nostru mergea către băncile unde aveam datorii. Domnul vrea să nu datorăm nimănui nimic.

Am auzit oameni spunând că, dacă timpurile vor deveni dificile, vor scăpa repede de datorii. Deși nu mă îndoiesc de sinceritatea lor, mă îndoiesc de faptul că au înțeles situația. Datoriile ne controlează. Ne controlează timpul, atenția, și dacă nu reușim să ne eliberăm acum, când ne este ușor, nu o vom face nici atunci când vremurile vor deveni mai grele. Așa că, ce trebuie să facem?

Sally și cu mine am vrut să fim liberi din punct de vedere financiar, așa că am început să micșorăm povara pe care o duceam. Am făcut ca pionierii care au plecat spre vest în căruțele acelea acoperite. Aveau cu ei lucrurile strict necesare. Dacă se întâmpla vreo nenorocire, dacă pierdeau prea multe vite sau dacă drumul devenea mai dificil decât se așteptau, începeau să-și arunce din comori pe drum. Așa că mi-am vândut jeep-ul, plugul și tractorul John Deere. Am renunțat să mai cheltuim bani mâncând în oraș. Voiam să cumpărăm o casuță și o corvetă (n.tr. odinioară mic vas de război cu două rânduri de tunuri, azi, vas de patrulare și escortă) însă am renunțat la amândouă. Am achitat cât am putut de mult din datoriile pe care le aveam.

Am început să eliminăm, pentru început, din lucrurile pe care le foloseam în exces, iar apoi Domnul ne-a condus către lucruri la care nici nu ne-am fi gândit că trebuie să le vindem sau să renunțăm la ele. Este important ca procesul schimbării să se facă în mod gradat. Când începem cu ceea ce știm că ne cere El să facem, îndeplinim voia lui Dumnezeu. Pe măsură ce trăim lumina pe care am primit-o, vom primi și mai multă lumină. Acest proces a continuat până când am rămas doar cu o mașină veche și cu cea mai mică locuință pe care am avut-o vreodată.

Restructurarea nu trebuie să aibă loc doar la nivelul reducerii cheltuielilor. Am un prieten care a lucrat pentru o companie mare, care a

întâmpinat probleme financiare acum câțiva ani. Este interesant că, după cum mi-a spus el, afacerea mergea bine, productivitatea era bună și aveau multe contracte. “Atunci cum de ați avut probleme?” l-am întrebat.

“Datorită neglijenței. E foarte simplu. Vezi tu, compania și-a dat seama că această afacere aduce bani cash foarte mulți. Însă magazinul era plin, așa că nu ne așteptam să ni se returneze mulți bani. A crește profitul doar cu câteva procente pe an nu era de ajuns pentru cei ce sunt în vârf, așa că s-au implicat în producere de bunuri, cursuri de golf, comerț cu amănuntul și asigurare de servicii de internet și web design. Căutam să obținem cu orice preț bani din aceste activități și, când economia a căzut, așa cum se întâmplă mereu, mai devreme sau mai târziu, aceste activități pe care nimeni dintre noi nu le cunoștea și nici nu le înțelegea, ne-au tras în jos după ele. Acționarii nu au fost deloc bucuroși. Au concediat pe vechii conducători și au adus oameni noi, care au vândut tot surplusul și s-au concentrat din nou asupra celei mai importante activități. Ne va lua ceva ani, dar vom avea din nou profit datorită faptului că am început să ne concentrăm iarăși asupra celor mai importante lucruri.”

Pot să înțeleg situația, deoarece eu și Sally am trecut prin același lucru. Am citit ceea ce scrie Pavel în 1 Corinteni 2:2: “Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit”. Dacă privim la viața noastră, constatăm că lucrurile stau altfel. Sunt o grămadă de lucruri artificiale care ne îndepărtează dorința inimii de a-L cunoaște cu adevărat pe Isus. În fiecare zi, pierdeam câteva ore în fața televizorului și puține din lucrurile pe care le vedeam aveau valoare. Cititul ziarului și a revistelor, a detaliilor despre lucrurile pe care tocmai le văzusem la televizor, îmi lua și el mult timp. Toate acestea ne împiedicau să-L cunoaștem pe Dumnezeu și stricau unitatea familiei. Când m-am gândit la aceste lucruri, mi-am dat seama că aveam mai mult nevoie de ele decât de comedii și de știri.

Iubeam sportul. Îmi plăcea să mă joc, îmi plăcea să privesc. Am crescut pe teritoriul Green Bay Packer și în fiecare duminică priveam cel puțin un joc de fotbal. Știți cât timp îmi lua? Cel puțin trei ore. Chiar șase dacă priveam două jocuri. Și apoi, mai era fotbalul de luni seara, care mă ținea treaz uneori chiar până aproape de miezul nopții.

Desigur, cu toate aceste lucruri care-mi umpleau timpul, de-abia mai aveam timp să vorbesc cu Sally, și când spun aceasta mă refer la discuții profunde. Fiindcă eu eram ocupat, ea își petrecea timpul vorbind la telefon cu prietenele sau ieșind la cumpărături.

Toate aceste lucruri ne distrăgeau atenția, așa că am hotărât să le eliminăm. Am descoperit că aveam o grămadă de timp să stăm unul cu celălalt și cu copiii. Aceasta a redat fericirea căminului nostru.

În timp ce ne bucuram unul de celălalt, din nou, am început să privim la alte aspecte din viața noastră. În anumite săptămâni, aveam un fel de obligații sociale aproape în fiecare seară a săptămânii. Ne plăceau oamenii și ne plăcea să fim cu ei, dar am decis să înjumătățim timpul petrecut așa. La fel s-a întâmplat și cu îndatoririle către biserică și întâlnirile de comitet. Am ajuns la concluzia că Dumnezeu vrea să reducem chiar și unele lucruri pe care le făceam la biserică atunci când motivația era să-L găsim pe El și să aducem familia în armonie cu principiile Lui.

Dumnezeu nu Se mulțumește până când nu ne oferă ce e cel mai bine pentru noi, și El știa că, având un program atât de încărcat, nu aveam timp pentru exercițiu fizic. Așa că m-a încurajat să încep să fac exercițiu fizic și să nu mai mănânc între mese. Când am făcut așa, greutatea mea a scăzut cu șapte kilograme. Am început împreună cu Sally să merg pe jos și să alerg.

Am mai descoperit că timpul nostru era lucrul de care copiii aveau cea mai mare nevoie. Dar, dintre toate schimbările, schimbarea care s-a produs în mine este cea mai evidentă. Eram fericit, mai puțin iritabil, și speranța că viața de căsnicie poate fi la fel de romantică așa cum fusese odată, a reînflorit.

A veni deoparte nu înseamnă doar să-ți schimbi domiciliul. Am început să facem schimbări încă dinainte de a ne muta, chiar înainte de a ne gândi la posibilitatea de a ne muta. Dorințele inimilor noastre au fost schimbate și atenția ne-a fost îndreptată în altă parte. Întreaga direcție a vieții a fost afectată când am făcut schimbări.

Dacă locuiești deja într-un loc liniștit, poți face multe lucruri ca să ai parte de beneficiile venirii deoparte, fără să te muți. Așa am început noi. Am început acolo unde locuiam, pe un teren frumos de la țară, într-o casă mare făcută din bărne. De ce nu am rămas acolo unde eram? Aveam o

ipotecă foarte mare pentru casă și, chiar dacă am renunțat la multe lucruri, timpul pe care îl petreceam lucrând pentru a achita datoria îmi fura din timpul pe care trebuia să-l petrec cu Dumnezeu, cu Sally și cu scumpulii mei băieți. Una dintre motivațiile principale pentru care ne-am mutat în Northwest era dorința de a avea mai mult timp liber. Lucrul cel mai important pe care trebuie să-l rețineți este că am început acel proces chiar acolo unde eram și că am avut multe de câștigat chiar și înainte de a ne muta.

Când am început să facem lucrurile altfel și să ne restabilim prioritățile, am avut parte de o reacție adversă din partea prietenilor, a familiilor și a membrilor bisericii. Am înțeles că oamenii au început să vorbească despre noi pentru că le “păsa” de noi. Nu am înțeles însă de ce au început să ne trateze diferit. Acum înțelegem că, dacă faci lucruri pe care societatea nu obișnuiește să le facă, oamenii se vor comporta cu tine ca atare. Însă te doare când prietenii și familia nu te înțeleg.

Mulți dintre noi trăim înconjurați de foarte multe lucruri. Și Sally și eu am făcut același lucru. Am călătorit în toată lumea și am stat în nenumărate case. Ceea ce am văzut acolo întărește afirmația mea. De exemplu, am văzut dulapul unei doamne care avea 50 de perechi de încălțăminte. Un cuplu mi-a dat voie să număr atunci când le-am văzut dulapul. Am numărat 30 de rochii, 39 de bluze, 35 de fuste. Am renunțat să mai număr și lucrurile soțului după ce am găsit 49 de cravate. Un tânăr pe care l-am întâlnit avea 25 de perechi de pantofi sport, de firmă. Într-o altă familie, soțul era abonat la 50 de reviste. O familie avea apartamentul atât de ticsit, încât nu am găsit nici un loc unde să ne punem bagajul sau să ne agățăm hainele. Oamenii aceștia au fost atât de impresionați, încât, cu lucrurile nefolositoare, au făcut un foc ce a ars două zile. Știu oameni care mai fac dependențe caselor lor, doar pentru a avea loc unde să-și depoziteze lucrurile. Se spune că o familie ar putea să trăiască având lucrurile pe care le are în plus o altă familie și, în anumite cazuri, e adevărat.

Râdem de aceste exemple extreme, dar nu trebuie să căutăm prea mult ca să găsim lucruri care ne țin legați. Din fericire, putem schimba ceva dacă vrem să depunem efort pentru a ne rupe de șablonul pe care ni l-am creat. Poți face restructurări așa cum am făcut și noi. Vei avea parte de o bucurie care-ți va aduce o nouă direcție și un nou suflu de viață. Te

VENIȚI DEOPARTE

poate conduce să locuiești undeva la țară sau chiar în sălbăticie. Este cert că, dacă faci restructurări așa cum vrea Cerul, vei vedea că vei merge în sus, iar lucrurile vieții acesteia își vor pierde însemnătatea. Rugăciunea și dorința mea este ca să ai parte de experiența aceasta. Vreau să vă împărtășesc o poezie care ilustrează, probabil, ceea ce vreau să spun mai bine decât am făcut-o eu.

Lucruri! Lucruri! Lucruri!
Pe masă, pe podea,
Dosite după ușă;
Pe rafturi și pe scaune
Așezate periculos pe scări.
Birouri ticsite și dulapuri pline,
Cutii împachetate și cutii răsturnate:
Grămezi oriunde mergi,
Potop de
Lucruri! Lucruri! Lucruri!

Lucruri! Lucruri! Lucruri!
Lucruri de valoare, lucruri de nimic,
Neatinse sau sfărâmate,
Vechi sau tocmai cumpărate,
Lucruri de bazar și piese unicat,
Lucruri pe care le mai ții,
Lucruri pe care le arunci.
De la pivniță la pod,
Aceeși priveliște înghesuită
De lucruri! Lucruri! Lucruri!

Lucruri! Lucruri! Lucruri!
Lucruri ce-ți răpesc din timp.
Și te privează de sublimul vieții,
Lucruri care dorm sub praf,
Ruginind sau putezind.
Unele îngheață, altele se topesc,

RESTRUCTURĂRI

Iar altele poartă patimi.
Lucruri care ne înșeală sau ne iau peste picior
Și ne omoară încet
În timp ce noi rânjim la
Lucruri! Lucruri! Lucruri!

Lucruri! Lucruri! Lucruri!
Ajunge cât am fost dus de nas
Și condus de regulile lor.
Vreau să tai fără milă
Tentaculele care m-au înăbușit.
Largă și curată și senină
Să-mi fie casa golită de
Lucruri! Lucruri! Lucruri!

CAPITOLUL 3

MULȚIMI LA MUNTE

*Poporul meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă
și în adăposturi liniștite (Isaia 32:18).*

Eu și Sally ne-am petrecut viața în mijlocul mulțimii – nu în orașe mari, ci în locuri în care presiunea societății moderne apăsa asupra noastră. Chiar și atunci când ne-am mutat din oraș pe o proprietate de patruzeci de acri, eram încă în mijlocul unei mulțimi. A locui în oraș înseamnă a fi supus unor presiuni și îngrijorări care pot să te doboare. E ca și cum ai mai căra o povară. Cineva poate însă să trăiască într-o suburbie sau chiar la țară și totuși să aibă un stil de viață ca al celor de la oraș.

Mulțimile pot însemna mai mult decât oameni. Pot exista o mulțime de îndatoriri, de slujbe, de responsabilități, de obligații, de așteptări, de datorii sau poate chiar mulțimea vieții complexe pe care noi am adoptat-o. Este greu să trăiești în oraș o viață de orășean. Însă este ceva și mai rău decât aceasta: să trăiești un stil de viață de oraș la țară, unde nu ai acces ușor la magazine și diverse servicii.

Știm asta pentru că am încercat și nu a mers. Dintre toate lucrurile pe care viața modernă le impune, lucrul cu care ne luptăm cel mai mult este pierderea timpului, iar timpul, bunul cel mai de preț, este și cel mai limitat. Viața la țară te înrobește mai mult decât cea petrecută la oraș. Simți, așa cum am simțit și noi, că timpul te presează? Niciodată nu aveam destul timp să facem lucrurile pe care doream să le facem. Nu aveam timp să facem nici măcar lucrurile care trebuiau făcute. Un alt domeniu în care se cunoștea lipsa aceasta de timp era timpul petrecut cu Dumnezeu, timpul petrecut unul cu altul și timpul petrecut cu întreaga familie.

Ne-am mutat la munte pentru a scăpa de presiunea timpului însă, dacă ne-am fi gândit mai bine și am fi fost precauți, nu ar fi fost nevoie să acționăm așa. Vă amintiți că ne-am mutat la munte nu pentru că am fi

avut un plan bine pus la punct cu privire la ceea ce urma să facem, ci tocmai pentru că nu aveam. Nu existau cărți, ca cea pe care o ai acum în mâini, care să ne spună experiența altora. Așa că planurile noastre erau în întuneric. Domnul a fost bun cu noi și totul a mers bine. Nu vreau să spun că, pentru a reuși în viața creștină, trebuie să urmați exemplul nostru. Fiecare trebuie să descopere cum poate să vină deoparte în prezența lui Dumnezeu, dacă vrea să fie un creștin adevărat, nu doar cu numele.

Este foarte greu să înțelegi pe deplin dacă nu ai experimentat niciodată, dar aici, în munți, în această vale americană sălbatică, neîntinată de om, oriunde privești nu vezi decât frumuseți – nici o reclamă, nici un semafor, nici trafic, nici urmă de cabluri pentru curentul electric, nici telefoane. Aici, când mergi la plimbare, mai că te petreci pe drum cu ursul sau cu un elan, ca și când aceștia ar fi persoane. O plimbare în parc (Parcul Național Glacier) înseamnă cu totul altceva. În loc de gazon bine îngrijit și de leagăne, poți vedea lei, elani, capre negre, chiar și polifagi și râși.

În loc să ne oprim copiii să se joace cu guma de mestecat sau să calce pe o gumă aruncată de cineva, putem să-i lăsăm să se aplece și să bea din pâraie și izvoare. Ne așteptau aventuri nelimitate care cer doar să pășești și să le experimentezi plecând în drumeții, mergând cu canoa sau urcând pe munte. Este un loc de joacă în care copiii nu se plictisesc, deoarece găsesc mereu ceva nou și diferit.

Majoritatea văii, cred că în jur de 98%, este, într-un fel sau altul, proprietatea guvernului, și nu se pot face construcții care să distrugă valea sau să o suprapopuleze, astfel încât noi să fim constrânși să ne mutăm. Aici, liniștea este ceva tangibil – nici un fel de grabă, nici un fel de presiune, nici stres. Am găsit un fel de Eden, locul în care puteam să venim deoparte.

În Wisconsin, prea mulți prieteni, membri ai familiei și membri ai bisericii aveau așteptări de la noi, așa că aceasta ar fi îngreunat foarte mult calea pe care noi am ales să mergem. Am hotărât că nu putem locui acolo. Problema cea mai mare era că viziunea noastră, așteptările noastre, visul cu privire la viața noastră erau diferite de ceea ce gândeau ei. Dacă vrei să adopți o viziune diferită de ceea ce este normal pentru societate,

vei fi înțeles greșit chiar și de oamenii care au cele mai bune intenții. Până acum poate că ai avut o anumită atitudine față de un prieten, față de un membru al familiei care a adoptat anumite idei ce contrastează cu actuala cultură. Dacă este neînțeles, puterea lui Hristos întâmpină lipsa lor de înțelegere cu înțelegere și dragoste.

Edenul tău poate să nu fie un loc în munți. Poate că nu-ți plac frigul și zăpada. Dacă este așa, atunci fă ceea ce-ți place. Locul în care tu poți veni deoparte poate fi Golful Mexic, sau poate că-ți plac fermele din câmpiile din Midwestern sau poate o casă liniștită în Kansas este idealul tău. Nu este nimic rău în toate aceste locuri. Ceea ce contează este să ai un loc care se potrivește cu ceea ce vrei și ești tu. Scopul unui astfel de loc este să te ajute să scapi de cei care se amestecă în treburile tale, dacă aceasta este o problemă pentru tine, să reduci toate activitățile la minimum pentru a-ți răscumpăra timpul și a acorda timp lucrurilor care contează cel mai mult pentru tine.

Sally și cu mine am ales muntele și poate că acesta este cel mai potrivit simbol. Muntele a fost asociat întotdeauna cu a scăpa de societate și de responsabilitățile de zi cu zi. De-a lungul istoriei, mulți dintre cei care au mers la munte aveau nevoie de un loc de scăpare, unde să nu mai fie persecutați datorită crezurilor religioase sau unde să scape de pedeapsa pentru fapte ilegale. Munții oferă un sanctuar. În lumea modernă, oamenii de felul acesta s-au schimbat. În timp ce mai sunt încă tot două categorii de persoane care merg la munte, ele sunt alcătuite din oameni care vin pentru că simt că doar aici pot să umple golurile sufletului lor, și cei care vin ocazional pentru a cuceri sălbăticia.

Cei care vin pentru că vor să se regăsească, printre care mă număr și eu, practică același fel de activități ca și cei care vin să cucerească, însă filosofia de viață din spatele acestor acțiuni este cu totul diferită. Cei care vin doar să cucerească văd dificultățile și luptele vieții, ca un preț care trebuie plătit pentru a atinge scopul: acela de a ajunge în vârf. Problema nu e dorința lor, ci faptul că acesta îi privează de ocaziile de a se bucura de dificultățile pe care le întâmpină.

Gândiți-vă puțin la acest lucru! Ori de câte ori ne aducem aminte de experiențele din anii de început, chiar și de experiențe mai timpurii care nu s-au estompat, nu ne amintim oare de ocaziile în care am învins

dificultățile mari sau dezavantajele care păreau de neînvins? Și nu sunt oare cei care au stat de partea noastră în acele momente grele, cei care au fost cu noi prin focurile încercărilor, cei care ne sunt cei mai dragi? Dacă este așa și pentru voi, atunci putem afirma că asemenea situații sunt, prin ele însele, terenul cel mai bogat și mai fertil pentru a cultiva un caracter creștin. În felul acesta gândesc eu.

Pare simplu, dar efectul pe care aceste două filosofii îl au asupra vieții se poate vedea cu ușurință la cei care le dețin. Mulți care și-au luat numele lui Hristos doresc să ajungă, în cele din urmă, pe vârf, dar nu caută circumstanțele sau situațiile care cer sacrificiu de sine sau dezvoltarea caracterului lor. Ei evită cât pot de mult și, dacă aceste situații nu pot fi evitate, merg anevoie, astfel încât îi fac pe cei care îi înconjoară să dorească să fie într-un mediu mai liniștit.

Oriunde merg, oamenii aderă la ideea de a se muta în sălbăticie. Reacția creștinilor sau necreștinilor, americanilor sau străinilor, arată o dorință existentă și recunoscută, iar cel ce se gândește se întreabă: “De ce?” De ce are natura o atât de mare putere asupra noastră, deși atâtea generații au locuit la oraș?

Cei care cu crescut un animal sălbatic pot răspunde cu ușurință acestei întrebări: în fiecare viață creată există ceva ce răspunde într-o măsură, mai mare sau mai mică, chemării spre sălbăticie. Creatorul ne-a creat pentru a trăi acest stil de viață. Dumnezeu a făcut o grădină în Eden și acolo i-a așezat pe bărbatul și pe femeia pe care i-a creat. Este dreptul căpătat la naștere, o parte din noi, care alcătuiește esența creaturii umane. Dacă vrem să găsim satisfacție și fericirea adevărată, atunci le putem găsi într-un mediu asemănător cu cel în care i-a așezat Dumnezeu pe primii noștri părinți.

Nu sunt un visător care crede că toți pot să părăsească lumea și să trăiască în munți cu Dumnezeu. Îmi dau seama că societatea modernă are și avantaje, și dezavantaje. Scriu această carte din perspectiva a ceea ce cere “lumea adevărată” de la noi și de la familiile noastre. Am ales să scriu și pentru faptul că eu cred că nici măcar o familie dintr-o sută nu are beneficii spirituale, emoționale și fizice datorită viețuirii în oraș. Aceasta nu înseamnă că locuitorii orașelor sunt răi, ci faptul că locuiesc într-un loc care nu este favorabil dezvoltării unui caracter creștin. În zonele urbane

supraaglomerate, este aproape imposibil să eviți ispita imaginilor obscene, a muzicii neadecvate și poluare fonică subtilă, care te fac să nu auzi vocea blândă a lui Dumnezeu.

Mă concentrez acum asupra acestui subiect, deoarece, pentru a fi recunoscut ca fiu al lui Dumnezeu, trebuie să ai un caracter ca al Lui. Caracterul este cel care se observă prima dată și, dacă răspundem chemării sălbăticiiei într-un fel în care să ne aducă beneficii pe termen lung, atunci trebuie să punem mai presus de toate formarea caracterului. Aceasta nu înseamnă că trebuie să fim perfecți în felul în care noi, ființele umane, tindem să gândim. Trebuie să ne amintim că, în momentul în care am venit la Dumnezeu și Îi predăm Lui toate dorințele, toate planurile și înțelepciunea noastră, dacă ne cerem iertare pentru păcatele noastre, atunci El nu numai că ne iartă păcatele, ci ne dă și haina îndreptăririi lui Hristos, astfel încât lumea să poată vedea frumusețea lui Isus și a vieții Sale. Dumnezeu vrea ca, având haina aceasta, să creștem în viețuirea creștină în timp ce ne luptăm cu greșelile și cu defectele noastre atunci când ne spune El. Astfel suntem considerați ca fiind sfinți și fără vină în timp ce păcatele sunt îndepărtate. Atâta timp cât consimțim să rămânem în El, cooperăm cu El și Îi predăm Lui fiecare lucru pe care ni-l cere, suntem copiii Lui, fiind sfinți în ochii Cerului. Așadar, când ascultăm “chemarea sălbăticiiei”, trebuie să ne amintim că este o chemare la dezvoltarea caracterului, la o predare totală, la sfințenie și nu la o reformă nouă, cunoscută sub numele de “viețuire la țară”. Chemarea la sălbăticie este una dintre metodele simple ale lui Dumnezeu și una dintre uneltele pentru a ajunge la inima omului și a-l atrage la Sine pentru a fi transformat.

Cel care a ales să trăiască în sălbăticie este supus, fie că vrea, fie că nu vrea, schimbării. Am văzut lucrul acesta în toți oamenii, religioși sau nereligioși. Când oamenii se mută sau merg în sălbăticie pentru un timp, descoperă că simțurile lor, care au fost tocite de viața de la oraș, revin la viață. Acest lucru se întâmplă mai ales cu auzul. Mîntea se adaptează când este bombardată constant cu zgomotul de fond de care are parte viața modernă. Odată ce zgomotele au încetat, auzul se întoarce. Lucrurile pe care nu le-au observat niciodată, capătă semnificație. Clipocitul pârâiașului sau foșnetul frunzelor se aude, dintr-o dată, tare, și astfel poți auzi mult mai ușor vocea lui Dumnezeu.

Atunci când începi să auzi, ai parte de provocări noi pe care nu le-ai mai avut. Dacă te-ai obișnuit să nu fii pe aceeași lungime de undă cu El, atunci nu e nici o problemă dacă nu-L asculți. Dar, când poți auzi clar vocea Lui și când calea Sa se intersectează cu voința ta, vei descoperi că lupți în cea mai crâncenă bătălie în care ai luptat vreodată. Asta înseamnă că transformarea caracterului, lucrul la care te-a chemat Dumnezeu, a început să aibă loc. Am văzut familii care s-au mutat și au descoperit că lucrarea aceasta este atât de dificilă datorită faptului că și-au consumat energia cu alte lucruri care păreau urgente, cum ar fi construirea unei case. Atât de mulți se concentrează asupra viețuirii la țară și fac din a locui la țară un punct de mântuire. Făcând așa nu numai că îi mint pe alții dar, și mai rău, se mint pe ei înșiși, deoarece cred că au intrat pe cărarea vieții, în timp ce inimile lor au rămas atât de insensibile la vocea lui Dumnezeu, ca și cum nu ar fi locuit niciodată în sălbăticie.

Oamenii care au o viață împlinită la țară află, curând sau mai târziu, că munca poate fi o bucurie. Cu cât descoperă mai repede acest lucru, cu atât vor avea parte de fericire mai repede. Viața din sălbăticie nu înseamnă nimic dacă nu ar fi munca. Fiecare muncă, și mă refer acum la munca fizică, este mai greu de făcut în sălbăticie decât în locurile civilizate. Dacă vrei să faci grădinărit în oraș, ai nevoie de pământ. În zonele suburbane, vei avea nevoie de un gard pentru a nu permite iepurilor sau căprioarelor să-ți strice recolta. La țară, gardul tău va proteja terenul de turme de căprioare, ratoni, sconceși și o grămadă de alte creaturi. Însă în sălbăticie avem toate acestea plus elani și urși.

Unui urs i-au plăcut atât de mult morcovii lui Sally și, politicos fiind, ne lăsa o grămadă de frunze atunci când se oprea prin grădina noastră să-și ia prânzul. Nu e ușor să descurajezi un urs. Un reprezentant de la serviciul forestier a venit cu o pușcă și, împreună, ne-am urcat pe seră să-l așteptăm pe oaspetele nostru neinvitat la cină. Pădurarul a așteptat până când ursul a sărit peste gard și s-a așezat să se bucure de masă, apoi a tras cu pușca.

Ursul aproape că a sărit din propria-i blană. Vorbim despre reacții ciudate. Nu s-a mai chinuit să sară peste gard, ci l-a lovit ca și un berbec, dărâmand o bună parte din el, și a fugit în pădure. Am studiat gardul și am realizat că soluția a adus la fel de multe rele ca și problema în sine și a fost cel puțin la fel de costisitoare. Așa stau lucrurile în sălbăticie. Nimic nu

este atât de simplu sau atât de ușor așa cum ai spera să fie. În timp ce priveam din nou la gardul dărmat, ursul a ieșit din pădure, întorcându-se la grădină pentru a lua mai mulți morcovi.

Viața din sălbăticie îți oferă posibilitatea să găsești partea hazlie a lucrurilor în fiecare situație și să râzi de probleme și de tine însuși. Vei descoperi că toate lucrurile care aduc probleme în lumea modernă au decăzut. Ne îngrijorăm cu privire la slujbă, taxe, sănătate, copii și educația lor, cei cu care se asociază și influența lor. Însă Dumnezeu spune: “Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui? Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; și totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă v-a îmbrăca El cu mai mult pe voi, puțini credincioșilor?” (Matei 6:25-30)

Aceasta este problema centrală atunci când e vorba de venirea deoparte, oriunde ne-am hotărât să locuim. Vom înceta să ne desfășurăm viața după cum vrem noi și să o controlăm tot timpul? Vom înceta să ne încredem în propria înțelepciune? A înceta să te încrezi în propria înțelepciune este primul pas practic pe care trebuie să-l facem atunci când începem să mergem cu Hristos, pentru că, odată ce am descoperit că ideile noastre și modul în care gândim nu sunt demne de încredere, atunci ne găsim în locul în care Dumnezeu poate să ne ajute și să ne instruiască așa cum nu a făcut-o niciodată.

Când am venit în munți, credeam că mă încred în Dumnezeu. După toate acestea, de ce am acceptat să mă las călăuzit de El și să vin deoparte? Am învățat curând că mă încredeam în căile mele și în înțelepciunea mea. Domnul, în bunătatea Sa, m-a înscris la școala din sălbăticie unde am învățat lucrurile pe care El dorea să mă învețe. Dacă am putea să-L auzim

pe Dumnezeu descriindu-ne, atunci am auzi: “O, puțin credincioșilor!” Târziu am înțeles că toate dificultățile pe care le întâmpin sunt spre binele meu. Până atunci, ori de câte ori veneau necazuri, nu puteam decât să sper că suntem pe calea cea bună. Mă gândeam în sinea mea la toate aceste lucruri și mă întrebam: *De ce, Doamne, de ce?*

CAPITOLUL 4

DE CE EU, DOAMNE?

*Veți fi ca un om care fuge dinaintea unui leu pe care-l întâlnește un urs și care,
când ajunge acasă, își reazămă mâna pe zid,
și-l mușcă un șarpe. (Amos 5:19)*

Când eu și Sally ne-am hotărât să ne mutăm în North Fork, am luat această hotărâre din cauză că această sălbăticie abunda în bogății, nefiind foarte vestită, pericol în care se află astăzi Vail, Colorado sau Jackson Hole, Wyoming. Într-adevăr, când am început să căutăm un teren pe care să-l cumpărăm, exista doar o proprietate privată de vânzare, care s-a vândut înainte să pot lua legătura cu proprietarul. Eram descurajat pentru că descoperisem, în sfârșit, locul în care am fi dorit să ne mutăm, loc care ne plăcuse mai mult decât oricare altul, iar acum, se vânduse. M-am rugat, dar nu am primit nici un răspuns miraculos. M-am simțit îndemnat să merg în josul văii, știind că El ne va conduce. În timp ce mergeam pe drumul accidentat North Fork, către capătul văii, m-am surprins ascultând de un impuls care-mi spunea să intru pe un drum murdar care, ca mii de alte drumuri forestiere, părea că intră în pădure și nu duce nicăieri. Însă drumul m-a dus la o casă mică din grinzi, care stătea singură în mijlocul unui câmp plin de buruieni. Am zărit un om plinuț, bine făcut, cosind acele buruieni. Se vedea că aparține sălbăticiei și că avea ceva ani.

Ei bine, m-am gândit, nu am nimic de pierdut. Îi voi spune ce caut, să văd dacă știe ceva. Domnul m-a ascultat cu atenție în timp ce i-am înșirat lista – să aibă atâtea hectare, apă pentru cel puțin un an, un izvor, și, dacă e posibil, o proprietate care are în vecinătate pământul statului pentru ca să nu se construiască nimic împrejur. După ce am terminat, omul a spus calm: “Îți voi vinde proprietatea mea”.

“Ce?” am îngăimat eu. Omul a început să-mi arate terenul său care nu avea decât două hectare pe care se afla o casă mică, din bârne, ce abia

fusesse construită. *Nu are atâția acri câți dorim noi și cabana e micuță*, mi-am spus. *Este însă un experiment pentru noi. Ar trebui să fim în stare să supraviețuim, măcar câțiva ani, în această casă*, am spus, în timp ce el își continua turul. Mi-a arătat pârâul și mi-a dat un pahar invitându-mă să beau din el. Știam că nu trebuie să beau dintr-o sursă care nu are aprobare și am ezitat, însă el a luat paharul din mâna mea și a băut din el. Apoi mi-a arătat cisterna din pârâu, care asigura apa în casă. Nu știu dacă a vrut să mă impresioneze, însă a reușit. L-am întrebat despre izvor și m-a dus la un izvor care curgea cu o sută de litri pe minut de la o înălțime care putea asigura apă prin cădere. “Nu am folosit-o niciodată”, a spus el, “dar se poate pune o instalație”. Proprietatea se învecina cu pământurile serviciului forestier și oferea o panoramă atât a munților din Canada cât și a Parcului National Glacier.

Omul mi-a vândut proprietatea chiar dacă avea doar două hectare și chiar dacă nu a coborât prețul atât cât aș fi vrut eu – și pot să vă spun că știu să negociez foarte bine. Cabana era cel mai prost lucru pe care l-am cumpărat vreodată. Și totuși iată-mă semnând contractul. Nu poți stabili un preț pentru vise.

Era luna octombrie când familia mea s-a mutat în cabană și când am început o nouă viață în Montana. În acest stat, deoarece se află la înălțime, era început de iarnă. Nu aveam suficiente lemne pentru a face căldură în casă pe tot parcursul iernii. Prima iarnă petrecută acolo m-a găsit mergând prin pădure și căutând lemne. Mi-ar plăcea să mă fi văzut. Alegeam cu atenție câte un copac și îl tăiam. Cu un trosnet, ultimele fibre care mai țineau copacul în picioare se rupeau, și bătrânul gigant, pur și simplu, dispărea. Îmi amintesc cum mă uitam în timp ce întregul trunchi dispărea în stratul de zăpadă de aproape un metru grosime. Trebuia, pur și simplu, să sap un șanț înainte de a putea avea destulă vizibilitate pentru a tăia copacul. Apoi, trebuia să scot bucățile de trunchi de copac din gaura care se formase atunci când copacul căzuse, și să le rostogolesc până la sania pe care o trăgeam până acasă. Puteam să iau câte trei bucăți de trunchi. Asta nu înseamnă însă că v-am descris problemele pe care le presupunea această muncă.

În timp ce rostogoleam fiecare bucată grea către sanie, se aduna atât de multă zăpadă pe bucățile de lemn de parcă aș fi vrut să construiesc un

om de zăpadă, nu o grămadă de lemne. Zăpada era atât de multă, încât de-abia le mai rostogoleam. Când ajungeam, în cele din urmă, la sanie, trebuia să curăț de zăpadă fiecare bucată înainte de a o urca pe sanie. În ciuda muncii pe care a trebuit să o depun, atunci când m-am întors acasă cu prima încărcătură, zâmbeam.

Din nefericire, triumful nu a durat prea mult, deoarece mi-am dat seama că trebuia să trag această încărcătură în josul unei văi abrupte. Încărcătura s-a izbit în spatele saniei mele, împingându-mă într-o parte, ca și când ar vrea să mă doboare. Impactul a făcut ca încărcătura să piardă din elan și să meargă puțin înapoi. M-am uitat peste umăr doar ca să descopăr că se îndrepta încă o dată cu viteză către mine. Mersesem doar câțiva metri când am fost lovit din nou atât de rău, încât aproape că am pierdut controlul asupra saniei. Ce lecție practică de fizică am învățat atunci când am văzut modul în care forța saniei și a încărcăturii erau în opoziție.

Cărarea către casă s-a transformat într-un șir lung de “S”-uri în timp ce partea din spate mergea înainte și se ducea înapoi la fiecare impact. După câteva încărcături, cărarea se bălăcise atât de bine, iar suprafața era atât de bine brăzdată în zăpada de un metru, încât părea că e o mașină mare pe un drum forestier – cu fiecare cursă mergea din ce în ce mai repede. Toate acestea au avut și o parte bună. Am reușit să fac un derdeluș pentru copii, deși nu au putut să folosească decât a doua jumătate – era prea departe să pornească din vârf.

Vecinii cei mai apropiați erau o familie care se numea Bernhardt. Domnul Bernhardt locuise mulți ani în munți și știa să facă tot ceea ce era nevoie pentru a supraviețui. Cei trei băieți crescuseră și, împreună, au format o companie care construia multe case frumoase pe această vale. Eu tocmai venisem de la oraș și trebuia să întreb pe cineva tot felul de lucruri. Așa că, dacă nu înțelegeam sistemul de apă, îi întrebam pe cei din familia Bernhardt. Dacă la o anumită reparație aveam nevoie de o unealtă mai puțin obișnuită, i-o ceream familiei Bernhardt. Urăsc omul naiv, chiar bătut în cap, care nu avea nici un folos și care s-a mutat pe Valea North Fork acum câțiva ani. Întotdeauna am fost ajutat, dar există o independență feroce printre rezidenții acestei văi și, păstrându-și filosofia, m-au ajutat doar în ceea ce privește împrumutul uneltelor și ideilor despre cum să mă ajut singur.

Când tăiam copaci iarna, nu aveam îndemânarea pe care ar fi trebuit să o am, astfel că am rămas cu drujba înțepenită într-un copac mare și bătrân. La timpul acela uram să-i mai întreb pe cei din familia Bernardt pentru că mă tachinau, făcându-mă să mă simt un om stupid de la oraș. Întotdeauna când ieșeam de la ei eram cu o jumătate de metru mai scund decât atunci când intram. Dați-mi voie să vă spun că era destul de greu când mândria mea era atinsă. Așa că am încercat să scot drujba cu o pană, dar copacul era atât de mare încât pana nu a putut să o miște și, în final, după ce am depus efort inutil, mi-am dat seama că trebuie să vizitez iar familia Bernhardt.

În timp ce-mi târam picioarele prin zăpadă către casa lor, nu puteam să nu mă gândesc la vizitele anterioare și la ceea ce-mi putea oferi această vizită. Iarna, locuitorii din Valea North Fork stau în jurul mesei lângă sobă, spunând povești și bârfind, așteptând ca iarna să se sfârșească. Nu-mi plăcea să recunosc, dar știam că în acea iarnă se bârfea foarte mult pe seama familiei mele. Se părea că nu ne dădeau prea multe șanse să supraviețuim acolo. Unii spuneau că nu o să rezistăm mai mult de un an.

“Intră, Jim”, s-a auzit o voce din interiorul casei, înainte ca să apuc să ciocănesc la ușă. Am intrat și i-am văzut pe cei patru bărbați în jurul mesei, în timp ce lemnele trosneau în soba din spatele lor. Ne-am salutat; au început cu toții să chicotească atunci când Bob a întrebat: “Ei, bine, ce mai e rău de data asta?”

“Vi s-a întâmplat să rămâneți cu drujba înțepenită în trunchiul unui copac?” am întrebat, încercând să dau impresia că nu s-a întâmplat nimic.

Râsete au izbucnit ca un vulcan. “Ai auzit de pană, domnule de la oraș?” a venit primul comentariu printre hohote de râs.

Am zâmbit, încercând să râd, dar umorul meu era superficial. “Da, am auzit de pene și am încercat să le folosesc ca să scot drujba, însă copacul acesta este prea mare. Aș vrea să-mi împrumutați drujba voastră ca să o pot scoate pe a mea.”

Bob, binevoitor, mi-a împrumutat drujba, însă Walter a avut ultimul cuvânt, în timp ce mă îndepărtam: “Se va întoarce în mai puțin de o oră, atunci când va înțepeni și drujba aceasta.”

M-am întors la copac, știind că evenimentul va fi spus în toată valea, fiind transformat de fiecare dată, până când se va auzi că am reușit să

înțepenesc zece ferăstraie în timp ce am folosit câte o pană pentru fiecare crăpătură. Adevărul este că am reușit să eliberez drujba în câteva minute, iar asta nu avea să fie subiectul bârfei.

Când ne-am vândut casa din Wisconsin și ne-am mutat în sălbăticie, am cheltuit și ultimul cent pentru a cumpăra proprietatea și pentru a ne muta pe ea. Ne-am mutat în sălbăticie, însă restructurările pe care le-am făcut au avut un preț, deoarece trebuia să cheltuim numai 6.000 de dolari pe an. Asta însemna că puteam trăi fără serviciu trei ani. Era tot ceea ce aveam ca să începem experiența din sălbăticie. Încercările și problemele pe care le-am înfruntat, deși obișnuite, au fost dintre cele mai grele pe care le-am trăit vreodată. Aveam o cabană și un camion cumpărate la mâna a doua. Au existat de la început probleme pe care nu le-am prevăzut. Camionul s-a stricat, bazinul cu propan s-a fisurat și am pierdut tot combustibilul, imediat după ce am umplut rezervorul. Iarna a fost grea. Izvorul din care luam apă a început să înghețe. Aceasta m-a obligat să merg la familia Bernhardt, care mi-a dat niște baloți de paie pentru a izola izvorul. Însă tot a înghețat. Așa a început o bătălie aprigă, dar pierdută, împotriva gheții. Mergeam iar și iar să sparg gheața. A trebuit să fac lucrul acesta de nenumărate ori. În cele din urmă, am început să mă trezesc la fiecare oră din noapte și să cobor panta abruptă, acoperită cu zăpadă, pe întuneric (pe atunci încă îmi era frică de întuneric) ca să sparg gheața încercând să adun apă în cisternă. Dar s-a dovedit a nu fi de nici un folos așa că trebuia să merg cel puțin o dată pe zi la familia Bernhardt pentru a aduce apă.

Când, în cele din urmă, am reușit să rezolv problema apei, am început să lucrez la sistemul de apă caldă. Nu pusesem niciodată o instalație, dar văzusem în cărți instrucțiuni despre cum funcționează astfel de sisteme. Așa că am luat țevi de cupru și m-am apucat de treabă. Principiul care stă în spatele unor astfel de proiecte este cel al unui circuit închis. Un sistem de transmitere merge dacă ai un rezervor de apă caldă, care are gura de ieșire prin partea de jos. Apa trece prin sobă și se încălzește, în timp ce curge pe țeavă. Apa caldă se întoarce în rezervor printr-o altă țeavă, și astfel poți avea apă caldă. Vorbind, în mod practic, sistemul este mult mai complicat. Ai nevoie de o gură de ieșire adecvată, pentru ca apa să se încălzească, și de o pompă de aer. Am făcut schița și, seara, am asamblat totul. Eram atât de încântat, încât am dat drumul la apă caldă. Vă puteți

închipui cum mă simțeam? Un simțământ de împlinire, mândria spiritului de inventivitate și o încredere în sine au umplut inima mea. Ei bine, ceea ce s-a întâmplat, seamănă cu ceea ce vezi la fântânile arteziene din oraș. Apă răspândindu-se în toate direcțiile. Sudasem țevile în treisprezece locuri și pe la douăsprezece dintre ele se scurgea apă. Întotdeauna m-am luptat cu mine atunci când lucrurile merg rău, iar aceasta era una dintre acele întâmplări care pun la încercare răbdarea omului care are cea mai bună stăpânire de sine. “Oprește-o, oprește-o!” am strigat la Sally, ca și când ar fi fost vina ei. Am studiat apoi îmbinările țevelor care aveau scurgeri și băltoacele de pe podea. Chiar dacă era târziu, Sally mi-a spus: “De ce nu mergi să vorbești cu familia Bernhardt, dragă?”

Câteva minute mai târziu, mă găseam în casa lor, explicându-le problema mea în mijlocul hohotelor de râs. “Hai, băieți, spuneți-mi ce nu am făcut bine? Unde a fost greșeala mea?”

“Greșeala e că te-ai mutat pe Valea North Fork” a strigat Walter, râzând cu lacrimi. Când s-au potolit, Bob a spus: “Spune-ne ce ai făcut”.

Așa că am început: “Am tăiat și îmbinat țevile” Ei au încuviințat. “Apoi le-am curățat și le-am șlefuit.” M-au aprobat iar. “Apoi am încălzit țeava cu o torță și am sudat punctele unde se îmbină țevile”.

“Ai folosit flux înainte de a le suda, nu?” a întrebat soția lui Bob.

“Flux, ce este fluxul?” am întrebat neajutorat, determinându-i să râdă iar. Când au putut să vorbească din nou, mi-au explicat cum face fluxul ca sudura să lipească îmbinările, mi-au spus cum să-l folosesc, apoi mi-au dat câte ceva cu care să încep să lucrez. Se făcuse deja ora zece seara, iar Sally mi-a sugerat să merg la culcare. Dar, pentru că nu fusesem destul de isteț ca să pun supape pentru a izola sistemul de apă caldă, datorită acestei probleme nu puteam avea nici măcar apă rece. Eram constrâns și hotărât să repar problema în noaptea aceea sau să-mi dau duhul încercând; privind la experiența pe care o avusesem, se pare că a doua variantă era mai posibilă. Mi-a luat două ore să dezasamblez totul, să curăț din nou și să sudez iar punctele de îmbinare a țevelor și, la douăsprezece și jumătate noaptea, am dat iar drumul la apă. De data aceasta au fost numai două puncte de scurgere.

Pentru că erau doar două, mi-am spus că nu e nevoie să scurg toată apa din instalație, așa că am luat o torță și am început să încălzesc punctele

de îmbinare. Datorită anumitor factori, nu am reușit să le încălzesc destul pentru ca aliajul să se scurgă. Eram terminat, pentru că acum, deși știam tehnica adecvată, avusesem puțin succes. *Poate că trebuie să încălzesc puțin mai mult*, m-am gândit, în timp ce am luat o altă torță și am pus-o pe Sally să o țină pe o parte în timp ce eu țineam o altă torță pe cealaltă parte. Dar tot nu a mers, așa că am început să mă enervez. *Este doar vina lui Sally*, m-am gândit. *Nu ține torța în locul în care trebuie sau în felul în care trebuie*. Pe la ora două am renunțat și am mers la culcare.

A doua zi, aproape de prânz, am mers iar la familia Bernhardt, cu coada între picioare, total învins. Le-am spus povestea, iar ei au izbucnit în hohote de râs. “Nu ai golit sistemul, așa-i Jim?”

“Ce trebuie să fac acum?”

Au izbucnit mai multe hohote de râs și chiar câteva zâmbete pline de simpatie, ca și cum le-ar părea rău de cineva atât de prostuț. În cele din urmă, mi-au explicat că apa din țevi ducea căldura eliminată de torță la fel de repede pe cât era încălzită țeava. M-am întors acasă, gândindu-mă la ceea ce încerca Dumnezeu să mă învețe. Una dintre lecții era clară. Dumnezeu îngăduia aceste circumstanțe pentru a mă umili și a mă pregăti să învăț și, chiar dacă nu mai exista un alt motiv, experiența își atinsese scopul.

Un alt proiect pe care a trebuit să-l fac a fost electricitatea din camerele noastre micuțe, care serveau drept magazie și cămară. Am citit despre proiect în cărți, însă în mintea mea s-a ridicat o întrebare: cum să știu care fire aveau curent și care nu? Așa că am hotărât să întreb iar pe cei din familia Bernhardt. “Uite cum faci, Jim”, mi-a explicat Walter, “prinzi firul cu degetele și simți dacă are curent!”

Nu părea o idee prea bună, însă acești băieți aveau contracte în domeniul construcțiilor, așa că știau ce vorbesc. Am început să lucrez și, de fiecare dată când încercam firele, familia mă auzea exclamând: “Au! Au! Au!” Tot timpul cât am lucrat, m-am gândit cât de rău este pentru electricieni să facă acest lucru zi de zi. Mai târziu, când am împărtășit cu familia Bernhardt gândurile mele, am fost întâmpinat cu hohote de râs. Știam că am fost păcălit.

Aș fi vrut ca acesta să fie sfârșitul problemelor mele, dar nu era așa. Pentru că nu voiam să cheltuim resursele, și așa limitate, pe lucruri precum

repararea mașinii, decât dacă era strict necesar, am mers cu cauciucurile foarte tocite, așa că au făcut pană toate o dată, pe șoseaua pietruită din North Fork. Cred că a fost un record, pentru că toate au făcut pană în același timp. Nu cunosc pe nimeni căruia să i se mai fi întâmplat așa ceva.

Vechiul camion Dodge părea că este destinat să învețe multe lucruri. Odată, iarna, călătoream departe de casă, și Sally s-a confruntat cu zăpada. Voia să curețe drumul, însă nici una dintre roțile camionului nu se mișca. A încercat să pună lanțuri la roți dar nu știa cum să le pună. S-a uitat la camion; se părea că o roată începea să se învârtă în timp ce celelalte stăteau nemișcate. A scos mașina pentru dezăpezit, iar aceasta a încetat să mai meargă îndată ce a încercat să o folosească.

În cele din urmă, a căutat ajutor la vecini. Se părea însă că nimeni nu era acasă. Nu exista nici un telefon în vale. Nici acum nu sunt linii convenționale, iar aceasta se întâmpla înainte ca telefoanele celulare sau cele prin radio să fie ceva obișnuit, așa că puteam comunica doar prin radio CB. Sally a mers la CB și a chemat un prieten de la o distanță bună, dar acesta a spus că nu poate să vină decât peste câteva zile. Era greu pentru Sally, care era obișnuită să rezolve totul și să ducă la bun sfârșit fiecare lucru. Însă Dumnezeu avea ceva mai bun pentru ea decât să muncească cât timp eram eu plecat.

Dumnezeu i-a vorbit în liniștea aceea și i-a explicat că vrea să se ocupe de copii și să uite de depunerile de zăpadă de pe șosea. Chiar atunci și acolo, Sally a încetat să se mai îngrijoreze pentru șosea și a început să facă din cămin un loc plăcut pentru băieți. Târziu în seara aceea, omul care îi spusese că nu poate veni decât peste câteva zile i-a spus că se află pe drum. El a îndepărtat zăpada de pe drum și s-a uitat la camion. Toate cele patru roți erau pe jantă. A încercat să-l bage în viteză și a mers. A plecat în seara aceea gândindu-se că Sally era chiar prostuță când s-a gândit că ceva nu merge. Însă, cu adevărat nu a mers până ce nu L-a lăsat pe Dumnezeu să-i redirecționeze gândurile și energia. Apoi, camionul a mers din nou. Contează prea puțin faptul că alții nu înțeleg lupta care se dădea în ea. Amândoi am învățat că uneori suntem făcuți nebuni, ca să putem câștiga împărăția cerurilor.

Uram aceste probleme, deoarece mă forțau să stau față în față cu mine însumi, așa cum nu am făcut-o niciodată. Lui Sally îi plăcea viața pe

care o duceam nu pentru că era ușoară, ci pentru că avea un lucru pe care și l-a dorit mult: să mă aibă acasă cu ea. Pentru băieți era mai puțin semnificativ, cu excepția faptului că acum aveau atenția ambilor părinți, ceea ce le plăcea foarte mult. Nu pot să spun că-mi plăcea la nebunie. Viața din sălbăticie însemna foarte multă muncă. În timp ce mă bucuram de activitatea fizică, gândul că trăiam cu resurse limitate mă obseda.

Mâncam simplu pentru a economisi bani. Alegeam alimente ieftine și nu foloseam semipreparate. Nu ne lipsea mâncarea specială și aveam destulă mâncare, așa că nu ne păsa felul în care privesc alții acțiunile noastre. Asta până când am primit foarte multă hrană din partea statului. Auziseră că o familie săracă moare de foame în North Fork. Am refuzat hrana. La urma urmei, anul trecut câştigasem mai mult de 100.000 de dolari. Am încercat să le explic că alesesem să mâncăm așa, și că sărăcia intenționată a unuia care vrea să obțină ceva, era diferită de cea a celor care erau pur și simplu săraci, fără să vrea lucrul acesta.

Apoi a trebuit să reparăm casa. Odată, a început să se simtă în aer un miros ciudat. Am descoperit imediat că gura de ieșire din canalizare se deconectase în peretele dintre bucătărie și baie. În spatele bucătăriei era o gură de aerisire care permitea accesul la canalizarea din baie, însă nu era prevăzută ieșirea țevii colectoare. Așa că a trebuit să încerc, stând într-o poziție nu tocmai confortabilă, să stau în masca de la chiuvetă, să văd țeava, să găsesc locul în care se desfăcuse și să o repar. Ca să vă ofer o imagine a ceea ce a trebuit să fac, îngenunchiați pe o podea tare, târâți-vă pe burtă pe sub o masă joasă, până ce ajungeți să o ridicați cu spatele. Apoi așezați-vă o găleată pe cap, iar cu mâna țineți o lanternă ca să puteți vedea. Întoarceți-vă capul la 90° sau 180°, în timp ce vă controlați mișcarea mâinii care duce lanterna. Vă împărtășesc aceste lucruri nu ca să mă scuz sau ca să vă câștig simpatia, ci ca să vă ajut să înțelegeți bătaia pe care o dam cu propriul eu.

În timp ce eram acolo, Sally, care știa mai puține despre lucrările de instalație decât știam eu, mi-a dat câteva sugestii care i se păreau bune. Pentru mine, care eram în masca de sub chiuvetă, cuvintele ei erau cuvintele cele mai lipsite de sens pe care le auzisem vreodată. Încercând să o ascult pe Sally, am așteptat să tacă pentru un moment și apoi am strigat de acolo din gaura în care mă aflam: “Sally, nu acum!”

Au existat lupte de natură personală. Pentru Sally unul dintre cele mai grele lucruri a fost să nu mai cumpere produse precum role de șervețele, șervețele pentru față. În realitate, îmi dau seama că cei câțiva cenți pe care i-am economisit, nu schimba în mod drastic situația noastră financiară. Dar, amintiți-vă că deși doream să ducem o viață creștină, aceasta nu implică faptul că o descoperisem. Eu aveam încă spiritul încăpățânat al neamțului care a locuit la oraș, așa că modul tradițional în care tratam un conflict era să ridic vocea și apoi, ca un dictator, ceream să nu se mai discute decizia pe care o luasem. Metoda lui Sally de a înfrunta aceste conflicte, când eu nu eram deschis să accept punctul ei de vedere, era să-și înăbușe sentimentele, pentru că știa că nu și le putea exprima liber. Pentru ea, lipsa acestor produse din hârtie părea cel mai greu mod de privare; a plâns mult atunci când i-am spus că nu ni le putem permite.

Problema cu înăbușirea sentimentelor este că ajungi, la un moment dat, la o limită. Sentimentele lui Sally răbufneau destul de des, lăsându-mă să văd omul dinăuntru. Nu aveam nici o idee despre cum să rezolvăm aceste probleme. Căutam să împlinesc nevoile familiei atât cât puteam de bine, ceea ce era bine, dar la acest stadiu nu știam că trebuie să împlinesc nevoile personale și emoționale ale soției mele. Una dintre cele mai mari probleme pe care a trebuit să o înfrunt în sălbăticie a fost “eul” și mi-a luat luni de zile să observ că nu Sally și băieții erau problema cea mai mare din casă, ci eu! Nu vă pot spune cât de dură a fost această revelație. Roagă-mă să alung un urs grizzly, dar nu mă pune față în față cu mine însumi. Este destul de dureros!

Sally a trebuit să facă față unor temeri când s-a mutat aici. Îi era frică de urși și de creaturi mai mici precum șoarecii. S-a întâmplat să avem câțiva șoareci în cabana noastră și ne-a luat ceva timp să-i alungăm definitiv. În același timp, dacă un șoarece ieșea de sub masca chiuvetei și alerga pe podea, Sally începea să strige: “Auuuu, un șoarece! Jim!”

Eu sunt un tip rațional și nu voiam să mă opresc din ceea ce făceam ca să-i vin în ajutor. Mai mult, știam că șoarecele va dispărea înainte ca eu să ajung acolo, așa că i-am dat o soluție: “Calcă pe el!”

Săraca Sally! Ca o adevărată domnișoară aflată în primejdie, ar fi dorit ca un cavaler să o salveze. Și uite ce avea! Mă avea pe mine ca soț. Se uita la șoarecele care căuta disperat un loc în care să se ascundă, și așa

de rapid cât era, ea știa că îi trebuiau câteva clipe până ce se mobiliza. Ideea de a simți oasele micului șoricel sub picioarele ei era cât se poate de rea. Sally nu a călcat niciodată pe vreunul. I-am prins pe toți în capcană.

Vezi, noi credem că, dacă ne aflăm în programul lui Dumnezeu, nu vom avea probleme. Adevărul este că atunci când cineva Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu, diavolul începe să lupte, deoarece pierde un aliat, așa că avem parte de încercări. Am venit deoparte și am descoperit că ne aflăm în mijlocul unei furtuni de încercări. Dar acestea ne-au apropiat mai mult ca niciodată. Ne-au adus pe genunchi. Am descoperit că promisiunile lui Dumnezeu sunt adevărate, că El nu ne va părăsi și nici nu ne va uita. Am descoperit că problemele clădesc caracterul și leagă inimile una de cealaltă. Deoarece nu erau lucruri care să ne distragă atenția, nu aveam serviciu, nici televizor și nici telefon – nimic altceva decât familia, natura și Dumnezeu – am descoperit o nouă libertate de a iubi, de a râde, de a munci și, pentru prima dată în viață, am devenit cu adevărat o familie.

În trecut, îmi luam câteva minute să stau cu băieții. Îi luam pe genunchi pentru un timp scurt sau îi lăsam să conducă mașina de tuns iarbă. Acum îi luam când dădeam zăpada la o parte, iar lor le plăcea foarte mult să fie doar cu tatăl lor. Prima iarnă ne-am jucat ca prietenii. Am construit un iglu și fortărețe din zăpadă, ne-am bătut cu bulgări, ne-am dat cu sania și, când se făcea foarte frig, ne adunam în jurul focului și jucam diferite jocuri. Citeam multe povestiri și ne bucuram să petrecem timp unii cu alții. Eram cu adevărat o “familie din sălbăticie”. Am lăsat o viață în urmă și acum, ducând o viață nouă, începeam să ne îndrăgostim unul de celălalt.

Dați-mi voie să vă spun un secret. Nu e nevoie să părăsești locul în care trăiești acum și să te muți în sălbăticie pentru a obține ceea ce am descoperit noi. Trebuie să alegem lucrurile asupra cărora ne focalizăm și scopurile și țintele vieții. Aceste alegeri pot fi făcute pretutindeni. A fost mai ușor să le luăm în sălbăticie? Cred că da, dar unii oameni au făcut aceste alegeri și și-au refocalizat energiile, fără să-și schimbe reședința sau slujba. Cheia este să decizi care sunt prioritățile și să-ți dezvolți un plan pentru a atinge aceste ținte.

Mulți dintre noi privesc la ceea ce fac acum și se gândesc să introducă în programul lor lucrurile pe care și le doresc precum: mai mult timp

petrecut cu familia, mai mult timp pentru partener și pentru dezvoltare spirituală. Dacă la toate lucrurile pe care le facem acum adăugăm și alte priorități, nu vom reuși. Nimeni nu a reușit. Gândește-te serios ce vrei de la viață. Dacă ești ca și noi, vei constata că lucrurile, banii și influența nu aduc fericirea. Doar pacea lui Dumnezeu și relațiile pline de iubire pot să ofere fericirea. Modul în care le vei obține depinde de situația ta specifică și de călăuzirea Duhului Sfânt.

Eu și familia mea nu suntem un model care trebuie urmat. Doar Dumnezeu trebuie să vă conducă viața. Împărtășindu-vă povestea vieții și modul în care ne-a condus Dumnezeu, indiferent cât de neconvențional este acesta, sperăm să-i ajutăm pe alții să caute voia Lui și să descopere cum vrea El ca ei să vină deoparte. Milioane de oameni doresc să fie mai aproape de natură și de Dumnezeu. Ar dori să guste, chiar și numai pentru câteva momente, viața pe care noi o ducem, și care a adus atâtea beneficii familiei noastre. Sunt foarte mulți cei care simt nevoia de a veni în sălbăticie. Alții se pot muta la țară. Iar alții pot să locuiască în orașe sau în zone suburbane. Fiecare dintre aceste alegeri aduce anumite beneficii și anumite probleme. Viețuirea la țară nu va rezolva problemele voastre, nu vă va aduce mântuirea. Ci ea este una dintre metodele lui Dumnezeu prin care ne putem apropia de El. Nu toată lumea este chemată să locuiască în sălbăticie, dar toți sunt chemați să trăiască experiențe cu Dumnezeul pe care noi L-am găsit aici, în munți.

Dacă vrei să vii deoparte și să trăiești alături de Dumnezeu într-un mod personal și nou, poți să fii sigur că, oriunde ai fi, în sălbăticie sau în oraș, diavolul va face tot ce poate să aducă probleme și dificultăți, pentru că știe că, dacă vii în tăcerea prezenței lui Dumnezeu și continui să-L cauți ca Mântuitor al tău și al familiei tale, atunci te va pierde. Nu fiți descurajați când lucrurile merg rău. Dacă vrăjmașul se ridică să lupte împotriva voastră, atunci puteți fi siguri să sunteți pe cărarea cea bună și de aceea se teme atât de mult. Caută-L pe Dumnezeu atâta vreme cât Îl poți găsi. Dă-I voie să-ți unească familia cu legăturile dragostei și afecțiunii. Acceptă asalturile domnului întunericului ca fiind o recunoaștere a faptului că nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu. Vino deoparte și vei găsi odihnă și pace pentru sufletul tău.

CAPITOLUL 5

LA UMBRA ARIPILOR LUI

*Cel ce stă sub ocrotirea celui Preaînalt și se odihnește
la umbra Celui Atotputernic (Psalmul 91:1).*

Secretul pentru a trăi o viață creștină este să înveți cum să trăiești la umbra aripilor lui Isus. În timp ce este ușor să vorbești despre lucrul acesta la nivel abstract sau conceptual, ea reprezintă o experiență care se întâlnește și este căutată destul de rar, chiar și de cei mai devotați creștini. Odată ce ai trăit această experiență, vei dori să o re trăiești. Așa că, veniți cu mine pentru a zări o scânteie din locul acesta special, la umbra Celui Atotputernic. Probabil că nu este un alt loc mai potrivit de unde să încep, decât timpul când încă nu auzisem de un Dumnezeu personal.

“Aș vrea să înțelegeți un lucru, dragi studenți. Dacă este o persoană care nu merită să lucreze în acest domeniu, atunci aceea este Jim Hohnberger, iar eu mă voi asigura că nu va lucra, pentru că nu-i voi da o recomandare.”

Chiar și în anii '70, când oamenii își exprimau într-un mod mult mai liber decât în anii anteriori ceea ce aveau în minte, un asemenea comentariu din partea profesorului a lăsat clasa fără cuvinte. Toți au înțeles mesajul și faptul că trebuie să fie de partea lui. Eu nu am știut ce se întâmplă, până când nu m-au informat niște prieteni. Atunci când mi-au spus, m-am cam înfierbântat. Acesta a fost comportamentul cel mai josnic, necinstit și lipsit de etică pe care l-am întâlnit la un profesor. Și mai rău era faptul că nu știam ce am făcut ca să-i stârnesc mânia. Am bănuir că Sărbătoarea Pământului era cea cu pricina. Mă gândeam să mă transfer la un alt colegiu pentru că Sărbătoarea Pământului nu se ținea la colegiul la care eram student, așa că, în ziua acestei sărbători, mi-am luat liber și am mers să caut alte universități. Profesorul a auzit că am avut îndrăzneala să plec și era supărat foc. Mai târziu, am mers să-l văd; se vedea clar că mi l-am

făcut dușman. Recunosc că am mers să mă apăr de calomnia pe care mi-o adusesese. Simțeam că nu am făcut nimic rău și că el era cel greșit. Puteți să vă imaginați unde am ajuns datorită atitudinii mele și dușmăniei sale.

În cele din urmă, am hotărât să merg la director și să-i spun povestea mea. Acum era rândul său să fie supărat – nu pe mine, ci pe comportamentul lipsit de etică al profesorului. A discutat cu el și, cu greu, au reușit să ajungă la o înțelegere. Undeva, în inima mea, știam că am tratat greșit problema și, deși am câștigat, întreaga poveste mi-a lăsat un gust amar. Nu simțeam nici o satisfacție în urma obținerii victoriei asupra profesorului.

Nu știam o cale mai bună de rezolvare, chiar dacă am mers la biserică de când mă știu. Nu știam că Dumnezeu vrea să fie o prezență vie în mine și că mă poate ajuta în asemenea situații. Tu și cu mine suntem alcătuiți din ceea ce gândim și simțim. Problema pe care fiecare dintre noi o înfruntă zi de zi, de fapt în fiecare minut al vieții, este aceasta: Cine va stăpâni asupra gândurilor și sentimentelor mele? Îmi voi folosi propria gândire sau Îi voi permite lui Hristos să-mi controleze comportamentul și gândurile? Filipeni 2:5 spune: “Să aveți gândul acesta care era și în Hristos Isus.” Iar la 2Corinteni 10:5 citim: “Orice gând îl facem rob ascultării de Hristos”. Așadar, este clar că noi trebuie să facem mult mai mult decât să ne controlăm acțiunile, noi trebuie să ne aducem gândurile sub controlul Său. Întrebarea care s-a ridicat, când mi-a venit prima dată această idee, a fost: “Cum?”

Înțelesesem adevărul biblic și știam multe despre Dumnezeu și despre reformele pe care le presupune o viață de creștin. Aveam o voință puternică și puteam duce multe. Dar îmi era imposibil să-mi controlez gândurile, sentimentele, emoțiile. Era de ajuns să existe un mic incident și să mă supăr, și reacțiile veneau aproape automat. Părea imposibil să găsesc o cale prin care să rup acest cerc vicios. Mai apoi însă am căpătat o altă viziune cu privire la umblarea creștină, o viziune cum nu mai avusesem niciodată și care mi-a transformat viața, nu numai pe dinafară, ci și pe dinăuntru, schimbându-mi gândurile și sentimentele. În felul acesta lucrurile s-au rezolvat.

Dumnezeu m-a luat deoparte ca să “mă opresc și să știu că El este Dumnezeu” (Psalmi 46:10). Aici, în sălbăticie, ne-a luat săptămâni și luni să ne debarasăm de stresul vieții, să ne revenim din trauma schimbării

domiciliului și să ne recăpătăm sănătatea fizică, în timp ce ne acomodam la noul stil de viață. Sally a fost prima care a înțeles cum vorbește Dumnezeu minții, însă eu eram sceptic. Oricum, eram bărbatul în casă și, dacă Dumnezeu voia să vorbească cuiva, atunci trebuia să-mi vorbească mie. Când ea a început să-mi împărtășească modul în care Dumnezeu era foarte clar, impresionându-i gândurile, m-am hotărât să merg la Dumnezeu și să experimentez și eu acest mod de comunicare.

Am mers într-un loc retras din casă și m-am rugat. Apoi m-am concentrat să aud vocea lui Dumnezeu. Dar nu am auzit absolut nimic. M-am luptat să mă concentrez, ca mintea să nu rătăcească aiurea minute în șir. Când gândurile au început să umble aiurea, m-am rugat încă o dată și am început aceeași bătălie ca să-mi păstrez mintea concentrată. A trecut o oră, în timp ce se întâmplau aceste lucruri, și tot nu am auzit nimic. M-am rugat: “Doamne, te rog să-mi vorbești!” Au trecut două ore, apoi trei și eu tot nu am auzit nimic. Am stat patru ore pe genunchi. Patru ore! Și știți ce mi-a spus Dumnezeu? *Absolut nimic.*

În cele din urmă, fiind umilit și respins de Dumnezeu, am renunțat și am plecat la plimbare. Ei bine, a fost mai mult un mers forțat decât o plimbare, pentru că nu înțelegeam de ce Dumnezeu comunică doar cu unele persoane. Singurul lucru care m-a atras întotdeauna la Dumnezeu a fost lipsa de părtinire, iar acum nu prea simțeam că sunt tratat cu nepărtinire. Sally se bucura de un timp frumos de rugăciune, în timp ce eu nu auzeam nimic în afara unui gând care stăruia în mintea mea. “Rugăciunea ta nu este completă. Te rog, verifică-ți rugăciunea înainte de a o repeta.”

În timp ce eram frustrat, în mintea mea a apărut o idee: “*Jim, vreau să-ți vorbesc!*”

Acum propriile gânduri își bat joc de mine, m-am gândit. Cât de frustrant! Mi-am întors mintea înapoi la subiect și am început să turui rugăciunea. “De ce, Doamne, nu-mi vorbești așa cum îi vorbești lui Sally?”

“*Pentru că nu Mă poți controla așa cum vrei tu, în felul acesta.*”

Gândurile mele sunt varză astăzi, îmi spuneam. De unde ți-a venit ideea asta? Este într-adevăr Domnul? Nu, nu poate să fie! Doamne, Tu-mi vorbești acum?

“*Da, Jim.*”

Ei bine, de ce nu mi-ai vorbit când am vrut să vorbesc cu Tine? Am stat patru ore așteptând și nu ai spus un cuvânt.

“E adevărat, Jim. Nu am spus nici un cuvânt pentru ca tu să realizezi că nu Mă poți controla și că nu voi vorbi doar pentru simplu fapt că tu vrei să vorbești cu Mine. Dacă vrei să vorbesc cu tine, atunci trebuie să-Mi dai voie să-ți vorbesc atunci când Eu consider că este timpul potrivit, și nu când simți tu că trebuie să-ți spun ceva.”

Așa a început totul. În trecut știam că Domnul mi-a vorbit, dar nu știam cum să dialoghez cu Dumnezeu înainte de această experiență. M-am întors simțind cu totul altceva în comparație cu sentimentele cu care plecasem. Mă aflu unde, sus, pentru că Dumnezeu îmi vorbise în tăcerea inimii mele. Ceea ce nu știam și nici nu am înțeles atunci, era faptul că făcusem încă un pas în înțelegerea felului în care trăiesc ființele umane la umbra Celui Atotputernic.

A fost mai ușor pentru mine să aud vocea șoptită atunci când nu eram grăbit, când locuiam într-un loc liniștit, însă era esențial ca și mintea mea să fie liniștită. Acesta este motivul pentru care creștinismul a prosperat în timp de persecuție și a stagnat în timp de pace și prosperitate. Când te afli în celula unei închisori, când ești torturat, mintea nu mai este distrasă de la Dumnezeu de nimic altceva. Acesta este motivul care a făcut ca civilizațiile din vest să devină o piedică pentru adevăratul creștinism. Nu este nici un alt loc în afara Statelor Unite care să fie un simbol mai potrivit al valorilor și beneficiilor culturii vestice. Aici, în ciuda libertății religioase, în ciuda prosperității materiale, în ciuda științei, în ciuda susținerii denominaționale, în ciuda tuturor avantajelor care ar trebui să ajute la dezvoltarea creștinismului, există o sete și o foame adâncă după un creștinism adevărat, viu, plin de viață, care nu poate exista decât dacă există încredere, comuniune continuă și o credință vie.

Statele Unite ale Americii pot fi locul în care este cel mai greu să ai această experiență despre care v-am vorbit. Există atâtea lucruri care ne distrag. Se pare că mai toate reclamele ne înfățișează o femeie frumoasă – de obicei mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată. Revistele pline de poze asemănătoare strigă de pe mesele celor care le vând, fiind pline de problemele și mizeriile celor mai bogați și mai faimoși oameni. Toate acestea sunt făcute pentru a ne atrage atenția. Formele feminine sunt,

probabil, lucrul care atrage cel mai bine privirea – femeia, coroana creațiunii lui Dumnezeu. Satana a pervertit frumusețea și atractivitatea dată de Dumnezeu, astfel încât este văzută numai partea senzuală. Satana îi face pe oameni mai mult decât brute. Chiar și revistele adresate femeilor sunt pline de imagini cu femei care își exploatează abilitățile senzuale și cu articole care vorbesc despre cum pot să se îmbrace, să se comporte, să se poarte întocmai ca top-modelele. Femeile și-au pierdut pudoarea dată de Dumnezeu, care, dacă ar fi păstrată, le-ar scuti de multe pericole.

Orice am fi, bărbați sau femei, răspundem acestor lucruri în mod automat. Avem aceleași răspunsuri pentru senzația de foame, pentru mânie, frustrare, atingere, miros, gust, auz sau văz. Simțurile noastre ne oferă informații și toată viața răspundem și ne comportăm în funcție de informațiile pe care ni le oferă și de emoțiile pe care aceste simțuri le formează. Dumnezeu a dorit ca ele să transmită datele, iar mintea umană, luminată de Cuvântul lui Dumnezeu și de Spiritul Său, să transforme aceste date în acțiuni dirijate de voința umană, care este forța din spatele acțiunilor omului.

M-am mutat în sălbăcie pentru a-L găsi și a-L urma pe Dumnezeu, însă m-am regăsit răspunzând evenimentelor fără să gândesc mai înainte. Dacă Sally spunea ceva ce nu-mi plăcea, răspundeam mecanic. Mă întrebam cum voi reuși să scap din acest cerc vicios.

Am început să petrec mai mult timp cu Dumnezeu. Când m-am concentrat asupra Persoanei, am descoperit că am mult mai mult ce discuta cu Dumnezeu, decât atunci când mă concentram asupra informației. Eram un învățat, un erudit în ale Bibliei. Acum voiam să devin un sfânt acasă, și aceasta era mult mai greu decât simpla acumulare de cunoștințe. Încetul cu încetul am descoperit că Dumnezeu voia să-mi predau toate ideile și planurile, chiar și dorințele pentru ziua respectivă, și să-L las pe El să-mi călăuzească viața. Voiam să am experiența lui Isaia care spune: “Domnul te va călăuzi neîncetat” (Isaia 58:11). Acest proces mi-a luat ceva timp. Nu știu cum este firea ta, dar firea mea pământească nu a vrut să coopereze și mi-a luat ceva timp să accept să-mi las inima transformată. Însă, odată ce am făcut acest lucru, am avut pace și mulțumire. Dacă veți gândi că acesta a fost capătul luptelor mele, atunci pot să vă spun că nu este așa.

Eram convins, ca niciodată mai înainte, că avem de luptat împotriva puterilor întunericului, iar diavolul era hotărât să distrugă chiar și începutul slab al umblării mele cu Isus. El a creat situații peste situații care m-au distras chiar înainte să mănânc micul dejun. Am continuat să cad până când am realizat că beneficiile unei predări totale, deși reale și tangibile, nu erau suficiente să mă susțină întreaga zi. Am ajuns să realizez că predarea nu era decât pasul de început. Mă gândeam că este greu să renunț la ideile și dorințele mele, însă Dumnezeu dorește mai mult decât doar să fiu de acord că El are înțelepciune. El vrea ca eu să cooperez cu El, astfel încât să-mi poată da putere să am mult mai mult decât simpla recunoaștere mentală. El dorește ca eu să merg la pas cu El, de-a lungul întregii zile.

Următorul pas a fost să învăț cum să-L iau pe Dumnezeu cu mine de-a lungul zilei, din orele de studiu, unde este foarte real. Mi-a luat ceva timp să reușesc să-L fac o prezență permanentă întreaga zi. Vechile obiceiuri au început să revină și m-am regăsit reacționând fără să gândesc, așa cum făcusem dintotdeauna. Din nou și din nou m-am îndepărtat de prezența Sa, dar, din moment ce am început să mă concentrez asupra lui Dumnezeu și asupra îndeplinirii voiei Sale, El a început să fie o prezență reală și nu doar cineva pe care îl închideam în cameră după studiul de dimineață. Vocea Lui chema inima mea, iar și iar, de-a lungul zilei, așa cum spune Biblia în Isaia 30:21: "Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: 'Iată drumul, mergeți pe el!'" Dacă mă predau Lui, descopăr că în locul în care a fost o înfrângere amară, acum este victorie. Aceasta poate fi și experiența ta.

Repetiția duce la învățare. Va trebui să repeți procesul îndepărtării și al apropierii de Dumnezeu de-a lungul unei zile, de mai multe ori, până când vei reuși, deoarece înclinațiile te fac să te încrezi în propria putere de a raționa și în înțelepciunea ta. Eu a trebuit să mă întreb în mod continuu. "Eu voi fi cel care conduce lucrurile astăzi sau Îl voi lăsa pe Dumnezeu?"

Dacă suntem consecvenți în a-L lăsa pe Dumnezeu să fie prezent în mod practic de-a lungul zilei, atunci acesta se va transforma într-un obicei și vom ajunge să avem o nouă înțelegere asupra ispitei. Eu credeam că ispita este un păcat anume sau o acțiune pe care eram ispitit să o comit, însă, în acest proces, am descoperit că păcatul specific nu este problema reală. Dorința lui Satana este să ne depărteze de Dumnezeu, iar el lucrează

pentru a ne îndepărta ținându-ne ocupați cu firea noastră și făcându-ne pasivi față de Dumnezeu. Lui nu îi pasă dacă noi îi aducem la îndeplinire planul luptând cu toată puterea și încercând să învingem păcatul sau dacă păcatul ne stăpânește fără să facă prea mult efort. Iată de ce există atât de puțină victorie în bisericile noastre. Singura cale către succes este să ajungem să înțelegem că fiecare ispită este menită să ne depărteze de Dumnezeu, și acesta este terenul pentru care se dă bătălia.

Dumnezeu vrea să ne aducă de la nivelul la care gândurile și sentimentele noastre cer ceva, la nivelul la care să evaluăm o situație ignorând cererea făcută de gânduri și de emoții, și fiind de acord să facem doar ceea ce Dumnezeu ne conduce să facem, indiferent de cât de mult se opune voința noastră. Puterea voinței și hotărârea, nu ne sunt de nici un folos în înfrângerea păcatului care ne amenință. Ele pot fi folositoare doar dacă ajungem să înțelegem locul în care au putere. Mulți dintre noi gândim că trebuie să folosim puterea voinței pentru a înfrânge păcatul și acesta este locul în care greșim. Singurul loc în care voința are putere este libertatea de a alege. Când alegem calea lui Dumnezeu, primim putere de la El și prin El pentru a face ceea ce am ales. Voința noastră poate alege doar forța care va avea putere asupra noastră. Acesta este modul corect în care trebuie să ne folosim voința, forța de a face alegeri, care ne eliberează din legătura păcatului. Dacă ajungem să trăim această experiență, nici măcar toate puterile întunericului nu ne vor învinge.

Vestea bună este că e mult mai ușor să trăim această experiență într-un loc liniștit, pentru că există puține lucruri care să ne distragă. Toți putem găsi un loc liniștit, chiar dacă este unul temporar, ca, de exemplu, un colț din casă sau o plimbare prin vecinătate sau poate chiar în curtea de la țară. Putem să-l găsim oriunde am merge, pentru că a veni deoparte înseamnă nu numai a găsi un loc, ci și o stare a minții. Satana a câștigat bătălia făcându-ne pasivi față de Dumnezeu, dar, o dată ce am înțeles planurile lui, putem să devenim pasivi față de căile prin care el aduce ispita. Gândurile și simțămintele sunt căile de care el se folosește.

Haideți acum să vedem cum i se întâmplă în realitate toate aceste lucruri lui Jim Hohnberger. Când ne-am mutat în Montana, nu am avut de gând să-mi iau imediat o slujbă. A fost o experiență cu Dumnezeu ca să vedem dacă Îl putem găsi cu adevărat. Primii câțiva ani i-am petrecut

aranjându-mi gospodăria și gândindu-mă la dezvoltarea caracterului meu și la reformele personale pe care Dumnezeu voia să le fac.

Pentru doi ani am trăit foarte simplu și experimentul a mers. Oricum, fondurile au început să scadă. Puteam să mai trăim încă un an cu ceea ce aveam, însă era timpul să încep să caut ceva de lucru. Prin mai multe intervenții divine am fost condus să lucrez ca agent imobiliar pentru valea mică în care locuiam.

Valea se întinde pe 130 de kilometri la nord și la sud, și când ne-am mutat acolo era doar un locuitor pentru fiecare kilometru. Erau oameni care au venit în această vale datorită unor motive pe care le-am avut și noi – frumusețea, apa, aerul curat și izolarea. Erau unii care credeau că toată valea le aparține chiar dacă este în întregime proprietatea guvernului și deci aparține oricărui cetățean al țării. Mulți dintre ei ar fi pus bucuroși o poartă la granița de sud și ar fi dat cheia doar acelor persoane norocoase care locuiau deja acolo. Descoperiseră paradisul și voiau să-l țină doar pentru ei.

Slujba mea de agent imobiliar era văzută ca o amenințare la fericirea lor și au făcut tot ce au putut pentru a mă opri. Vă rog să înțelegeți că nu toți locuitorii au avut obiecții, ci doar câțiva extremiști, care mi-au făcut viața nu ușoară. Ori de câte ori puneam un anunț, îl dărau. Închipuiți-vă că aici nu erau în pericolul de a fi văzuți și raportați de alți oameni. Valea este mare, cu puțină populație, așa că ești ferit de privirea unui vecin care să te întrebe ce faci. Nu era nimic din ceea ce îi putea opri de la a încerca să-mi distrugă afacerea.

M-am hotărât să încerc să văd ce vor face. Am înlocuit reclamele pe care mi le luaseră, iar ei le-au luat și pe cele noi. Nu după mult timp pierdusem șaptezeci și cinci de reclame. Aveam tendința să las mintea să se preocupe de ceea ce-mi făceau acești oameni. După toate astea, îmi luau reclamele și răspândeau fel de fel de zvonuri despre mine, care puneau sub semnul întrebării onestitatea mea și chiar legalitatea. S-au plâns Statului de afacerile ilegale pe care le făceam. Oficialitățile Statului au văzut și mi-au spus: “Sunt câțiva oameni geloși. Ignoră-i și vor înceta curând.” Poate că e adevărat, dar nu a fost ușor să nu mă mai gândesc la lucrurile rele care mi se făceau, mai ales când acțiunile lor mă împiedicau să câștig bani acum, când fondurile aproape se terminaseră.

Găsisem valea visurilor mele, și acum această vale lupta împotriva eforturilor mele să câștig venitul pentru familia mea. Când înfruntăm ispita putem să ne concentrăm asupra ispitei sau asupra soluției. Când ne concentrăm asupra problemei sau asupra ispitei, se pare că acestea se măresc și sunt mai greu de controlat. E ca și cum ai rostogoli un bulgăre de zăpadă în josul unui deal, iar acesta devine din ce în ce mai mare, până când nu poți să-l mai controlezi. Așa se întâmplă și cu problemele noastre.

Alegerea era simplă. Puteam să petrec timp încercând să aflui cine erau acești oameni care încercau, în mod literal, să ia pâinea de la gura copiilor mei. Puteam să aflui cine sunt și să-i discreditez. Puteam să caut simpatia altora și să spun: “Săracul de mine!” Sau puteam să fac lucrarea la care m-a chemat Dumnezeu. Nu puteam însă să aleg ambele variante.

Dacă îndepărtam problemele din minte și I le predam lui Dumnezeu spunându-I: “Iată-le, Doamne. Te las pe Tine să le rezolvi. Sunt prea mari pentru mine ca să pot să le port”, atunci puteam să mă concentrez asupra lucrului meu. Nu pot controla ceea ce fac alți oameni. Nu-i pot opri să spună lucruri rele despre mine. Nu pot avea o reputație bună dacă mă apăr. Pot totuși să mă concentrez asupra lui Dumnezeu. Și așa am și făcut.

De fiecare dată când ajungea la urechile mele un nou zvon, ori de câte ori eram încercat, ori de câte ori era dăruită încă o reclamă, le priveam ca pe ocazii de a exersa ce înseamnă să-I predai lui Dumnezeu orice situație. Mintea voia să se preocupe de lucrurile rele care mi se făceau, în loc să-I predea supărarea lui Dumnezeu și să fie în relații bune cu acei oameni care-mi făceau neazuri. Mi-am amintit de profesorul universitar cu care am avut un conflict. Nu m-am comportat cum trebuia în situația aceea și Dumnezeu m-a trecut pe acolo iar și iar, până când a devenit un obicei să aleg calea pe care El o vrea.

Am descoperit că poți fugi, dar nu te poți ascunde de cel rău. Liniștea și viețuirea în sălbăticie sau undeva la țară vor minimaliza contactul cu stresul pe care ți-l provoacă alți oameni, dar nu îl va elimina. Nu există un loc în care să mergi și să scapi de ispită. În acest caz, nu există posibilitatea de a evita ispita. De fiecare dată când cumpăram zarzavaturi, de fiecare dată când cumpăram combustibil, știam că mă apropii din ce în ce mai mult de fundul sacului, și asta îmi crea palpații, mai ales când găseam iar câte o reclamă dăruită. Aveam nevoie disperată de banii de la

vânzarea acestor proprietăți. Trecându-mă prin experiențe dificile, Dumnezeu mă învăța să fiu pasiv la vocea firii mele pământești, ceea ce însemna să fiu pasiv la vocea emoțiilor și simțămintelor mele. În același timp, El dorea să mă facă să vreau să ascult, să răspund activ vocii Sale, care-mi vorbea.

Încercările nu au venit niciodată când am fost pregătit, niciodată în timpul studiului devoțional, ci atunci când nu mă așteptam.

Într-o zi, când mergeam cu mașina, am văzut că lipsește iar o reclamă și mintea mea a început să se gândească din nou la această problemă. Am descoperit că, atunci când meditez la aceasta, când spun și altora despre ea, când mă întâlnesc cu prietenii și le împărtășeam cât de rău eram tratat sau când vorbeam cu familia din Midwest, problema părea mult mai rea decât în realitate. De fapt, cu cât făceam mai mult lucrul acesta, cu atât mă îndepărtam mai mult de Dumnezeu. În cele din urmă, am realizat că mă aflu într-o bătălie nu împotriva dușmanilor mei, ci pentru viața mea spirituală. Am ajuns să înțeleg că Dumnezeu nu mă adusese în sălbăticie ca să am liniște în colțul meu. Nu, Dumnezeu dorea ca Jim Hohnberger să vină în liniștea prezenței Sale astfel încât să am pace și liniște în toate circumstanțele, fie ele bune sau rele. El dorește același lucru și pentru tine.

În timpurile biblice, David a fugit în sălbăticie, așa cum eu am plecat din civilizație. David a realizat că există vrăjmași care vor să-l distrugă chiar și în sălbăticie, așa cum am descoperit și eu. Problema mea este aceeași pe care a avut-o și David: Poate sufletul meu să găsească pace și liniște în Isus, chiar dacă circumstanțele nu se schimbă? Pot ca, prin credință, să-i încredințez această situație dificilă și să nu mă agit, lăsându-L pe Dumnezeu să aibă grijă de mine?

Când am ajuns să înțeleg aceste lucruri, atacurile s-au înțepit. Au apărut mai multe zvonuri, articole și editoriale în ziare. Lucrurile pe care le spuneau despre mine erau atât de rele, încât era greu să nu răspunzi. Și totuși i-am promis Domnului să las totul în mâna Lui. Aceasta a fost lupta mea – nu împotriva afirmațiilor, ci să rămân supus și predat lui Dumnezeu, dându-I voie să mă călăuzească și să mă direcționeze.

Dumnezeu mi-a adus aminte de zilele petrecute la școală când făceam repetiții pentru ieșirea în caz de incendiu. Păreau că nu au sens la timpul

acela, însă oamenii înțelepți știau că trebuia să avem un plan de ieșire. Repetam în mod ordonat, iar și iar, ieșirea din clădire și mergeam într-un loc special, astfel încât lucrurile să curgă de la sine în cazul unui incendiu adevărat. Dumnezeu mi-a arătat clar că am nevoie de un “plan de ieșire” pentru gândurile mele, astfel încât, atunci când această problemă îmi vine în minte, să răspund automat, alegând calea pe care o cunosc deja. În timpul liniștit de dimineață, am început ca, împreună cu Dumnezeu, să plănuim ce voi face când vor apărea aceste probleme. În felul acesta știam ce să fac, și nu trebuia să mă gândesc la o soluție în mijlocul bătăliei.

M-am hotărât că, de fiecare dată când voi fi atacat, să repet în minte toate minunile pe care Domnul le-a făcut pentru a muta familia mea în această vale frumoasă, începând de la vânzarea casei la prețul de care aveam nevoie, la găsirea omului potrivit care să cumpere afacerea mea, până la găsirea proprietății și a cabanei în care locuiam. Mi-am adus aminte de toate aceste minuni, iar și iar, până când am fost convins că, indiferent de problemele pe care le întâmpinam, mă aflu în locul în care Dumnezeu dorea să fiu și făceam lucrul pe care El m-a chemat să-l fac. Aceasta a fost prima fază a planului de scăpare.

M-am folosit și de texte precum cel din Psalmi 62:5, care spune: “Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El vine nădejdea”. Am făcut ceva mai mult decât simpla recitare a textului. Am încercat să intru în esența lui, chiar atunci și acolo. Textul spune “suflete” – ceea ce înseamnă gândurile, sentimentele, emoțiile, tot ceea ce-l face pe Jim Hohnberger un individ unic – încrede-te în Dumnezeu, depinde de El.

Am descoperit că Dumnezeu este interesat în mod personal să-mi direcționeze viața de zi cu zi. Dorința de a ajuta și a direcționa ființa umană se numește har. Partea mea este să-I predau calea și să-mi predau eforturile de bună voie, să fiu de acord cu El nu numai intelectual, ci cooperând și rămânând ascuns în El, făcând voia Lui și nu voia mea. Este imposibil pentru noi să trăim această experiență dacă nu o alegem prin credință, dacă nu alegem să Îi dăm lui Dumnezeu dreptul legal și moral să ne umple de putere ca să facem ceea ce dorim, urmând direcția pe care ne-o dă El.

În cele din urmă, am ajuns la punctul în care am spus: “Doamne, las toate îngrijorările mele cu privire la reputația mea, la venitul meu, la

piedicile de la lucru, fiecare îngrijorare pe care o am... Le las pe toate în mâinile Tale, Doamne, și fac acest lucru pentru că știu că poți să-mi porți de grijă.”

“Cât timp ai de gând să mă lași să fac asta, Jim?” a întrebat Domnul.

“Sper că atâta timp cât vor exista probleme.”

“David a petrecut 15 ani în această luptă care l-a pregătit pentru slujba la care fusese chemat. Jim, s-ar putea ca și în dreptul tău bătălia să fie lungă.”

Nu mi-am dat seama când a început conflictul, dar a durat trei ani. Reclamele mele au continuat să fie dărmate timp de trei ani. Am devenit cea mai controversată și mai urâtă persoană din vale, cel puțin, în câteva cercuri, mai ales datorită extremiștilor, care sunt preocupați de mediu. În tot acest timp, am descoperit că, uneori, planul de scăpare nu era atât de eficient pe cât aș fi dorit să fie. Erau situații când zvonurile ajungeau la mine atât de distorsionate, încât erau ridicole. Puteam ca, mental, să aleg calea de scăpare, însă supărarea antrenase atât de multă energie negativă încât mi-a distrus pacea, cel puțin până când am învățat să combin planul de scăpare cu exercițiul fizic. În timp ce strigam la Dumnezeu după eliberare, alergam sau tăiam lemne. S-a dovedit a fi de un real folos și, după exercițiul fizic am descoperit că starea mea psihică se îmbunătățise, iar mintea era mult mai doritoare să coopereze cu programul pe care Dumnezeu îl avea pentru mine. Planul de scăpare nu era salvarea mea, dar era o unealtă care mă conecta continuu cu Dumnezeu.

După trei ani, conflictul a început să se diminueze, și mi-a luat ceva timp să realizez cum s-a întâmplat. Cu timpul, am realizat că, în timp ce împlineam nevoile clienților mei, le vindeam proprietăți, iar ei se mutau în zona noastră. În timp ce numărul rezidenților creștea, numărul celor care mă priveau ca pe un prieten care dorea să-i ajute, a depășit numărul celor care-mi cauzaseră probleme.

Am descoperit că, în timp ce pare ușor să te “odihnești” într-un loc frumos ca, de exemplu, într-un hamac din care poți privi Marea Caraibilor, cu servitori care culeg struguri fără sămburi și ți-i servesc direct în gură, aceasta nu este odihna adevărată. Te poți odihni acolo pentru că nu ai nici un fel de stres și ești într-un loc minunat. În cele din urmă, am descoperit că este chiar mai plăcut să te odihnești în mijlocul situațiilor neplăcute.

Pot să-mi fie luați slujitorii și hamacul, însă dacă-mi găsesc liniștea în Isus, aceasta nu-mi poate fi luată.

Apostolii au descoperit lucrul acesta într-o noapte. Erau cu Isus, traversând un lac, când o furtună teribilă s-a abătut asupra lor. Valurile loveau și fulgerele luminau cerul. Printre zgomotul tunetului au încercat să piloteze barca, dar se părea că nu reușeau. Au încercat să vâslească, dar eforturile acestor pescari profesioniști erau zadarnice. Doar când barca a început să se scufunde, doar atunci s-au îndreptat neajutorați la Isus, spunându-I: “Doamne, scapă-ne că pierim!” Când s-au concentrat asupra propriilor eforturi, furtuna părea să se înrăutățească. Când s-au concentrat asupra soluției reale la problema lor, doar trei cuvinte scurte au fost în stare să aducă furtuna la tăcere.

Făcând lucrurile despre care tocmai am vorbit, lăsăm ca puterile noastre să moară. Prin puterile noastre mă refer la apetit, pasiuni și dorințe, care se aprind, uneori, și doresc să le satisfacem. Însă există mult mai multe lucruri decât acestea, pentru că situațiile creează emoții și sentimente, iar acestea cer să le răspundem și să le împlinim. În punctul acesta mulți creștini găsesc viața dificilă. Aproape în fiecare caz, problema este că ei își hrănesc pasiunile doar cât să le facă să supraviețuiască. Ținta este să le facem să moară, nehrănindu-le. Poate părea imposibil la început. Știu că așa mi s-a părut și mie când am început să-mi predau gândurile și sentimentele lui Dumnezeu. De-abia le predam, că începeau să lupte iar pentru a obține controlul. În funcție de cât de supărat eram, putea să-mi ia ore să le rezolv cu Dumnezeu, predându-le Lui de fiecare dată când apăreau. Și aceasta s-a întâmplat iar și iar. În cele din urmă, când m-am obișnuit să fac lucru acesta, când mi-am format acest obicei, mi-a luat mult mai puțin timp. Lupta aceasta o vei duce indiferent de locul în care te afli. E adevărat că e mai ușoară când te afli într-un loc liniștit, pentru că sunt puține lucrurile care pot să-ți stârnească pasiuni și conflicte care dau reacții emoționale pe care trebuie să le rezolvi.

Luptând cu situația slujbei mele, am învățat cum să obțin victorie în fiecare zonă a vieții mele și cum să devin o persoană liberă. Dacă te lupți cu o fire mai iute, așa cum m-am luptat și eu, planul de scăpare poate fi o plimbare sau o pauză în care să te rogi în baie până când ești sub controlul lui Dumnezeu. Poate că te lupți cu gânduri senzuale când vezi la o anumită

gheretă o revistă cu imagini indecente pe ea. Poți scăpa de această ispită, aducându-ți aminte cât de frumoasă este soția ta. Poți folosi Scriptura ca să-ți aducă aminte că ai fost mulțumit de lucrurile pe care le-ai avut înainte de a veni această ispită. Dacă faci aceste lucruri, vei descoperi, așa cum am făcut și eu, o cale prin care să-ți controlezi gândurile și emoțiile. În timp ce învingi, în mod repetat ispita, vei dezvolta un caracter biruitor și, cu fiecare ispită, vei descoperi că te afli pe un teren cunoscut, în care știi cum să obții victoria.

De aceea, este bine să încetinim ritmul activităților noastre, oriunde am fi, pentru că, la viteza cu care majoritatea călătorim, nu avem nici timpul, nici energia și nici înclinațiile necesare să intrăm în această stare de bine. Satana a făcut viața, la acest punct din istorie, atât de complexă și atât de ocupată, încât este imposibil pentru un creștin obișnuit, indiferent de cât de sincer este, să găsească în această bătălie un loc ascuns la umbra Celui Atotputernic. Așa că, ei merg la biserică și au dorința de a-L sluji pe Dumnezeu, dar sunt înfrânți în ceea ce privește gândurile, emoțiile și sentimentele lor. Iată că tot ceea ce a rămas este doar o formă de creștinism, iar viețile lor resping puterea lui Dumnezeu care poate să-i transforme în interior. Dacă ești așa cum am fost și eu, și nu vrei ca religia să fie doar o carapace goală sau o cunoștință a adevărului, dacă dorești o experiență cu Isus care ne dă puterea să locuim la umbra Lui, chiar și în mijlocul celor mai aprige ispite, singura speranță este să vii deoparte, unde cei mai mulți dintre noi pot să-și dea seama de ceea ce doresc cu adevărat. Dacă nu există o reformă radicală în rândul priorităților, fie prin schimbarea domiciliului fie prin transformarea locului în care trăim, atunci va fi dificil să ne focalizăm energiile în direcția cea nouă.

Trebuie să începem acolo unde ne aflăm. Cea mai bună pregătire pe care o puteți face pentru a fi gata să vă mutați într-un loc mai retras, este să începeți să vă reorganizați viața și să o faceți liniștită încă de acum. Dacă așteptați până când vă mutați într-un loc mai bun, nu veți începe niciodată să încetiniți ritmul sau să vă simplificați viața.

O dată ce ați început, veți avea de a face cu bătălii atunci când alegeți în fiecare zi, de-a lungul întregii zile, cine va domni în viața voastră. Satana a fost în trecut domnul nostru. De multe ori nici nu știm cum să punem

capăt domniei lui peste noi, însă acum putem alege. Este o alegere care va trebui reafirmată toată viața.

Locul în care locuiește cineva nu îl face neprihănit. Călugării din vechime voiau să scape de ispitele firii, izolându-se de lume. Însă nu au reușit pentru că neprihănirea nu se găsește în locul unde te afli. Locul este doar un ajutor pentru a veni și a rămâne în Dumnezeu. Ți permite viața ta de acum să ai această experiență a predării totale și a dependenței totale de Dumnezeu? Nu te grăbi să spui “Da” pentru că întrebarea următoare este: Ai făcut până acum ceva? Dacă nu, atunci trebuie să faci planuri pentru a schimba lucrurile și pentru a coborî de pe carusel, eliberându-ți timpul pentru a-L găsi pe Dumnezeu și a experimenta libertatea, cel mai mare dar pe care Dumnezeu L-a dat unor ființe păcătoase – să trăiești la umbra Celui Atotputernic.

CAPITOLUL 6

SUNTEM O FAMILIE

*El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor
spre părinții lor (Maleahi 4:6).*

Când locuiam în Wisconsin, dacă mi-ar fi spus cineva că oamenii care locuiesc în casa mea nu sunt o familie, i-aș fi râs în față. Desigur că suntem o familie. Eram la fel ca și celelalte familii pe care le cunoșteam, cu excepția că stăteam mai bine din punct de vedere financiar pentru că aveam propria afacere. Atunci, singurele familii cu care ne comparăm erau cele de lângă noi. Erau cu toții oameni sinceri cu familii drăguțe.

Cu cât eram mai mult săturați de starea lucrurilor, cu atât eram mai tulburați din cauza normelor impuse de biserică și de societate. Poate că lucrul care ne-a dat cele mai mari bătăi de cap a fost modul în care cresc copiii. Chiar priviți prin ochi omenеști, adesea sunt leneși, nepregătiți să fie folositori în viața aceasta și nepregătiți pentru Împărăția cerurilor. Părinții nu își iubesc copiii și nu se iubesc nici unul pe altul. Unii divorțează, iar alții par învinși, descurajați și deprimați. Părinții și copiii par că au vieți total diferite deși locuiesc sub același acoperământ. Cu cât îi priveam mai mult pe alții, cu atât vedeam semnele pericolului procesului care se infiltra încet în casa, în căsnicia și în familia noastră.

Am sperat că, mutându-ne în sălbăcie, vom recăștiga acel ceva special pe care-l avusesem odată. Dar cum? După tot timpul care a trecut, după ce am ignorat atât timp nevoile celui alt, după ce am părăsit toate lucrurile care alcătuiau viața noastră, după ce ne-am mutat în partea cealaltă a continentului într-o casă mică, iată-ne aici, patru indivizi unici, cu idei, dorințe și idealuri proprii, care nu se cunoșteau unul pe altul, chiar dacă noi credeam inversul. Acum, că am stat înghesuți într-o casă mică, de-a lungul întregii ierni, am fost forțați să interacționăm unul cu celălalt.

Trebuia să ne împăcăm și să formăm familia care am pretins întotdeauna că suntem!

În timp ce eram stresați de mutare, am contactat o dublă pneumonie care m-a ținut la pat pentru mai multe săptămâni. Când eram în convalescență, stăteam întins pe una dintre canapelele din sufragerie în timp ce băieții, de patru și șase ani, se jucau în jurul meu. Într-un fel, îmi aduceau bucurie. Era total diferit de viața pe care tocmai o lăsasem și care se împărțea între slujbă și întâlniri de comitet. I-am putut observa pe băieți în timpul zilei, nu numai înainte de a pleca la serviciu ci și după ce veneam de la serviciu, și am rămas uimit de cât de scilipitori și de activi sunt. Dintr-o dată, unul dintre ei s-a urcat pe spătarul canapelei, a stat acolo un moment, apoi s-a rostogolit venind peste mine cu un chiot și râsete. L-am gădilat și el s-a rostogolit pe podea; a repetat lucrul acesta iar și iar, și fratele lui i s-a alăturat. Nu se distraseră niciodată atât de mult. Nu au știut niciodată că pot fi un partener perfect pentru joacă.

Când m-am însănătoșit, am început să ne jucăm prinselea. Aveam două canapele față în față și “el”, cel desemnat, stătea în mijloc, timp în care, cei de pe canapea, încercau să-l păcălească pentru a putea alerga la cealaltă canapea. Puteai să auzi chiotele și hohotele de râs de pe vârful muntelui. Așa am început să ne distrăm în familie seara. La început, ne jucam doar eu și băieții, în timp ce mama ne privea. Însă, curând, ni s-a alăturat și ea. Am început să devin din nou copil. Nemaivând distracțiile pe care le practicasem înainte, mă simțeam liber să mă bucur cu copiii mei, să fiu chiar puțin nebunatic și să dau la o parte mantaua seriozității și a presupusei demnități pe care noi, adulții, o avem, și să trăiesc dulceața și inocența copilăriei. Băieții se bucurau, iar eu am realizat că tot ceea ce ei aveau nevoie eram eu! Lucrul care este, probabil, cel mai șocant este că și eu mă bucuram de acest timp.

Curând, am început să avem un timp de închinare cu familia, după acest timp de joacă. Era un timp în care ne distram coborând la nivelul copiilor noștri. Apoi, cântam un cântec, ne rugam și citeam o povestire biblică. Vorbeam despre ceea ce am înțeles din ceea ce am citit și, uneori, copiii puneau întrebări copilărești. În cele din urmă, cântam un alt cântec și, după o altă rugăciune, îi trimiteam la culcare. Așa cum am spus deja, era o modalitate de a încheia timpul de joacă de seara și, cu toate acestea,

impactul pe care l-a avut asupra vieții noastre a fost profund. S-a dezvoltat o legătură profundă între noi și copiii noștri. Când a venit primăvara și soarele apunea mai târziu, la activitățile distractive pe care le făceam cu familia, am adăugat jocuri de exterior, precum fotbal, de-a prinselea și mersul cu bicicleta.

Într-o zi, unul din băieți a venit la mine cu o idee genială. “Tată, tată, vrem să tăiem un copac.”

“Cu ce vrei să faci lucrul acesta?”

“Vom folosi topoare, bineînțeles.”

M-am gândit un moment, apoi mi-am spus că, dacă îi supraveghez, nu poate fi chiar atât de periculos. “OK,” am spus, “haideți să mergem și să găsim un copac”.

Împreună am ales un pin înalt de 8 metri și 16 centimetri în diametru, care era uscat de ceva vreme. Îmi doresc să-i fi văzut. Așezi o mică toporișcă în mâinile unui băiețel, iar el crede că este Paul Bunyan! Deși nu erau Paul Bunyan, au doborât un copac în două zile. Ziua marii căderi a venit, în cele din urmă, și strigăte de “doborât” au umplut aerul, în timp ce pinul cădea. Erau atât de încântați de victoria lor, încât au hotărât că vor să construiască o colibă. Așa că am ales mai mulți copaci și i-am tăiat. I-am tăiat din lungime, le-am dat o formă și, în cele din urmă, i-am făcut potriviți. Le-a luat întreaga vară ca să construiască acea colibă. Nu aveam nevoie de parcuri de amuzament, jocuri pe calculator, televizor sau video pentru a le da o ocupație și a-i face fericiți. Aveau tot ceea ce-și putea dori un băiețel. Activitățile pot diferi în dreptul fetelor – poate că ele și-ar fi dorit să construiască o căsuță pentru joacă în loc de colibă, unde să-și pună păpușile să se joace. Bucuria de a avea parte din timpul părinților și atenția lor nu este ceva rezervat doar pentru băieți.

Știi, m-am văzut ca om de afaceri, o persoană care ocupă o poziție importantă, prezbiter în biserică și, desigur, ca om important, dar niciodată ca tată și prieten al copiilor mei. Niciodată nu am știut și nici nu am aspirat la o asemenea poziție. Însă Domnul m-a înscris în programul Său și am învățat, ușor, să mă bucur de copiii mei.

I-am ajutat să construiască cutii cu nisip sau poate că ar trebui să spun că ei m-au ajutat pe mine. Eram așa de rupt de realitate, încât am crezut că se vor așeza jos și se vor juca. În momentul în care cutiile cu

nisip au fost terminate, băieții nu mai știau ce să facă. “Cred că trebuie să mergi afară și să le arăți cum se joacă trenulețul, Jim”, a spus Sally după un timp.

“E ridicol! Vrei să merg afară și să mă joc în nisip?” a încuviințat. Simțind că sunt ridicol, am mers afară și m-am îndreptat către cutiile cu nisip. Curând ne jucam cu toții. “Bruuum, bruum”, se auzea, în timp ce învățau cum să scoată sunetele care să imite motorul. Le-am arătat cum să folosească echipamentul cu care să sape pământul pentru a face șosele, orașe și sate. Am construit poduri și tuneluri. Le plăcea foarte mult, iar eu eram eroul lor, persoana care avea cele mai bune idei și planuri pentru joaca și distracția lor.

Ne plăcea să fim o familie. Ne jucam “de-a v-ați ascunselea” și “atinge mingea”. Citeam povestiri, nu povești cu personaje ireale sau din desene animate, ci povestiri despre oameni ai lui Dumnezeu. Am căutat povestiri care îi vor ajuta pe copii să-și clădească caracterele, care să fie pentru vârsta lor și să le și placă. În timp ce creșteau, povestirile erau mai complexe și, de asemenea, abilitatea lor de a lua învățătura se dezvolta. Ne jucam jocuri precum baseball și kickball, dar nu eram în competiție. Am mai adăugat alte activități, precum canoe și sculptură. Am făcut chiar și o plută care să navigheze într-un iaz.

Când erau încă mici, am început să avem ieșiri de tip tată-fiu. Am mers cu cortul, am urcat pe munte cu rucsacul în spate. Nu voi uita niciodată prima dată când am mers cu băieții pe munte cu rucsacurile. Nu am avut echipament adecvat, așa că am încărcat rucsacurile lor cu sacii de dormit care erau destul de grei. Au trebuit să care o greutate foarte mare. Sacii de dormit imenși, agățați de marginea rucsacului, aproape că îi dă râmau la pământ. Alți oameni ar fi gândit că suntem nebuni, însă băieții au plecat cu o încărcătură care se lovea de picioarele lor scurte. Am ales un traseu prea lung pentru prima ieșire, iar ei și-au târât picioarele, plângându-se despre cât de obosiți sunt, cât de departe trebuie să meargă și așa mai departe. Desigur că nu eram omul plin de răbdare care sunt acum, fiind adesea supărat datorită întârzierilor sau datorită comportamentului altor persoane față de mine. Hai că v-am auzit! Nu râdeți prea tare de mine! Întotdeauna am fost mai slab în ceea ce privește răbdarea atunci când lucrurile nu merg așa cum aș vrea și, curând, am învățat, datorită plângerilor

băieților, că și eu cultivam același spirit ca și băieții. Și ei erau la fel de lipsiți de răbdare când era vorba de îndurat greutăți, așa cum eram și eu.

În cele din urmă, am ajuns acolo unde trebuia să ne instalăm cortul. Știam puține despre asta în acele zile și cumpărasem un cort mic de la un magazin cu reduceri. Nu știam că, în ceea ce privește corturile, obții calitatea pentru care plătești. Nu știam despre izolatoare, care să ne protejeze de apa de sub cort. Nu știam cum să aleg locul de campare și că trebuie să evit pietrele de sub podeaua cortului, nici cum trebuie întins cortul. Nu știam nici unul dintre aceste lucruri în seara aceea, când stăteam pe pământul zgrunțuros cu Matthew și Andrew, de o parte și cealaltă, încercând să adoarmă. Nu știu dacă ați mers vreodată la pescuit, dar când ieși o rămă și o străpungi cu cârligul, se răsucesc și se zbate. Tocmai acest lucru păcălește peștele. Parcă eram la pescuit în noaptea aceea, pentru că pietrele ascuțite ca un cârlig, încercau să-mi străpungă spatele, și amândoi băieții se răsuceau de parcă ar fi prins cârligul. Nu am putut să dorm datorită mișcărilor lor. Chiar și când s-au potolit, durerea de la înțepătura pietrelor nu se diminua. Părea că au fost puse în mod diabolic, astfel încât să nu pot să dau de un loc drept pe oricare parte m-aș fi întors. Mă mutam ca să scap de o piatră, doar ca să constat că am dat de alta. În cele din urmă, când am reușit să adorm, în ciuda disconfortului, am auzit un zgomot pe care nici un turist nu vrea să-l audă. *Pic, pic, pic* s-a auzit până ce ploaia a început să cadă bine. Simțeam că sunt transportat pe o cascadă. Noul meu cort a cedat din primul moment. Nu avea doar câteva mici locuri pe unde pătrundea apa, ci o mulțime. Erau atât de multe, încât mă făcea să cred că a fost construit special în modul acesta. Aș fi jurat că apa curgea printr-o pâlnie. Pot acum să înțeleg cum se simțeau cei care nu au intrat în corabia lui Noe.

Cu o abilitate foarte ciudată, ciudată pentru că oricum nu putea să nu dea voie apei să pătrundă, cortul părea că are talentul de a reține toată apa care intra din belșug. Nu peste mult timp, cortul semăna cu o piscină. Fiind treziți și descoperind că sunt înghițiți de această mare agitată, amândoi băieții au căutat un loc mai înalt – care eram eu – și s-au cățărat pe mine, mărinind durerile din zonele corpului care fuseseră abuzate deja de către pietre. Chiar atunci am realizat că ceea ce spuneam eu avea să contureze în ei o anumită idee despre excursii cu rucsacul în spate.

Așa că le-am vorbit despre ce înseamnă să fii cu adevărat bărbat, să fii tare în circumstanțe dificile și să învingi lucruri precum ploaia și răcoarea, despre a merge la culcare ud fiind și simțindu-te neconfortabil. Din fericire, ei au înțeles mesajul mai mult decât l-am înțeles eu, și am supraviețuit. Am reușit chiar să mai dormim puțin în acea noapte. Ne-am întors acasă fericiți – răciți, uzi și murdari de noroi – dar încă fericiți că am reușit să înfruntăm chiar și cele mai grele condiții pe care ni le putea oferi sălbăticia.

Aceea a fost prima ieșire de tip tată-fiu. V-am împărtășit-o ca să vedeți că, având chiar și cele mai bune intenții, lucrurile nu sunt întotdeauna frumoase și ușoare și, uneori, atitudinea noastră când suntem stresați și puși în dificultate, va determina felul în care copiii vor reacționa în situații similare de-a lungul vieții. Începeam să devin un tată adevărat pentru copiii mei și am descoperit că era distractiv – dacă trăiam așa.

Să fii o familie înseamnă uneori să-i ajuți pe copii să imite rolurile adulților și responsabilitățile lor. Băieților le plăcea să stea cu capul în poala lui Sally, în timp ce ea îi scărpină pe spate sau se juca în părul lor. Aceasta nu numai că satisfăcea nevoia lor de atingere, dar era și o ocazie ca să mă necăjească pe mine. Se așteptau să fiu gelos iar eu nu le-am înșelat așteptările. Am început să mă plâng, zicând: “Haideti, băieți, este soția mea”. Ei râdeau și erau încântați de faptul că au reușit să câștige afecțiunea mamei lor, ceea ce nu este doar dreptul copilăriei, ci îi și învăța rolurile lor ca și bărbați, arătându-le că trebuie să fie sensibili și că trebuie să se bucure de afecțiune.

Îmi amintesc că, într-o zi, când băieții erau încă mici, au întrebat printre sutele de întrebări pe care le puneau, de unde vine petrolul. Le-am explicat că se obține dintr-o fântână foarte adâncă.

“Dacă vrei să găsești petrol trebuie să sapi până în partea cealaltă în China?” au întrebat ei.

“Nu, doar jumătate din drum,” am răspuns nefiind atent.

“Tată, poate fi petrol sub pământul nostru?”

“Cred că poate fi.”

“Atunci hai să săpăm!” au strigat ei.

“Băieți, nu puteți săpa atât de mult, încât să găsiți petrol.”

“Tată, petrolul este peste tot la o așa mare adâncime?”

“Nu, dar este la o mai mare adâncime decât pot să sape doi băieți.”

“O să-ți arătăm, tată, că o să găsim petrol.”

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc datorită entuziasmului lor.

“Dacă găsiți petrol în grădina noastră, vă dau un milion de dolari,” am spus râzând.

Au zbughit-o afară, au luat unelte și, curând, au început să sape pe drum după petrol. Matthew a săpat o groapă de o jumătate de metru și a obosit, dar dorea milionul de dolari, așa că s-a hotărât să se ajute altfel. A mers în garaj și a găsit un bidon cu benzină. A umplut groapa parțial cu benzină și a venit la mine, anunțându-mă că a descoperit petrol. Benzina era transparentă, dar am continuat să mă joc. “Desigur, arată precum petrolul, dar este numai infiltrat. Trebuie să găsești sursa și suvoiul care curge.” Așa că Matthew a trebuit să continue să sape. Andrew, fiind mai mic, s-a hotărât că trebuie să obțină și el banii, așa că a vrut să-și umple groapa și el cu benzină. Fratele lui golise bidonul. Fără teamă a desfăcut un alt bidon și și-a umplut groapa. Chemat să inspectez groapa lui, m-am uitat la benzină și mi-am înmuiat degetul în ea pentru a o examina. Am mirosit-o și le-am spus: “Băieți, acesta este petrol rafinat. Din pământ nu vine în felul acesta.” Am mers la garaj și am găsit bidonul gol.

“Băieți, știți cumva cine mi-a golit bidonul?” Două perechi de ochi negau faptul că ar ști ceva. “Acum, Matthew și Andrew, v-am învățat să fiți cinstiți și să spuneți adevărul...” Puteți să vă închipuiți restul discuției noastre, însă a fost o ocazie bună să-i învăț că trebuie să spună adevărul și nu să mintă pentru a obține o recompensă.

Copiii învață cel mai bine din experiențele proprii. Dacă aveți copii, puteți fi siguri că vor face lucruri care nouă, adulților, ni se par ciudate, și vor găsi pericole în cele mai nevinovate sporturi. Băieților le plac pericolul și aventura și le pot găsi în cele mai neobișnuite locuri. Copiii parcă atrag pericolele și, uneori, parcă le caută. Ca familie, vei supraviețui sau vei fi doborât, în funcție de cum știi să le rezolvi.

Fiilor noștri le plăcea să se joace în poiana de la sud de noi, de-a lungul râului care curge prin ea. Odată, castorii au ridicat un baraj și, în zona de dincolo de baraj, s-a acumulat noroi. Chiar dacă aceștia au plecat, în locul acela a rămas o mlaștină adâncă, de nepătruns, cu un noroi ce semăna cu nisipul mișcător. Matthew și Andrew obișnuiau să se joace în

acea zonă foarte des, și așa cum fac majoritatea băieților care practică asemenea activități, era bine faptul că noi nu știam. De exemplu, își luau cizmele de cauciuc pentru a merge prin râu, ținta fiind să găsească un loc în care apa să vină aproape de marginea cizmei, fără să intre în ea. Atât cel care câștiga, cât și cel care pierdea, sfârșeau prin a avea picioarele ude. Într-o zi, în timp ce mergeau de-a lungul râului, au găsit nisipul mișcător, și amândoi au început să se scufunde. Matthew, care era mai mare și mai puternic, a reușit să iasă, în timp ce Andrew nu a putut. Matthew a reușit să-l tragă afară stând pe niște bușteni pe care i-a pus în mlaștină. Cizmele lui Andrew au rămas în noroi. Pentru a le scoate, băieții au folosit niște bețe și, după ce le-au clătit în râu, erau ca și noi.

Acum, că pericolul trecuse, băieții au hotărât că era un loc bun de joacă și au îndrăznit să alerge de la o margine la cealaltă a mlaștinii, care, în unele locuri, era mai adâncă decât ei. De multe ori, când unul, când celălalt, trebuia să fie scos de fratele lui și apoi trebuia să se chinuiască să scoată cizmele. Învățau bucuria interdependenței chiar și în modul acesta destul de ciudat.

Mergeau pe biciclete tot anul, dar ceea ce făcea primăvara cu totul deosebită erau noroiul și apa pe care le aruncau roțile. Uneori veneau acasă cu o dungă neagră, care mergea din cap până la fund. Sally obosise tot spălând petele și i-a amenințat că îi va lăsa să-și spele singuri hainele dacă vor mai veni acasă așa de murdari. Matthew, care de pe atunci era un bun negociator, i-a spus că nu e corect faptul că nu se pot murdări puțin. Oricum, drumul era plin de noroi. Sally a fost de acord că nu era nici o problemă dacă se murdăreau puțin, însă le-a interzis să mai vină acasă ca niște sconși dungați.

Băieții nu au mai venit acasă chiar atât de murdari și noi am crezut că am avut succes până nu demult, când am descoperit ce se întâmpla de fapt. Se jucau la fel ca până acum, însă înainte de a veni acasă, se uitau după o pată de zăpadă care nu se topise și acolo, în zăpada curată, își frecau hainele până ce deveneau mai puțin murdare. Apoi se îmbrăcau cu aceste haine “curate” și veneau acasă bine dispuși. Mi-ar lua prea mult să vă povestesc despre cum s-au aruncat cu parașuta de pe seră, cum au săpat o fortăreață subterană, despre cum am fost încoronat rege de scumpa mea soție și de către băieți. Lista continuă; totul face parte din “a fi o familie”.

Când lucram o zi pe săptămână în oraș, îi lăsam pe băieți acasă, în timp ce eu mergeam la serviciu și Sally făcea cumpărăturile. Băieții mai crescuseră și, faptul că mergeam destul de departe, plus influențele la care erau expuși, ne determina să credem că a-i lăsa cu treburile casei și temele de la școală era cea mai bună opțiune. Văzusem cum băieții au împrumutat în câteva ore comportamente, maniere și atitudini pe care reușeam să le îndepărtăm în câteva zile. Am hotărât împreună că îi vom ține cât putem de departe de influența orașului, până când vor căpăta maturitate spirituală.

Desigur, a-i lăsa singuri implica, de asemenea, riscuri. Într-o zi de iarnă, au descoperit că nu pot să întrețină focul arzând în sobă. Ardea bine atâta timp cât ușa de la sobă era deschisă, însă când închideau ușa, focul încetinea până când de-abia mai pâlpâia. Preocupați de faptul că nu vor putea să mențină cald în casă așa cum ar fi trebuit, au pus tot timpul lemne pe foc. Fără ca ei să știe, coșul era închis și focul nu putea arde bine. Deoarece căldura nu avea unde să se ducă, plita s-a înroșit. Dacă ne vei vizita casa, vei putea vedea două pete de arsură pe două sau trei scânduri din perete, chiar dacă am încercat să reparăm cât am putut de bine pagubele produse. Faptul că știau puține lucruri s-a dovedit a fi periculos pentru băieți și ne-am dat seama că au nevoie de mai multă instruire despre cum să lucreze cu soba, înainte de a arde întreaga casă.

Într-o altă zi, când am mers în oraș, i-am lăsat să smulgă buruienile din seră. Matthew a ieșit din seră cu un braț de buruieni pe care le ducea la grămada strânsă afară, când a văzut un sconcs care fugea spre spatele garajului. Și-a găsit refugiu sub canoea noastră de aluminiu, care era sprijinită de garaj.

“Andrew, Andrew, vino repede!”

“S-a întâmplat ceva?” a întrebat Andrew, îndreptându-și spatele.

“Lângă garaj este un sconcs și, dacă nu-l dăm afară, va umple totul cu mirosul lui. Și asta doar din vina ta!”

Acesta era modul favorit al lui Matthew de a-l manipula pe Andrew să facă ceva, și a mers timp de ceva ani. Împreună au încercat tot felul de idei de la aruncarea de bețe și pietre în animal, până la a aduce plante care se aflau în descompunere, sperând că mirosul va forța creatura să plece. Nici una dintre acestea nu s-a dovedit a fi o idee bună și, în cele din urmă,

s-au gândit că, din moment ce sconcsul arată ca o pisică, poate nu îi va plăcea apa.

Alergând au îmbinat furtunurile din grădină până ce au făcut unul destul de lung și, după ce i-au atașat și partea din capăt, au reușit să îndoie furtunul și să-l pună sub canoe, acolo unde această creatură mică voia doar să se ascundă. Au dat drumul la apă și au avut dreptate. Sconcsului nu-i place apa. Iar sconcsul a folosit împotriva acestui “șarpe” singura armă pe care o avea. Din nefericire, șarpele nu a răspuns cum răspunde orice altă creatură atunci când el împrășcă substanța. Asta l-a făcut să se sperie și mai mult. Așa că această creatură neajutorată a împrășcat și mai multă substanță.

Depart de a fi descurajați de turnura evenimentelor, băieții s-au înverșunat și mai mult să scape de sconcs. Oricum, se întâmplase lucrul de care se temeau și totul era plin de mirosul specific.

“Andrew, mergi și ridică canoea și sconcsul v-a fugi.”

“Eu? De ce eu?”

“Pentru că, dacă nu scăpăm de el, va mirosi și mai tare și asta doar din vina ta!”

“Să știi că n-am de gând să fac asta.”

Andrew era credul, dar în cazul acesta a arătat că are o judecată bună în apărarea de sine. Vă imaginați ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi mers și ar fi ridicat canoea.

“Hei, am o idee,” a spus Matthew, schimbându-și tactica pentru a-și îndeplini scopul. “Eu fac rost de o funie și tu doar tragi de canoe.”

A alergat la garaj și a venit cu o funie nouă de nailon de treizeci de metri. “Mergi și leag-o.”

“De ce eu?”

“Pentru că eu trebuie să urmăresc să văd dacă nu iese.”

“Nu dorești să iasă?”

“Ba da, dar dacă nu legi sfoara de canoe va umple și mai mult locul de miros și când mama și tata vor veni acasă, le voi spune că a fost vina ta!”

Tremurând, săracul Andrew s-a furișat până în spatele canoei, a legat sfoara, stabilind un nou record pentru treizeci de metri. Băieții s-au hotărât să nu facă lucruri periculoase. S-au așezat la capătul sforii de treizeci de metri și au tras cu toată puterea, însă nu s-a întâmplat nimic. Sfoara de

nailon s-a întins doar. S-au mai dat puțin în spate și au mai tras o dată. Funia s-a întins iar. În cele din urmă, a treia oară, canoea s-a rostogolit și sconcsul s-a apărut din nou printr-un atac împotriva zidului garajului.

Glandele responsabile de miros s-au golit, sconcsul a fugit, și băieții au analizat pagubele. Peretele garajului a fost lovit tare dar nu se compara cu daunele aduse interiorului canoei. Era colorată cu un galben-oranj, de la substanța împrăștiată de sconcs. Aerul era contaminat. Ochii băieților lăcrimau chiar dacă nu au venit în contact direct cu substanța.

De obicei, îi sunam pe băieți pe la prânz ca să ne asigurăm că sunt bine. “Cum merg lucrurile?” a întrebat Sally.

“Poți să ieși spray de cameră?” a îngăimat Matthew.

“Un spray, Matthew? De ce?”

“Un sconcs a venit și a împrăștiat miros.”

“Sper că nu ai dat cu spray, nu-i așa?”

“Nu”, a răspuns el spunând doar o parte din adevăr.

“Cred că mirosul se va risipi înainte să ajungem noi acasă.”

Până la venirea noastră băieții au vrut să se asigure că predicția mamei se împlinește. Au spălat canoea și peretele garajului. Au spălat totul dimprejur, însă fără nici un efect. Matthew și-a adus aminte că se spune că sucul de roșii îndepărtează mirosul sconșilor, așa că au folosit pastă de tomate. Mirosul însă persista. “Cum poți să împrășpezi aerul?” s-au gândit ei. Au început să facă experimente. Mi-aș fi dorit să-i văd lucrând. Ne-au spus mai târziu despre cum se învăteau în jurul gardului cu pasta de tomate, aruncând-o în aer pentru a alunga mirosul de sconcs.

Pentru că Sally sunase, fusesem avertizați că s-a întâmplat ceva rău. Dacă am fi ascultat mai cu luare-aminte detaliile conversației și am fi citit printre rânduri, atunci ne-am fi oprit să luăm un deodorant, însă nu ne-am dat seama de ce se întâmplase decât atunci când am ajuns acasă și când ne-a lovit mirosul de sconcs. Era atât de puternic, încât ți se făcea părul măciucă.

Le-am spus băieților că, drept pedeapsă, trebuiau să curețe canoea. Însă, pe ascuns, am râs de isprava lor. Dacă l-ar fi lăsat în pace pe săracul sconcs, ar fi plecat singur. Sconșii sunt animale foarte politicoase și folositoare. Poate că a fost nevoie de o experiență de felul acesta ca băieții să învețe că unele lucruri trebuie lăsate să treacă de la sine.

Dacă puteți să suportați să mai citiți o altă aventură din timpul când tata și mama erau în oraș, atunci am să vă spun cum Matthew și Andrew au omorât muște. Nu știu cum au devenit fascinați de omorârea muștelor (nu sunt pasionat de muște, deoarece sunt niște insecte mizerabile) însă băieții au descoperit tot felul de căi inventive ca să le omoare. Poate că aceasta este cea mai palpitantă vânătoare sau poate că se simțeau gladiatori, însă, oricare ar fi motivul, băieții au mânăjit fereastra de deasupra mesei de tâmplărie din garaj, omorând o grămadă de muște. În loc să le lovească cu ceva, au luat o cutie de chibrituri și, pentru a le omorî, au încercat să le ardă.

Nu era nimic rău în asta, însă, pe banca pe care-mi curățam pensulele de vopsit și diverse piese, aveam un mic bidon cu benzină. După câteva încercări, băieții și-au spus că pot fi mai eficienți dacă vor înmuia bețele de chibrit în benzină, și au avut dreptate. Așa au făcut până când au terminat toate bețele de chibrit pentru a aprinde foile din cartea pe care o foloseau. Cu ultimul băț au dat foc copertei. Matthew a făcut asta până ce a început să se stingă și, dorind să nu lase flacăra să se stingă, a înmuiat-o în vasul cu benzină.

Boom! Sunetul, flăcările și fumul i-au determinat să părăsească banca pe care stăteau să prăjească muște. Au privit la vasul care ardea ca o lumânare, din care ieșea un fum negru. Matthew, cu sprâncenele și genele pârlite, i-a spus fratelui său: “Andrew, trebuie să o iei de aici.”

“Cine? Eu?”

“Da, tu! Dacă nu scoți bidonul de aici poate să ardă întregul garaj și va fi vina ta!”

Săracul Andrew! I-a luat ani să înțeleagă de ce fratele său nu era niciodată sincer când era vorba de asumarea vinei. A luat bidonul ca să-l scoată afară din garaj. Bidonul încă mai avea destulă benzină, așa că nu a putut să apuce decât dintr-o parte unde nu era foarte fierbinte. Ținându-l la distanță de un braț, l-a dus afară pe drum, și a reușit să pună torța arzând pe pământ, fără să împrăștie conținutul, deși acum, și el avea genele și sprâncenele la fel de pârlite ca și fratele său.

“Știu ce trebuie să fac,” a spus Matthew în timp ce alerga după furtun ca un adevărat pompier. A pus apă în bidon, însă nu a reușit să stingă focul. Întregul conținut de apă amestecată cu benzină a dat peste, și întregul

pavaj din fața garajului era o masă de flăcări. Amândoi băieții s-au uitat unul la altul uimiți. “Uite că nu a fost o idee bună”, a spus Matthew sobru.

Până la urmă combustibilul a ars și flăcările s-au stins, lăsându-i pe băieții mei să studieze rezultatele. Era o porțiune neagră de pietriș destul de mare, așa că și-au luat greble și au greblat până a dispărut. Apoi au intrat în garaj unde, în afară de fum, clădirea era neatinsă. S-au uitat la vas, și, luând o perie de sârmă, au reușit să îndepărteze funinginea. Apoi au reumplut vasul cu aceeași cantitate de combustibil și l-au pus pe banca de lucru. Au început să repare pagubele ei înșiși. Au depus ceva efort cu foarfece și pensetă, ca să arate bine, însă eforturile păreau în zadar. Când Sally și cu mine ne-am întors acasă, nu am observat nimic în neregulă.

Doar dimineata următoare au venit băieții la mine și, sfioși, mi-au mărturisit ce se întâmplase. Nu i-am pedepsit. I-am pus doar să plătească câțiva cenți pentru combustibilul pe care l-au folosit. De fapt, aș fi vrut să sărbătoresc. Erau destul de sensibili încât conștiința nu a putut suporta păcatul nemărturisit. De aceea eram foarte fericit.

Unii dintre voi se întreabă de ce i-am lăsat pe băieți să continue să stea acasă când s-au întâmplat asemenea lucruri. Mai înainte de toate, lucruri de felul acesta nu se întâmplau săptămânal, ci doar o dată pe an. În al doilea rând, lucru chiar mai important, simțul responsabilității este foarte important în formarea familiei. Părinții trebuie să le dea copiilor responsabilități, și nu trebuie să le fie luate cu prima ocazie când judecă lucrurile greșit. Foarte rar întâlnești persoane care, odată ce le-ai acordat încredere, nu vor încerca să se ridice la înălțimea încrederii acordate. Așa s-a întâmplat și cu Matthew și Andrew. Au făcut greșeli și au făcut chiar lucruri foarte periculoase, însă au învățat să fie membri responsabili ai familiei și, prin aventurile lor, au căpătat o experiență valoroasă.

Sally interacționa cu băieții atât de mult, cât interacționam și eu, însă ea avea o abordare mai feminină și mai blândă. Se juca jocuri și făcea sport cu băieții, însă îi învăța cum să picteze și să facă lucruri manuale de care ei se bucurau foarte mult. Îi plăcea să meargă să se dea cu patinele chiar și pe râul înghețat. Așa că, în timp ce creșteau, creștea și pasiunea pentru aventură, iar Sally îi încuraja. Făcea scufundări și se arunca în apă de la înălțimi mari, lua parte la orice activitate pe care o făceam până când ne-am hotărât să mergem să sărim cu parașuta. În cele din urmă a

spus “Nu”, și nu am acuzat-o. A mers cu noi când am sărit din avion cu parașuta. Pe drum însă și-a schimbat hotărârea și s-a decis să încerce și ea. Mă întrebam cum se va descurca. Nu a ezitat, ci și-a dat drumul din avion împreună cu instructorul. Avea o parașută care putea fi controlată și condusă în funcție de grade. Lui Sally îi plăcea să o întoarcă înapoi și încolo în aer. După ce a coborât pe pământ, i-a fost rău douăzeci și patru de ore de la rotațiile parașutei. A trebuit să plătească un preț destul de scump pentru a fi parte a familiei în acea zi.

Istorisirea lui Sally demonstrează că a fi o familie înseamnă că nu putem să ne bucurăm întotdeauna de ceea ce face familia. Andrew s-a îndrăgostit de mersul pe bicicletă pe munte și, chiar dacă nu-mi place să merg cu bicicleta, am cumpărat una pentru a putea merge cu el și a mă implica în ceea ce îi place lui. Într-un an, pentru ieșirile tată-fiu, el a hotărât că ar trebui să mergem cu bicicletele să campăm lângă un lac de la granița canadiană. “Nu va fi nici o problemă, tată”, m-a asigurat el. “Mergem pe un drum forestier.” Ceea ce nu-mi spusese era că drumul forestier nu fusese folosit de o jumătate de veac. Era plin de movile de pământ, care împiedică vehiculele cu motoare să folosească drumul. Am avut un drum interesant, mai ales datorită faptului că au crescut tufe, arbuști și copaci mai mici de-a lungul anilor, ascunzând adesea aceste ridicături de pământ; nu le vedeai decât atunci când dădeai peste ele. Uneori, tufele erau mai înalte decât noi. Se agățau de coarne, încercând să ne întoarcă, rupându-ne rucsacurile de pe biciclete. Însă noi am mers cu încăpățânare înainte.

După ce ne-am chinuit să urcăm o zi, am ajuns la lac și ne-am instalat corturile. Eram extenuat. Mă dureau picioarele, iar spatele tare ar fi vrut să stea pe un scaun special. M-am îngrozit și mai mult când Andrew a anunțat următoarea zi: “Tată, hai să mergem azi să vedem cât de multe mile putem parcurge.”

“Cum numești tu ce am făcut ieri?”

“Oh, a fost bine, însă azi chiar trebuie să ne străduim și mai mult să urcăm.” Am încuviințat încet. Nu știu cum a fost posibil, dar știam că drumeția va fi în susul dealului, și așa a fost și drumul spre casă. Am supraviețuit și m-am bucurat cu Andrew, pentru că suntem o familie.

Apoi Matthew a citit cărțile lui Sam Campbell. Acest autor vorbește foarte frumos despre ce înseamnă să mergi cu canoa în sălbăticia

canadiană, în nordul statului Minnesota. În multe dintre cărțile lui, Sam povestește despre căutarea lui după un lac perfect în care să studieze toate felurile de viețuire în sălbăticie. Întotdeauna se referea la el ca Lacul Sanctuar, chiar înainte să-l găsească. Într-una dintre cărți, Sam Campbel vorbește despre expediția pe care a făcut-o chiar după cel de-al doilea război mondial, când a descoperit acest lac special. A doua călătorie la Lacul Sanctuar este descrisă într-o altă carte, ce oferă mai multe informații despre lac, despre coastă și oferă câteva repere despre cum poate fi găsit, însă nici o informație nu este concretă în afara faptului că este undeva la est de apus și la vest de răsărit.

Lui Matthew i-a venit ideea romantică de a găsi acest Lac Sanctuar și a devenit un vis, un țel care l-a urmărit ani de zile. A încercat să localizeze personajele cărții și a descoperit că o mare parte dintre ele muriseră. În Quetico Provincial Park, așa cum este numit acum locul de canotaj al lui Sam, fiecare avea o altă părere despre unde ar putea fi. De-a lungul anilor, mulți oameni au pretins că au găsit lacul, însă nici unul dintre aceste lacuri nu era cel adevărat. Întotdeauna era ceva ce lipsea sau ceva ce nu se potrivea cu descrierea lacului.

Matthew, după ani de studiu, uneori mai amănunțit, alteori nu chiar atât de profund, a eliminat din posibilități până când a rămas la câteva locuri. În timp ce eu nu puteam accepta ideea că trebuie să merg la Quetico, Domnul mi-a învins încăpățânarea și m-a făcut să realizez că numai așa puteam fi o familie, puteam împlini visul copilului meu. Nu trebuia să murmur sau să fac lucrul acesta cu jumătate de inimă, ci cu entuziasm și încântare. I-am spus lui Matthew că, dacă plănuia o excursie, vom pune deoparte zece zile să căutăm Lacul Sanctuar în Quetico. Era încântat!

Nu sunt prea multe detalii în cartea lui Sam, dar, după ce scurtează, spune că drumul duce la țărmul unui lac faimos, iar de acolo, pe o potecă la un lac mic noroios. Lacul se termină la capătul unui râu invadat de buruieni, astfel încât trebuie să forțezi canoea să meargă pe el, împingând cu vâslele pe fundul lui. Sam și grupul lui au descris acest râu ca fiind Râul celor Zece Mii de Vâsle după zgomotul făcut de vâslași în timp ce depuneau maximum de efort să croiască drum pentru canoe. Apoi, după ce treci de această masă de ierburi, trebuie să treci de șase stăvilare construite de castori și de lacurile lor. După ce traversezi și ultimul lac, trebuie să urmezi

cursul râului până ajungi la un lac mic, înconjurat de stânci de granit. Undeva este scris numele Joe, zgâriat în piatră de un ghid indian, care i-a spus lui Sam secretul Lacului Sanctuar.

După câteva zile de parcurs multe mile, Matthew, ghidul expediției noastre, ne-a condus pe drumul făcut de animale, care nu mai putea fi folosit atât de bine ca în zilele lui Sam Campbell. În cincizeci de ani drumul se blocase și numai după căutări îndelungate am descoperit drumul spre lac, care seamănă foarte bine cu descrierile autorului. Puteam vedea Râul celor Zece Mii de Vâsle exact în fața noastră, și toți am început să fim încântați, mai ales Matthew care muncise atât de mult zilele acelea.

Din nenorocire, râul se termina într-o câmpie cu iarbă de mlaștină, buruieni și arbuști, în loc de stăvilare construite de castori și heleștei. Dezamăgirea lui Matthew era zdrobitoare, însă nu era gata să renunțe. “Putem să mergem pe jos de aici”, a spus el, în timp ce cobora din canoe. Fără ca noi să știm, se ruga. Nu știu exact ce cuvinte a folosit, nici nu cred că și le amintește, însă cred că era ceva de genul: “De ce, Doamne? Eram atât de sigur că m-ai condus aici. De ce este o pajiște aici, unde ar trebui să fie un mic lac?” Mergeam greu pe pajiștea mlăștinoasă. Singura modalitate de a merge era să sărim de la o tufă de iarbă la alta. După vreo sută de metri sau cam așa, chiar și Matthew obosise și s-a oprit pe niște ramuri, încă sperând și rugându-se ca să fie pe drumul cel bun, chiar dacă ceea ce vedea îi spunea că mergea în zadar.

Un zgomot în iarbă l-a făcut să privească în jos. Era o broască ce se chinuia în iarbă, sărind peste bețele putrezite și căzând în apa de la picioarele lui Matthew. Privirea lui Matthew s-a îndreptat în jos și s-a aplecat să vadă mai bine. Bățul fusese rupt de un castor. Dintr-o dată parcă era un indian sălbatic.

“Stau pe un mușuroi făcut de un castor”, a strigat el. S-a avântat înainte găsind movile de pământ una după alta. În cincizeci de ani lacurile fuseseră năpădite de buruieni. Am găsit poteca unui elan pe care să ne transportăm canoea și, la capătul de sus al căii, am găsit râul din nou, care curgea în Lacul Sanctuar. În această ieșire și în altele am descoperit aproape toate lucrurile de care vorbea Sam Campbell, chiar și numele indianului Joe scris pe stâncă, având litera “O” aproape ștersă. “J”-ul și “E”-ul erau însă clare. Matthew își împlinise visul, iar eu am descoperit că, în ciuda

protestelor mele de a veni aici, mă îndrăgostisem de această mare sălbăticie. Am mers acolo aproape în fiecare an în concediu pentru a ne relaxa printre peisajele frumoase și pentru a fi cu Dumnezeu, Cel care le-a creat.

Când ești interesat de visurile copiilor tăi, legi inimile lor de a ta. Copiii sunt întotdeauna foarte receptivi dacă văd că ești interesat în mod serios și sincer nu doar de fericirea ta, ci și de a lor. Am descoperit că, preocupându-mă de visurile și de planurile lor este, pe de o parte, una din cele mai bune căi de a-i stăpâni, mai bună chiar și decât a le dicta și a-i bate la cap. Ținta noastră, ca părinți, este să-i conducem de la dependența de noi la dependența de Dumnezeu, Sfătuitorul măreț și Sursa nesfârșită de putere. Dacă le putem oferi tinerilor această experiență, devenim mari în ochii Domnului, atât ca părinți, cât și ca familie. Vom deveni patriarhi și vom crește o generație de patriarhi. Familia noastră va fi însemnată de Cer ca una care-L servește pe Dumnezeuul universului și ni se va răsplăti cu fericire pentru fiecare renunțare la sine.

Oricum, o familie este mai mult decât o simplă relație cu copiii. Este o relație de dragoste între doi adulți. Timpul frumos petrecut împreună, ca soț și soție, v-au făcut părinți, însă adesea, dragostea se stinge când apar copiii și când viața devine mai stresantă.

Sally și cu mine ne-am hotărât să ne îndrăgostim iar unul de celălalt. Am început cu timpul de legănat, despre care am vorbit în celelalte cărți, un timp special în fiecare zi. Am început să ne scriem bilețele și să facem fel de fel de lucruri mărunte care să exprime afecțiunea noastră. Ne-am rezolvat problemele care existau între noi și am lăsat să fim noi înșine înaintea lui Dumnezeu. Am lăsat trecutul și am început să construim un viitor mai bun.

Am început să ne jucăm unul cu celălalt, nu numai cu copiii. Un psiholog ar numi asta redescoperirea modelelor de joacă din copilărie, însă noi o numim distracție. Ne hârjoneam, ne tachinam și, curând, distanța dintre noi a dispărut și rănilor s-au estompat. Ne-am iubit întotdeauna, însă acum ne îndrăgostisem unul de celălalt. Am început să ne stabilim obiceiuri, care au durat până în ziua de azi. Am început timpul de legănat la prânz, iar dimineața și seara avem timpul de îmbrățișat. Stăm cuibăriți în brațe și ne bucurăm de vizita celuilalt și de faptul că putem fi aproape. Când locuiam în Wisconsin, nu ne doream întotdeauna să fim aproape,

mai ales când eram supărați. Acum este pace și armonie într-un fel în care nu a mai fost până când am hotărât ca familia să fie prioritatea noastră. Familia care suntem acum este diferită de cea pe care o aveam atunci când doar spuneam că suntem o familie pentru faptul că împărțeam același pat și creșteam copiii împreună.

Copiii sunt căsătoriți acum și au propriile case la mai puțin de zece minute unul de altul, și la aproximativ o oră distanță de noi. Cu nu mai mult de o lună în urmă, Sally și cu mine am petrecut un week-end cu ei la Matthew acasă. Ne-am bucurat împreună, însă duminică a trebuit să plecăm. Băieții au încercat să ne convingă să stăm mai mult pentru că voiau să se bucure de prezența noastră. Eu nu am văzut nici un motiv ca să mai rămânem și ne-am pregătit să plecăm. Matthew a venit și ne-a spus: “Ei bine, așteaptă doar un minut pentru că vreau să iau și să vă dau ceva din garaj.” S-a întors într-un minut cu mâna la spate. S-a uitat la Andrew și au încuviințat amândoi. A luat mâna de la spate, iar în mână avea o funie. Amândoi băieții au sărit pe mine, m-au legat și mi-au spus: “Ei bine, acum te avem pentru mai mult timp.” Băieții sunt deja bărbați, dar încă se bucură foarte mult de timpul petrecut cu familia. Nu voiau ca noi să plecăm, chiar după un week-end petrecut împreună. Legătura aceasta care s-a construit în ani, nu se poate rupe. Ei mă iubesc și eu îi iubesc pe ei. Nu este nimic ce nu ar face pentru mine, pentru că nu e nimic ce eu nu am făcut pentru ei. Aceasta înseamnă să fii o familie. Sper că așa puteți descrie și voi familia voastră. Dacă nu, faceți să fie așa. Puteți cu puterea lui Dumnezeu. Fie ca El să încununeze eforturile voastre cu binecuvântări și fie ca și voi să puteți spune împreună cu noi: “Suntem o familie”.

CAPITOLUL 7

O VIAȚĂ SIMPLĂ

*Căci în ei nu este nici o nădejde de schimbare
și nu se tem de Dumnezeu (Psalmi 55:19).*

Înainte de a ne muta în munți, am avut o proprietate de douăsprezece hectare în Wisconsin și, pe lângă casa noastră mare, aveam și o căsuță pentru hrănit păsări, la marginea pădurii. Așa cum se întâmplă cu majoritatea căsuțelor pentru păsări, sunt vizitate adesea de veverițe. Îmi place să le privesc așa cum îmi place să privesc și păsările, și am observat că fiecare veveriță are propria personalitate, având un fel diferit de a mânca. Le-am privit cu interes primăvara, în timp ce puii lor veneau cu ele, și le-am descoperit locul în societatea veverițelor.

Într-un an, o veveriță nou-născută, a avut dificultăți. Micuța a încercat să ajungă la căsuță, dar celelalte o îndepărtau aruncându-i gunoi în ochi. Nu o puteau accepta la mai puțin de cincizeci de metri distanță de căsuță și singurul motiv pe care l-am descoperit eu este că, datorită moștenirii genetice, era o veveriță albino. În cele din urmă, veverița a renunțat să încerce să trăiască în comunitatea care o respingea. Am descoperit ceva mai târziu că stătea singură în pădure.

Este trist, însă societatea, prietenii și chiar familiile, nu sunt foarte diferite. Se pare că pentru mulți oameni, singura ofensă pe care le-o poți aduce este să fii, pur și simplu, diferit de ceilalți. Lumea a ridicat standarde cu privire la ce este un comportament normal, standarde ce nu sunt bazate pe logică sau pe rațiune ci pe o mentalitate de turmă. Dacă toți ceilalți fac așa, înseamnă că așa este bine. Un prieten de-al meu, medic, le spune pacienților săi când vorbește despre factorii de risc pentru cardiaci: “Da, domnule Johnson, nivelul este între limite normale...” iar pacienții zâmbesc până când urmează partea a doua a frazei “... mă refer la ceea ce este normal într-o țară unde este numai normal să mori de boli de inimă.”

Aceasta este problema noastră, prietenii mei. Trăim într-o țară unde, dacă urmezi stilul de viață normal și acceptat, vei muri datorită bolilor care au la bază stilul de viață. Americanii sunt atât de stresați, încât timpul liber este un lux pentru ei. Nu își pot permite să aibă timp liber. Și nu suntem singurii. În timp ce călătoresc prin lume, văd că așa se întâmplă peste tot. Din ce în ce mai multe lucruri care necesită timp și copiii ne robesc cealaltă parte a timpului. Nu avem pace și odihnă nu numai în viața personală, ci și în cea de familie. Să trăiești în ritmul acesta este dăunător fizic, dar, chiar mai rău decât atât, este moartea spirituală care vine din neglijență. Este pur și simplu imposibil să trăiești în felul în care mulți dintre noi trăim și, în același timp, să ai timp să-L cauți pe Dumnezeu și să dezvolti o relație cu El, ca să fii mântuit.

Știu, pentru că am încercat să trăiesc viața și să-L caut pe Dumnezeu în același timp și, dați-mi voie să vă asigur, dacă ar fi fost cineva care putea să reușească, atunci acela aș fi fost eu. Lucrez din greu și sunt disciplinat și organizat. Cu siguranță că aș fi avut mai multe șanse decât au alții, însă tot ceea ce am descoperit a fost eșecul amarnic. În cele din urmă, am hotărât cu Sally că ne este de ajuns. Vom fi veritate albino și vom trăi așa cum vrea Dumnezeu, în ciuda opiniei publice.

Dați-mi voie să vă împărtășesc ce am făcut și ceea ce au făcut și alții. Nu vreau să mă impun și nici nu vreau ca toți să gândească în felul în care gândesc eu. Intenția mea este să vă împărtășesc ceea ce a funcționat cu mine și să vă dau ocazia, vouă, cititorilor, să adaptați principiile pe care vi le împărtășesc, situației voastre, sub călăuzirea și conducerea lui Dumnezeu și nu a lui Jim Hohnberger. Cu toții suntem diferiți și, slavă lui Dumnezeu, avem un Dumnezeu individual și nu “o singură mărime care să se potrivească la toate”. El adaptează idealul și planurile pentru fiecare individ, astfel încât să fim cât mai bine cu putință. Cum am început?

Cred că fiecare dintre noi ia cele douăzeci și patru de ore și încearcă să vadă ce poate elimina ca să-și simplifice viața. Din nefericire, această metodă nu funcționează foarte bine pentru majoritatea oamenilor, deoarece fiecare lucru pe care îl facem pare să fie o prioritate. Altfel nu ne-am pierde vremea cu lucrul acela. Sally și cu mine ne-am hotărât să facem o listă cu lucrurile pe care vrem să le obținem și apoi să le adăugăm pe

O VIAȚĂ SIMPLĂ

celelalte. Când programul se umple, atunci e umplut. Trebuia să lăsăm afară acele lucruri care nu mai încăpeau în program.

Ne-am scris prioritățile:

1. Să dezvoltăm o relație vie, vibrantă cu Dumnezeu, care să dureze toată ziua.

Cei mai mulți dinte noi își doresc lucrul acesta și fac din el cea mai înaltă țință, însă timpul în care se poate realiza, variază de la persoană la persoană. Nu aveam o slujbă și știam că sunt multe lucruri care trebuie corectate, așa că am alocat mult timp studiului personal și rugăciunii atunci când ne-am mutat pentru prima dată în sălbăticie. Însă cea mai mare parte a oamenilor nu au acest timp. Ținta este legătura cu Hristos. Atâta timp cât această țință este atinsă, nu contează cât timp petreci în devoțiune. Lasă-L pe Domnul să te conducă. Dacă descoperi că nu poți avea o legătură bună sau că-L pierzi pe Isus pe parcursul zilei, poate că ai nevoie să-ți reorganizezi timpul alocat acestei legături. Indiferent de cât de mult timp petreci studiind și rugându-te, dacă nu reușești să iei legătura cu Dumnezeu, timpul este pierdut. Legătura cu El este cheia, secretul vieții de creștin.

2. Să lucrăm să aprindem căsnicia noastră și să avem dragoste, în timp ce eliminăm modelele de comportament care rănesc.

Relația cere timp și, pe lângă relația cu Dumnezeu, nici o altă relație nu ne poate influența fericirea și mântuirea așa cum o face relația de căsătorie. Timpul investit aici își aduce tributul și trebuie considerat, după opinia mea umilă, mai important chiar și decât serviciul. Dacă mă sunați la prânz, veți vedea că vă răspunde robotul pentru că eu și fata mea avem timpul de legănat. Simplul fapt că lași robotul, să preia apelurile arată partenerului că este mai important decât munca.

3. Să creăm o familie care funcționează. Asta înseamnă să avem un cămin unde toți membrii sunt legați cu legăturile dragostei; o familie ordonată și un loc în care copiii și părinții învață controlul de sine.

Există o strânsă legătură între aceasta și timpul petrecut ca familie. Sunt puține lucruri care să-mi transmită un mesaj mai puternic despre

familie, ca acela de a fi chemat și a ți se spune: “Îmi pare rău, Jim, va trebui să te sunăm înapoi. Avem timpul nostru de familie!” Familia nu înseamnă doar recreere, ci înseamnă să-ți iei timp să faci lucruri care elimină nevoia de disciplină.

4. Un stil de viață care să ne ofere timp să gândim și să ne comportăm fără să fim mânați de impulsurile și de graba care marchează luarea atâtor decizii.

Avem exact același timp într-o zi și cred că este lucrul cel mai de preț. La fel ca un vânzător care exercită presiune, diavolul încearcă să producă anumite circumstanțe, astfel încât să scurteze timpul în care trebuie să ne gândim pentru a lua o decizie. Efectul este că deciziile care par mici și lipsite de importanță pot avea consecințe majore. Să luăm, de exemplu, cuvintele noastre. Mulți dintre noi, dacă ne gândim la viața noastră din trecut, putem descoperi cel puțin o situație sau două când cuvintele unei persoane ne-au rănit. Și cât de repede lăsăm să zboare cuvinte care nu se vor mai întoarce niciodată la noi. Trebuie să ne amintim că adesea nu vedem cauza și efectul, și alegerea noastră cu privire la ceea ce spunem ar fi diferită dacă ne-am lua timp să-L consultăm pe Cel care vede rezultatele de la început.

5. Un venit care să acopere nevoile familiei.

Poate părea romantic să te străduiești să supraviețuiești în sălbăticie, și poate fi chiar provocator pentru cei care vor să scape din acest cerc vicios.

În același timp, pare un lucru de necrezut ca să poată fi atins. Indiferent cât de eficient îți administrezi gospodăria, ai nevoie de bani cash pentru a cumpăra anumite lucruri. Trebuie să înțelegem că banii din buzunare ne sunt dați datorită timpului pe care l-am petrecut lucrând. Dacă încercăm să răscumpărăm vremea având alte scopuri, atunci trebuie să ne calculăm și cât de mult trebuie să muncim. În timp ce munca nu trebuie să ne stăpânească, trebuie să ne asigurăm cele necesare. Creștinii nu pot aștepta ca guvernul sau biserica să-i susțină financiar, pentru că ei au ales să nu lucreze.

Ce înseamnă aceasta? Pentru unii înseamnă să lucreze câteva ore pe săptămână, dacă au un câștig mare, în timp ce alții, care nu sunt atât de

îndemânatici, au nevoie să muncească mai mult de patruzeci de ore pe săptămână. Și asta doar ca să supraviețuiască. O altă problemă este că unii oameni pricepuți încep o afacere proprie și cer mai puțin decât valorează munca lor. Iar apoi sunt suprasolicitați de afacerea neprofitabilă. Nu trebuie să ne fie teamă să cerem atât cât valorează munca noastră.

6. Timp pentru interacțiune socială cu ceilalți.

Creatorul a făcut ființa umană cu nevoi sociale, de aceea avem nevoie să ne facem timp pentru ele. Aceste interacțiuni nu trebuie să fie multe, însă trebuie să aibă loc în mod consecvent cu alții. Aceasta ne va aduce bucurie și ne va ajuta să fim stimulați din punct de vedere intelectual.

Puteți vedea un exemplu de program pe care noi l-am avut în cartea *Viață din belșug*. Mulți oameni au spus însă: “Ei bine, Hohnberger, ai trăit în felul acesta în circumstanțe neobișnuite și știm deja că tu și familia ta ați reușit. Însă ce să facem noi? Trăim într-o lume reală. Funcționează ceea ce ne-ai spus când te întâlnești cu realitatea față în față? Ce le poți spune celor care lucrează ca profesioniști, mamelor care au serviciu sau mamelor singure?” Este o întrebare pertinentă, nu-i așa? Dați-mi voie să vă fac cunoștință cu câteva familii. Nu toți au făcut ceea ce am făcut noi, dar au descoperit un program care s-a dovedit a fi plin de beneficii.

Helen este o femeie plină de viață. Ea însăși spune despre ea că ținea întotdeauna casa curată. Într-un fel, pare un nonsens să faci un profil al unei persoane atât de organizată. Cred însă că se merită, deoarece Helen este ca mulți dintre noi care par că sunt bine pentru observatorii din exterior, însă se lovesc de frustrare și dificultăți în viața de zi cu zi. Aceste lucruri nu sunt văzute de ceilalți. Vedeți, Helen era organizată, însă la sfârșitul zilei trebuia să admită că nu a făcut tot ce și-a propus. Haideți să o însoțim într-o zi.

“De ce, Danny, de ce?”

“Nu are sens, Helen. Nu mai vreau să mai continui!”

“Este vina mea sau a copiilor?”

“Nu, te descurci foarte bine cu copiii. E doar din vina mea. La revedere!”

“Aveam inima sfâșiată când căsătoria mea s-a destrămat. La fel aveau și copiii. Nu-mi dorisem niciodată divorțul și iată-mă singură, fără soț, cu

trei copii. Întreaga familie se obișnuise să se trezească devreme, o dată cu Danny, și acum mă gândeam, ‘cel puțin putem dormi ceva mai mult’, însă acestea sunt planurile omului. Dumnezeu avea cu totul alte planuri. Când ești singura persoană care trebuie să se îngrijească de treburile familiei, nu mai poți da vina pe nimeni dacă nu merg anumite lucruri. De multe ori, zorii zilei mă găseau încă muncind, fără să reușesc să fac ceea ce mi-am propus. Oamenii spuneau: ‘Așa se întâmplă într-o familie monoparentală.’

Trebuie să fie o cale mai bună, m-am gândit. Care-o fi?

Când stăteam și priveam la ceea ce făceam în fiecare zi, am descoperit curând că nu stabilisem o oră la care să mă trezesc, la care să mănânc, nici ora de culcare etc. Pur și simplu, varia în fiecare zi. *E curată nebunie*, m-am gândit. *Trebuie să fim în stare măcar să mâncăm la aceeași oră din zi*. Așa a început totul. Am început să ne trezim la aceeași oră, să mâncăm la aceleași ore și să mergem la culcare la aceeași oră. Poate că nu pare impresionant, încercați însă pentru câteva zile și veți descoperi ceea ce am descoperit eu. Dintr-o dată am câștigat control asupra vieții – asupra timpului meu. Am început să facem mai multe lucruri. Eram încântată, am adăugat și alte lucruri în program ca, de exemplu, timp pentru închinare, timp pentru joacă. Cu cât îmi programam mai bine ziua, cu atât mergeau mai bine lucrurile. Mi-am învățat copiii să-și asume mai multe responsabilități și astfel am avut mai mult timp să investesc în ei.

Mi-am dat seama că nu sunt o mamă singură, obișnuită, pentru că nu trebuia să lucrez în afara căminului, iar cele mai multe trebuie să facă lucrul acesta. Oricum, știu că principiile administrării timpului funcționează chiar dacă singurul timp pe care îl poți controla este cel de seara. Am descoperit că pot găsi timp chiar și pentru un somn la amiază, cu cei doi copii mai mici, și ce binecuvântare este pentru un părinte singur. Acele câteva minute de odihnă îmi dădeau putere să investesc în familia mea.”

Fred și Florence erau diferiți în ceea ce privește presiunile. Ei încercau să le aibă pe toate și să facă toate lucrurile. Fred este un om de afaceri cu succes, iar Florence a avut grijă de familie având doi copii. Locuiau într-o casă de 280 de metri pătrați însă banii curgeau din afacere așa că și-au lărgit casa făcând-o de 920 de metri pătrați. Au construit un garaj pentru

șase mașini și au cumpărat pentru copii mai multe jucării decât se puteau juca cu ele. Pe lângă cele șapte mașini, aveau un tractor, o rulotă și o a doua casă pe plajă. Aveau, de asemenea, un vaporăș amenajat ca locuință. Fred și Florence aveau tot ceea ce își putea dori cineva ca să fie fericit, și totuși căutau un lucru care să dea sens vieții, ceva pentru care se merita să trăiască.

Au venit la seminarul meu pentru că planul inițial pentru week-end căzuse și, după prima întâlnire, au vrut neapărat să stea de vorbă cu mine. Putea mesajul meu să funcționeze și în viața lor?

Am petrecut două ore cu ei în acea zi, și tot cam atâta timp și a doua zi; au stabilit că își vor schimba viața. Am luat legătura cu ei din când în când, sunându-i ori de câte ori simțeam îndemnul și i-am privit în timp ce începeau să se schimbe. Fred a mai scăzut din timpul petrecut cu afacerile și nu a mai servit atâți clienți, însă lucrul acesta a fost ușor în comparație cu reconstruirea familiei.

“Jim”, s-a plâns Florence, “trebuie să înțelegi cum arată căminul nostru. Copiii se trezesc, își pregătesc singuri micul dejun din cereale reci și toast. Nu-mi place să recunosc, însă obișnuim să-i lăsăm să mănânce în fața televizorului, în timp ce se uită la desene animate. Niciodată, și vreau să spun niciodată, nu le-am pregătit un mic dejun cald. I-am lăsat să-l pregătească singuri pentru ca eu să pot urmări programul preferat de la televizor, care era ceva mai târziu dimineată.”

“Ei, bine, Florence, acum este timpul să faci câteva schimbări.” Am zâmbit, însă ea părea copleșită de ideea de a se trezi de dimineată ca să pregătească micul dejun. Cu toate acestea, dorea să încerce și, dacă îl întrebați pe soțul ei astăzi, vă v-a spune ce a urmat: “Pregătim o pastă de pus pe pâine și este de datoria mea să pregătesc fructele”. Acest prim lucru pe care l-au schimbat nu este unul prea semnificativ. Au hotărât să se trezească la timp pentru a face altarul de dimineată și pentru a avea timp să mănânce. Nu sunt lucruri majore, dar dacă ești ca Fred și Florence, și nu ai reușit să faci aceste lucruri niciodată, atunci este o mare realizare.

“Nu făceam altarul de dimineată niciodată, deși seara ne rugam și aveam câte o povestire uneori înainte de a merge la culcare” au recunoscut ei. Când s-au hotărât să încerce să se schimbe, Dumnezeu le-a onorat alegerea și le-a dat puterea să facă ceea ce nu mai făcuseră înainte. Așa se

întâmplă cu noi toți. Dumnezeu nu ne dă niciodată putere și tărie înainte de a avea nevoie de ele. Dacă nu am ales să ascultăm, la ce ne-ar ajuta?

Florence și Fred au continuat să-și schimbe și să-și ajusteze programul. Încă locuiesc în casa aceea imensă și au aceeași afacere. Visează la o casă afară din oraș, dar pentru acum au doar atât și fac schimbări acolo unde sunt. Și-au făcut timp pentru ei, ca și cuplu și au început să lucreze la comunicarea dintre ei.

“Este atât de greu să renunți la vechile obiceiuri”, a spus Florence. “Doar ieri Fred a făcut un lucru care mi s-a părut foarte ofensator. Domnul m-a îndemnat să-i vorbesc și să-i spun despre îngrijorările mele. Am descoperit că opuneam rezistență îndemnurilor Lui. Vechiul fel în care mă comportam în astfel de situații mă făcea să-l tratez cu tăcere pentru câteva zile, însă trebuia să-mi exprim sentimentele. Este o soluție bună, dar este și foarte greu pentru mine să o pun în aplicare.”

“Merge mai bine, Jim”, a spus Fred cu un zâmbet. “Ne-am făcut program pentru dimineață și pentru începutul după-amiezii. Chiar și seara o avem programată. Încercăm încă să facem un program pentru a doua parte a după-amiezii până seara.”

“E bine”, i-am încurajat. “Procesul schimbării are loc treptat și cei care au succes sunt cei care merg sistematic prin acest proces făcând câte puțin. Sunteți pe calea cea bună.” Am privit familii care nu se înțelegeau unul cu celălalt din cauza lipsei unui program, problemă care se rezolvă ușor. Câteva minute cu o foaie de hârtie pentru a-ți organiza viața și hotărârea de a se schimba prin puterea lui Dumnezeu este tot ceea ce ai nevoie. Ei bine, aproape tot, pentru că ceea ce mai trebuie este să accepți ideea că vei fi înțeles greșit și vei fi privit ca un om ciudat de cei din jur. Ca și verigă albă, poți fi întâmpinat cu ostilitate de cei care nu înțeleg de ce trebuie să fii atât de diferit de ei. Nu te îngrijora prea mult de reacțiile celorlalți. Într-o zi, în cer, vei descoperi că toți vecinii tăi au fost pe pământ verigi albe și vei avea o companie bună.

CAPITOLUL 8

DOMNUL JUMĂTATE DE ZILE

*Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, mai ales de cei din casa lui,
s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios
(1Timotei 5:8).*

“Ei, bine, iată-l pe domnul Jumătate de Zile.” Paul, proprietarul agenției imobiliare pentru care lucram, m-a întâmpinat pe hol. Dumnezeu a aranjat să fiu angajat astfel, m-a chemat să lucrez aici în ciuda voinței mele, însă, după câteva zile petrecute la birou, am început să mă întreb dacă această chemare de la Dumnezeu fusese greșită. Lucrasem din greu în sălbăticie ca să câștig controlul asupra timpului meu, și când am fost de acord să mă întorc la lucru, am făcut aceasta conștient fiind că trebuie să am control asupra timpului cât lucrez și când lucrez.

Locuiam la peste nouăzeci de kilometri de birou și nu doream să fac drumul acesta decât o dată pe săptămână. Zilele petrecute în oraș erau agitate. Trebuia să dau telefoane pentru toată săptămâna. Trebuia să iau legătura cu clienții și să merg după contractele pentru pământ și pentru cererile de ipotecare. În plus, mai trebuia să fac și reclamă. Cele mai multe dintre birouri nu se deschideau înainte de ora 9 și lucrul acesta mă întârzia destul de mult. Am încercat să ies din birou nu mai târziu de ora 14:30, astfel încât să-mi termin comisioanele din oraș și să parcurg drumul lung spre casă. Desigur că aveam probleme când trebuia să iau legătura cu avocatul, cu banca sau cu clienții, și asta într-o singură dimineață. În timp ce dădeam telefoane, nivelul stresului creștea și ispita de a da frâu liber frustrărilor și exasperării devenea din ce în ce mai mare, până ce aveam impresia că mă luptam cu o entitate fizică. Trebuia să lucrez și trebuia

să-mi țin sub control timpul. Aceste ținte, aparent opuse, păreau că se loveau cap în cap.

În timp ce mergeam pe șoseaua North Fork, departe de oraș și departe de telefon, eram obosit. Drumul mergea paralel cu râul. Conduceam automat, iar gândurile se luptau cu problemele pe care le întâmpinam. Și uite așa, fără să-mi dau seama, stresul și tensiunea se estompau în peisajul frumos. În timp ce ritmul lucrului încetinea, auzeam încă o dată vocea lui Dumnezeu chemându-mă și aducându-mi noi idei.

“Jim, ai venit aici ca să ai o relație cu Mine, iar acum ești atât de preocupat să-ți îndeplinești țintele pe care le ai într-o zi, încât nu pot să-ți mai spun un cuvânt. Trebuie să schimbi nu ceea ce faci, ci felul în care faci.”

“Doamne, nu înțelegi situația în care mă aflu. I-ai văzut pe oamenii din birou care încercau să negocieze? Puteam să închei afacerea în mod politicos în trei minute, dar amândoi erau concentrați asupra banilor. Puteam vedea mânia pe fețele lor. S-au plimbat de ici-colo toată ora. Au irosit o oră din viața mea. Aproape că au ruinat negocierea – au scăzut câteva sute de dolari. Am crezut că e bine să stau calm și să nu le spun ceea ce gândesc despre ei.”

“Ar fi trebuit să mergi la toaletă.”

“Ce ar fi trebuit să fac?!”

“Ar fi trebuit să mergi la toaletă, Jim.”

“De ce? Nu aveam nevoie.”

“Aveai, Jim. Nu ai idee cât de mult aveai nevoie să mergi.”

“Nu înțeleg, Doamne. Ce are mersul la toaletă de a face cu aceasta – mai ales când nu am nevoie să merg.”

“Ce este la baie, Jim?”

“Sunt toalete și o chiuvetă. Doamne, e ridicol, de ce nu...”

“Mai este altceva acolo?”

“Să vedem... un dulap cu materiale pentru curățat și hârtie igienică. Ce încerci să mă faci să înțeleg?”

“Acolo ai liniște, Jim. Nimeni nu te deranjează acolo. Este pace și liniște, departe de furtuna emoțiilor și a pasiunilor necontrolate. Poți găsi scăparea în baie pentru câteva minute și acolo poți lua din nou legătura cu Mine.”

Dintr-o dată lucrurile au căpătat sens. Am hotărât ca, atunci și acolo, să schimb atenția mea concentrată asupra zilelor de la serviciu spre obținerea unei legături continue cu Dumnezeu. Pentru tine poate a fost ceva evident, dar pentru mine a fost o revelație. În același fel în care Dumnezeu m-a învățat managementul timpului de acasă, avea să mă învețe managementul timpului de la serviciu. Având această nouă filosofie, nu mai conta dacă clienții îmi iroseau timpul. Nu mai conta dacă nu țineau cont de afacerea mea. Ceea ce conta acum era să-l am sub control pe Jim.

Curând am început să-mi iau timp, cinci minute la sfârșitul fiecărei ore, să mă plimb în jurul blocului, să încetinesc ritmul și să mă reconectez cu Dumnezeu. E ciudat faptul că, cu cât îmi luam mai mult timp ca să văd dacă mă stăpânesc, cu atât îmi mergea mai bine la serviciu. Am învățat să aplic principiile lui Dumnezeu chiar la munca mea – și așa poți face și tu dacă te hotărăști să vii deoparte.

A avea un serviciu este necesar pentru majoritatea dintre noi. Puțini sunt aceia care au destule mijloace ca să asigure cele necesare familiei fără să aibă un serviciu. Am văzut mulți agenți imobiliari și pastori mutându-se într-o zonă în care nu aveau posibilitate să-și câștige existența. Aceste mutări sunt adesea rezultatul unei alegeri făcute în grabă, conduse de emoții și nu rezultatul unui plan bine gândit și al unor convingeri. Asemenea familii întâmpină crize și, în timp ce unii se adaptează și supraviețuiesc, alții suferă pierderi financiare și sunt obligați să vândă la un preț mai mic decât au cumpărat și să se întoarcă de acolo de unde au venit. Cu coada între picioare, se întorc în oraș blestemând ziua în care au auzit despre viața de la țară. Tendința naturii umane este să acuzăm decizia negândită și viziunea limitată a lor; tendința naturală este să simțim că au fost înșelați și că viața la țară este o amăgire a celui rău și nu o unealtă a lui Dumnezeu. Îmi pare rău pentru cei care se află în această situație. Sper ca ceea ce vă voi împărtăși în acest capitol să vă ajute să evitați măcar unele dintre aceste capcane.

Prima întrebare pe care cineva trebuie să și-o pună înainte de a se muta la țară este. “Putem să trăim cu ceea ce avem acum, aici unde suntem?” Dacă răspunsul este negativ, atunci este logic că trebuie să începem să învățăm cum să facem lucrul acesta.

O dată ce trăiești cu propriile mijloace, trebuie să-ți evaluezi abilitățile și temperamentul. Unii oameni nu sunt făcuți să trăiască în sălbăticie. Acesta nu este un defect sau un lucru de care să le fie rușine; ci este o evidență a faptului că Dumnezeu ne-a făcut pe toți unici, și, în timp ce toți pot beneficia din a veni deoparte, locul în care poți veni deoparte diferă de la persoană la persoană. O persoană poate avea tot ceea ce are nevoie ca să trăiască într-un cartier, în timp ce alta nu va fi fericită decât dacă la casa ei se poate ajunge pe o potecă greu accesibilă.

Problema majoră a tuturor este răscumpărarea timpului. Dacă poți câștiga patruzeci de dolari pe oră, nu te muta acolo unde poți câștiga doar zece deoarece, chiar dacă te vei muta la țară, va trebui să muncești de patru ori mai mult ca să ai același venit cu care erai obișnuit.

Știi că, pentru mulți, pot părea cuvinte în vânt, însă preocuparea pentru bunăstarea voastră mă face să subliniez faptul că, în mai puține cazuri decât puteți voi să vă închipuiți, afacerea proprie are succes. Pentru cei mai mulți dintre voi visul unei afaceri proprii nu este o realitate și nu trebuie să o începeți dacă nu ați mai condus o afacere cu succes. Pentru o astfel de afacere este nevoie de disciplină și de o organizare de care puțini oameni sunt în stare.

Ce să faci dacă vrei să te muți într-un loc liniștit, dacă dorești să fii mai aproape de natură și de Dumnezeu? Vă voi spune imediat. Nu vă plănuiți să vă mutați în Montana. În ciuda a ceea ce familia mea a găsit aici, Montana nu este “statul salvator”. Este un stat în care economia scade. Este foarte greu pentru o persoană mai puțin înzestrată să-și câștige existența. Așa că, dacă tai de pe listă Montana, unde să mergi? Este bine să începi chiar în propria curte. În multe state, la distanță mai mică de 20 de minute, părerea agenților imobiliari este cu totul schimbată. Este un avantaj enorm să stai într-o zonă pe care o cunoști, iar cel mai mare avantaj este că poți să-ți păstrezi locul de muncă. O proprietate mică în afara orașului este numai bună. Există câteva așteptări. Dacă locuiești într-un oraș foarte mare, este foarte probabil că nu vei putea să mergi la țară cu mașina. Uneori o familie extinsă, deși bine intenționată, însă îndrumată greșit, va împiedica părinții să asigure o creștere spirituală copiilor lor, deoarece membrii familiei vor încerca să submineze orice efort pe care părinții îl fac pentru a face reformă. În aceste circumstanțe,

trebuie ales de la început un alt loc în afara teritoriului casei familiei extinse.

Următoarea întrebare, o dată ce v-ați hotărât să vă mutați, este: “Poți ajunge tot timpul anului la proprietatea de care ești interesat? Poți avea acces la proprietate de la o șosea locală sau națională”. Uneori, chiar și anumite șosele care aparțin guvernului nu sunt curățate de zăpadă în timpul anului. Asigură-te că înțelegi gradul de accesibilitate la proprietate înainte de a o cumpăra. Cel mai bine este să vizitezi proprietatea în toate anotimpurile. Atunci vei ști cât de accesibilă este. Alte proprietăți sunt accesibile doar pe drumuri private, ceea ce implică problema de întreținere, mai ales în timp de vreme rea. Dacă ai acces pe o șosea privată, asigură-te că poți avea acces legal. Vecinul prietenos care-ți permite să folosești drumul lui, poate vinde proprietatea unei persoane care să nu-ți mai permită accesul pe el. Doar proprietățile care au acces pe drum public sau drum privat pe care poți avea acces cu un contract trebuie luate în considerare.

Pe lângă acces, cea mai presantă problemă este apa, și, în unele cazuri, dreptul la apă. Nu vă gândiți că, dacă aveți un râu sau un izvor pe proprietate, îl puteți folosi. Dreptul la apă este foarte complex și, dacă nu înțelegi, ai nevoie de un agent imobiliar sau un avocat ca să-ți spună ce fel de apă ai. Același lucru se întâmplă și cu dreptul la minerale, delimitarea proprietății, înlesniri, contract și alte restricții zonale.

Îmi amintesc de un om care a cumpărat o proprietate ideală la țară și a cheltuit mii de dolari ca să sape o fântână, să pună un decantor și fundație. Numai după ce majoritatea economiilor au fost investite într-un drum pe care să ajungă la proprietate, a descoperit de la oficialități că nu avea voie să facă drum. Oficialitățile nu sunt rele, însă nu este înțelept să faci ceva împotriva lor. În general, sunt agenți publici doritori să răspundă întrebărilor pe care le aveți despre clădirile sau îmbunătățirile pe care vreți să le faceți pe proprietate. Se merită efortul de a-ți face prieteni oficialitățile locale. Ei dețin multe informații despre fiecare aspect al zonei, și, în timp ce nu-ți vor face favoruri, te vor ajuta să eviți să faci greșeli care să te coste.

Uneori, problema cu o proprietate nu se poate vedea dintr-o singură analiză, dar dacă vorbești cu vecinii sau cu alte persoane din zonă poți afla probleme pe care nu dorești să le ai. De exemplu, când mergi la

proprietate cu agentul imobiliar sau cu brokerul la ora 10 dimineța, s-ar putea ca să vezi cursa de ciclism care este chiar dincolo de deal și care face gălăgie de la prânz până după miezul nopții. Însă vecinii cu siguranță știu. Poate că există un poligon de tragere, un combinat toxic sau poate o fermă de găini sau de porci al căror miros îl aduce vântul. Agentul imobiliar s-ar putea să nu știe că primăvara, când se topește zăpada, terenul este mlăștinos, însă vecinii de peste drum, care i-au împrumutat fostului proprietar pompa de apă, vor ști. Ceea ce ai găsit poate părea un loc perfect în sălbăticie și ideea unui generator de curent poate părea romantică până când, un alt localnic de peste deal începe să folosească generatorul lui seara târziu, iar sunetul se aude până la casa ta, făcând geamurile să vibreze. Nu există loc perfect, deși tuturor ne-ar plăcea să găsim unul. Cu toții avem ideea unui loc perfect și trebuie să lucrăm la acest ideal astfel încât să acceptăm compromisuri. Poate că vei cumpăra mai puține hectare de pământ sau poate că pământul va fi neroditor, poate că vei lua o casă prea mică sau care nu este așa cum ți-ai dorit. Atâta timp cât dorești să-L lași pe Dumnezeu să te conducă, El te va ajuta să găsești locul ideal de care ai nevoie, chiar dacă locul acela este cel în care te afli acum.

Trebuie să-ți amintești că cel mai important motiv pentru care te muți la țară este să ai timp să devii un creștin adevărat și să-ți păzești copiii de influențele lumii acesteia. Cu cât este mai populat locul, cu atât familia ta va fi mai expusă la tot felul de priveriști și sunete. Corupția și crima nu sunt doar raportate, ci și idolatrizate. Viața din oraș este din ce în ce mai artificială, valorile pe care le promovează sunt incompatibile cu principiile creștinismului adevărat. Agitația, jocurile de noroc și tot felul de activități ne atrag mintea și sufletul, în timp ce mediul nesănătos pune în pericol bunăstarea noastră și permite să ne îmbolnăvim.

Un adevăr despre sălbăticie și despre locuirea la țară, de care oamenii nu sunt conștienți, este că, în ciuda peisajului minunat, oamenii au adesea conflicte. Pământul poate fi schimbat, dar oamenii rămân aceleași creaturi păcătoase, fie că locuiesc la țară, fie că locuiesc la oraș. Unii dintre acești oameni pot fi chiar în grupul celor de la biserică. Lista cu lucrurile pentru care oamenii de la țară se ceartă este nesfârșită. Problema folosirii hainelor din fibre naturale sau artificiale, problema excavării manuale sau cu utilaje. Acestea sunt

doar câteva dintre cele mai comice. Dacă te muți la țară, să ai în vedere că cel puțin o persoană te va înțelege în mod greșit.

În ciuda tuturor acestor încercări și dificultăți, dacă dorești cu adevărat, tu și familia ta veți beneficia imens de venirea deoparte. Amintește-ți, nu trebuie să te concentrezi asupra a ceea ce înseamnă a trăi la țară, ci asupra a ceea ce dorești să obții din viețuirea la țară. Aceasta înseamnă să ne înfruntăm pe noi înșine, problemele noastre, defectele și greșelile. Înseamnă să reconstruiești relațiile rupte cu membrii familiei sau cu soțul sau soția. Înseamnă să accepți că nu va fi ușor.

Am descoperit că aceasta este adevărat când am început să lucrez ca agent imobiliar în North Fork. Așa cum v-am spus deja, ecologiștii urau ideea că există un agent imobiliar în această vale virgină. Timp de trei ani au dăruit orice reclamă de-a mea. Ne-au amenințat, dar eu am continuat. Nu sunt pentru dezvoltare și, dacă ecologiștii m-ar fi ascultat, le-aș fi putut vorbi despre ceea ce făceam pe Valea North Fork și care îi ajuta să-și atingă scopul nu numai pe clienți, ci și pe ecologiști. Știam tipul de proprietate pe care guvernul îl voia și, când un teren îndeplinea cerințele pentru a fi vândut, făceam tot ce puteam ca guvernul să fie cel care îl cumpără. Când pe piață apărea o parcelă privată, îi vizitam pe proprietarii parcelelor alăturate și îi anunțam, în caz că nu voiau o altă casă lângă ei. Adesea, unul sau celălalt, sau chiar amândoi, cumpărau proprietatea pentru a nu se construi pe ea. Sunt fericit să vă spun că în timpul în care am lucrat ca agent imobiliar pentru Valea North Fork, numărul parcelelor private a scăzut. Ca agent de vânzări, nu eram vrăjmașul ecologilor, dar sunt mulți cei care nu văd pădurea din cauza copacilor. Unii mă acuzau pe nedrept de dezvoltare. Dacă nu aș fi făcut ceea ce am făcut, ar fi fost mult mai dezvoltată zona.

Am lucrat ca Domnul Jumătate de Zile pentru mulți ani și am devenit agentul imobiliar numărul unu din nord-vestul Montanei, pentru Coldwell Banker. Lucram doar o parte din zi o dată pe săptămână, și totuși Dumnezeu m-a binecuvântat. El așteaptă să te binecuvânteze și pe tine. Calea ta poate diferi de a mea în multe aspecte, cu excepția unui singur aspect. Dacă dorești binecuvântările Cerului, trebuie să înveți să mergi de-a lungul zilei de mână cu Isus. Fie că lucrezi doar jumătate de normă, fie că nu lucrezi. Mulți dintre noi nu pot să fie Domnul Jumătate de Zile. Dacă nu vei avea

VENIȚI DEOPARTE

o comuniune continuă cu Dumnezeu, vei sfârși cu un eșec pe care și eu l-am avut când am încercat să merg singur. Când Îl voi întâlni pe Isus pe străzile din cer nu vreau să-mi spună, așa cum mi-a spus patronul: “Iată-l pe Domnul Jumătate de Zile!” Vreau să spună în schimb: “Iată-l pe Domnul Întreaga Zi, Fiecare Zi, și Fiecare Moment al Zilei!” Aceasta este ținta mea. Și cred că este și dorința ta. Haideți să începem de astăzi!

CAPITOLUL 9

LOCUIND ÎN SĂLBĂTICIE

*... și nu vei avea să te temi de fiarele pământului
(Iov 5:22).*

În sălbăticie, drama vieții și a morții în lumea afectată și stricată de păcat este jucată iar și iar. Uneori ne place să privim cum se naște o creatură nouă printre creaturile din sălbăticie, însă moartea este des întâlnită. Am văzut asta chiar în curtea noastră.

Lucram la etaj când Matthew, un băiețel slab la timpul acela, privea de la fereastră una dintre căprioarele lui favorite, când un lup era gata să o atace în curtea noastră. Tot ceea ce am auzit a fost vocea sugrumată spunând: “Nu!” Am sărit mai multe trepte deodată și am văzut lupul și căprioara, și pe Matthew ieșind pe ușă.

“Nu!” i-am strigat, imitând strigătul lui, însă era prea târziu ca să-l opresc în timp ce ieșea afară, hotărât să salveze căprioara. Lupul se aștepta la apărare din partea mamei puiului de căprioară, însă când Matthew l-a atacat fluturându-și brațele și strigând ca un indian sălbatic, s-a oprit. Creatura ciudată, cu două picioare, nu părea să semene cu o căprioară și noutatea situației părea că a câștigat, în timp ce lupul s-a întors și a mers să găsească o pradă care nu era păzită de Matthew. Reușisem să ies, însă Matthew a fost cel care l-a îndepărtat pe prădător și a salvat puiul de căprioară.

Puiul a fost numit Baby Saved (Micuțul Salvat, n.tr.). Aparținea unei căprioare pe care o numeam Friendly (Prietenoasa, n.tr.) datorită faptului că era foarte prietenoasă. An după an, Friendly ne aducea puii ca să-i vedem și până astăzi avem pe proprietate căprioare care sunt descendenții ei. De-a lungul anilor, ne-am împrietenit cu zeci, dacă nu sute, de animale sălbatice, nu din întâmplare, ci pentru că așa ne-am propus.

Când ne-am mutat pe Valea Noth Fork, am scăpat de televizor, radio, video și alte lucruri artificiale de distracție. Părea mai plin de sens să ne facem prieteni animalele sălbatice și eram hotărâți să fim răbdători și perseverenți pentru a le câștiga prietenia fără să folosim lanțuri, capcane sau gard. Am pus un drob de sare în curte, în locul unde căprioarele puteau veni și, curând, s-au obișnuit cu mișcarea noastră. În timp ce se obișnuiau, ne apropiam din ce în ce mai mult, aruncându-le cereale sau morcovi. Încetul cu încetul le-am ademenit. Matthew era un campion în ceea ce privește domesticirea căprioarelor. Chiar dacă era un băiețel, a învățat să fie răbdător în timp ce căprioara se apropia din ce în ce mai mult, până când a putut să o hrănească din mână. După ce le-am câștigat încrederea, ne-au lăsat să le mângâiem pe gât și pe coarne.

Am făcut o iesle pentru a le hrăni și am depozitat cereale. Barierele dintre oameni și animalele sălbatice erau dărâmate, iar noi eram privilegiați să gustăm, chiar dacă numai puțin, din ceea ce a fost în Eden. Nu am ajuns să le hrănim destul încât să nu mai fie nevoie ca ele să-și caute singure hrana. Știam că trebuie să meargă și să pască pentru a-și menține sănătatea. Interesant este faptul că erau speriate de alte ființe umane de parcă înțelegeau că pot fi în siguranță, dar nu trebuie să aibă încredere în toată lumea. Baby Saved a devenit atât de îndrăzneț, încât urca treptele de la cabană și ciocănea la ușă cu copita. Părea că știe că întârziam să-i punem mâncarea în iesle.

Ne-am împrietenit, de asemenea, cu un cerb pe care l-am numit Big Buck. Avea niște coarne cu zece ramificații pe care mulți și-ar fi dorit să le aibă pe perețele cu trofee. În ciuda acestor coarne frumoase, era cerbul care se apropia cel mai mult, adesea venind încet, uitându-se după mâncarea favorită – biscuiți integrali. Big Buck era unic printre cerbi pentru că dorea să treacă cu vederea defectele ființei umane și să se bucure nu numai de mâncarea noastră, ci și de compania noastră.

În ultimele două decenii, am văzut multe căprioare care veneau în curtea noastră regulat. Unele veneau, altele plecau, iar ziua hrăneam în jur de douăsprezece sau chiar mai multe la iesle. Se obișnuiseră cu noi de la o generație la cealaltă și unele erau atât de curajoase, încât mâncau chiar și ce nu era în iesle, în timp ce noi încercam să umplem ieslea. În lumea ciutelor, domnesc cei mai mari cerbi, dar în curtea noastră se părea

că puii lor și cerbii cei mici erau domni. Le era mai puțin frică și veneau la noi să mănânce în timp ce stăteam lângă iesle, timp în care cerbii cei mari stăteau la marginea pădurii, lovind geloși cu copita pământul, sforăind și mergând mai departe. Ar fi vrut să mănânce cereale, însă nu atât de mult încât să riște să vină în contact cu ființele umane. Era o tortură pentru ei să le privească pe celelalte căprioare, care, în mod normal, le erau inferioare, mâncând grăunțele lor.

Friendly avea o zgardă pe care i-o puseseră biologii care se ocupau de fauna din sălbăticie. Oricum, era o căprioară atât de mare, încât chiar și cea mai mare zgardă îi tocise blana și, ori de câte ori apărea în curte, Matthew și Andrew erau îngroziți văzând cum blana animalului lor drag este tocită și cum carnea era sfâșiata de frecarea continuă. Erau gata să arunce atunci și acolo zgarda pusă de biologi. Le-am explicat că biologii fac o lucrare importantă și valoroasă și că eram sigur că, dacă vom vorbi cu ei, vor înțelege îngrijorarea noastră.

Mike, un biolog, și soția lui au înțeles și au hotărât să pună în curtea noastră o capcană cu plasă pentru a putea lua zgarda. “Cât de mult va trebui să așteptăm înainte să o putem prinde?” m-a întrebat el.

“Dacă pun hrană în iesle va veni imediat,” i-am răspuns încrezător. Friendly era obișnuită să mănânce la ieslea noastră și venea în momentul în care puneam mâncarea, adeseori mâncând chiar din bolul din mâna noastră. Desigur că Friendly a venit și a căzut în capcană. Însă, următoarea problemă era cum să o prindem. Nu am încercat să prind cu mâna nici o altă căprioară însă Mike nu putea singur așa că eram gata să primesc puțină instruire. Am intrat în cușca făcută din plasă și am prins-o de cap.

Vreau să spun celor care vor încerca să facă ce am făcut eu: “Nu faceți așa ceva!” În momentul acela, aveam impresia că am prins o întregă turmă de căprioare. A început să sforăie puternic și lovea cu cele patru copite, în timp ce încerca să se elibereze de parcă ar fi prins-o un leu. Puterea unei creaturi sălbatice este uimitoare. Eram sigur că era mai mult de o căprioară în capcană. Indiferent de cât de tare am încercat, nu am putut să o trântesc la pământ. Mike o ținea de partea din spate și împreună tot nu am putut să o punem la pământ. Ne-a sărit în ajutor soția lui Mike și, în cele din urmă, de-abia am reușit să o imobilizăm și să-i luăm zgarda.

O țineam de gât, iar ea mă privea de parcă mi-ar fi spus: “Am avut încredere în tine. Cum ai putut să-mi faci una ca asta?” Cu zgarda luată, Mike mi-a spus că a o lăsa să plece era chiar mai rău decât a o ține imobilizată. Mi-a demonstrat acest lucru câteva minute mai târziu. După ce soția lui Mike i-a dat drumul, i-a dat drumul și el, iar Friendly l-a lovit în locul cel mai dureros. Încovoiat lângă cușcă, m-a zorit să mă grăbesc și să plec înainte să mă lovească și pe mine. Dacă aș fi judecat privind la durerea lui Mike, se părea că îl lovise puternic, chiar dacă era obosită. Nu-mi puteam imagina ceva mai rău decât o lovitură ascuțită în punctul cel mai dureros.

I-am dat voie să plece. S-a oprit la marginea pășunii, unde a sforăit puternic și a lovit pământul cu copita, dându-mi cea mai mare mustrare pe care am primit-o vreodată. Cu siguranță voia să-mi spună ceea ce gândea despre mine. Săptămâni la rând, ori de câte ori venea să mănânce, mânca din mâna lui Sally, a lui Matthrw și a lui Andrew. Dacă însă apăream și eu, pleca. A trebuit să treacă o lună ca să-și recapete încrederea în mine. Cred că am meritat-o. Nici o doamnă nu vrea să fie prinsă fără permisiunea ei și, pentru o bucată bună de vreme, nici cele mai gustoase alimente nu au făcut-o să-i treacă supărarea. Cred că m-am descurcat bine dacă mă gândesc la soarta lui Mike.

În urma întâlnirii cu Mike, băieții au găsit un prieten într-o persoană pe care o considerau dușmanul lor. Mike le-a arătat băieților lumea biologică din sălbăticie. I-a invitat în proiecte, i-a luat când investiga moartea unor urși grizzly, i-a luat chiar și cu avionul când verifica haitele de lupi. Au învățat în felul acesta că o acțiune, cum a fost cea de a pune o zgardă prea strânsă, nu face o persoană rea. Cu Mike au făcut lucruri pe care alții le văd doar la televizor sau la care doar visează. Nu este aceasta cea mai frumoasă prietenie – cu o persoană care-ți deschide noi orizonturi și te provoacă să gândești și să devii astfel o persoană matură? Nici un capitol despre viețuirea în sălbăticie nu poate fi complet fără să le mulțumesc oamenilor dedicați precum Mike, care muncesc pentru a se asigura că generațiile viitoare se vor bucura de aceeași viață din sălbăticie pe care o ducem și noi.

Ani de zile am fost o familie cu adevărat sălbatică, trăind în pace cu natura și unii cu ceilalți, însă Dumnezeu ne-a condus afară din sălbăticie

pentru a putea face și alte lucruri, nu doar să ne bucurăm numai noi, deși El dorește să-i facă fericiți pe copiii Lui. Ne-a condus aici pentru a ne construi caracterele și am ajuns la concluzia că, indiferent cât de mult ne-am apropiat de stilul de viață pe care l-au dus părinții noștri, indiferent cât de ilidic este locul, păcatul a pătruns, cu adevărat, în Eden.

Timpul de închinare din familie a devenit un timp special pentru noi.

Într-o seară, doar ce începusem altarul familial, când am auzit un *Boom!* Era un foc de armă și încă foarte aproape. În ziua aceea era deschiderea sezonului de vânătoare, iar sunetul acela atât de aproape ne-a descurajat pe toți. Băieții erau foarte îngrijorați pentru căprioarele lor dragi. De fapt, și eu, și Sally eram la fel. Am încercat să continuăm altarul însă o a doua împușcătură a pus capăt acestei idei. Cum poți să te concentrezi când cineva trage în creaturile pe care le iubești? Împreună cu băieții am hotărât să mergem în josul străzii, acolo de unde venea zgomotul. Am găsit doi vânători, care opriseră mașina pentru a vedea prada.

“Big Nose!” au strigat băieții în timp ce au alergat să îmbrățișeze creatura ce își dăduse ultima suflare. Nu-mi amintesc exact, dar cred că băieții aveau în jur de 9 și 11 ani, iar Big Nose fusese animalul lor drag timp de trei ani. Au izbucnit în lacrimi pentru că l-au pierdut, în timp ce vânătorii priveau la ei uimiți și șocați. Îl împușcaseră din mașină. Nu conta faptul că glonțul merge mai departe dacă nu întâlnește ceva în cale care să-l oprească și că ar fi putut să lovească o mașină sau, mai rău, un om, un alt vânător care se întorcea la mașină. Cu toate preocupările despre siguranță lăsate la o parte, nu pot înțelege cum poate un vânător să considere ca fiind un sport omorârea unui animal din mașină. Nu este nici o provocare, nu cere nici un fel de îndemânare și, sigur, nu se cere să ai nici bun-simț pentru o asemenea acțiune.

Matthew și Andrew erau mândri și era de înțeles. Prin lacrimile lor le-au vorbit oamenilor despre ceea ce au făcut. Au vrut să ia numărul licenței de vânătoare și să-i raporteze, dar slavă lui Dumnezeu, am înțeles că acesta era un timp pentru creștere și am refuzat să facem așa ceva. O asemenea acțiune nu l-ar fi adus pe Big Nose înapoi la viață, și dacă acești oameni erau atât de ignoranți în ceea ce privește practicarea sporturilor în mod cinstit, și nici măcar grija pentru siguranța celor din jur nu îi oprea de la o asemenea acțiune, atunci nici o amendă nu putea să le ofere

asemenea valori. I-am lăsat să ia cadavrul, deoarece nu câștigam nimic dacă îl țineam noi, în afara faptului că ar mai fi omorât o altă căprioară. Am plecat în timp ce luau trofeul și m-am întrebat, încă o dată, ce fel de oameni pot fi cei care fac asemenea lucruri. Întorși acasă, băieții au plâns. Era prima lor confruntare față în față cu enormitatea răului și a păcatului, și erau gata să-i clasifice pe toți vânătorii ca fiind răi. Este greu să iubești pe păcătos în timp ce urăști păcatul, iar copiii se luptau cu această idee. Scena le revenea în minte iar și iar. Știu că amintirile sunt o parte normală a procesului mâhnirii, însă am înțeles și faptul că ei trebuiau să înțeleagă că Big Nose murise și nu mai puteau face nimic pentru a schimba lucrurile. Problema care intervine, atunci când repetăm un lucru iar și iar în mintea noastră, este nu numai că ne este imposibil să înaintăm, ci și faptul că ori de câte ori revedem problema, aceasta se amplifică. Mulți oameni sunt prinși în capcana propriilor minți, de gânduri care nu merită atenție.

Le-am explicat că vânătorii sunt de două feluri: buni și răi, așa cum sunt și creștinii în biserică. Pot să se elibereze de mânie și de supărare dacă I le aduc lui Dumnezeu. A fost o luptă grea pentru ei, care a durat câteva zile până ce să renunțe la ură, la răzbunare și la amărăciune. Am discutat despre prețul dragostei și i-am întrebat dacă vor să-l plătească. Pot să nu mai dea mâncare la căprioare, să înceteze să și le mai facă prietene și astfel să nu se mai expună durerii, căci asemenea lucruri se întâmplă în fiecare an, sau pot prinde ocazia și pot culege binecuvântările. Am fost foarte plăcut impresionat când au ajuns să înțeleagă prin această experiență că, deși dragostea ne rănește adesea, sufletul este eliberat când iubești necondiționat și când îi ierți pe cei greșiți. Au învățat să îi predea lui Dumnezeu sentimentele pe care nu le doreau și astfel, principiul a fost sădit în interiorul lor în acea zi. Amândoi au fost răniți de oameni de-a lungul anilor și unii l-au făcut atât de mult rău, încât, dacă judecai din punct de vedere omenesc, nu puteai decât să ți-i faci dușmani. Însă ei nu au urât pe nimeni, și aceasta se datorează, cel puțin în parte, lui Big Nose. Big Nose a murit demult, însă sacrificiul ei nu a fost în zadar, iar noi am ajuns să înțelegem că toate lucrurile lucrează într-adevăr “spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, ... și anume pentru cei ce au fost chemați după voia Lui” (Romani 8:28).

Acesta este lucrul pe care am ajuns să-l înțelegem când am venit deoparte. Familia era împreună, lucrând împreună cu Dumnezeu cu problemele și cu dificultățile inerente. Nu eram scutiți de influența celui rău, însă răul nu mai era continuu înaintea noastră și, datorită izolării, când băieții veneau în contact cu el, vedeau toată hidoșenia lui. Asta ne încuraja pe toți să căutăm să ne apropiem mai mult de Dumnezeu ca să putem scăpa din strânsoarea lui.

În cartea *Scăpare la Dumnezeu* v-am povestit puțin despre ursul Lonesome cu care se jucau băieții. Însă animalul acesta favorit merită mai mult decât doar o simplă menționare. Lonesome a venit prima dată acasă la noi cu familia ei. Ea era unul dintre cei trei ursuleți care au venit cu mama, o ursoaică brună, ca răspuns la rugăciunea noastră. Mama ei era ursul care a venit la ușă, stând față în față cu Sally, arătându-i că Dumnezeu a eliberat-o de frica de aceste creaturi ciudate. Toamna, ursoaica a fost omorâtă de vânători, iar cei trei ursuleți au apărut în curtea noastră singuri, fiind murdari de noroi. Am cumpărat multe mere, care se coc toamna târziu, pentru a încerca să-i pregătim pentru iarna care avea să vină curând. Dar fără să aibă o mamă care să se îngrijească de un bârlog, șansele de supraviețuire erau mici.

Temerile noastre pentru ei au fost bine fondate, pentru că primăvara, doar un singur urs s-a mai întors. Pe fața ei se vedea o expresie de părere de rău cum rar poți să vezi. A venit la ușa din spate. Ne-a fost atât de milă de ea, încât i-am dat un platou cu clătite și sirop de arțar. După aceasta, în fiecare dimineață venea la ușă. Cum puteam să refuzăm un pui singur, care își pierduse întreaga familie? I-am dat de mâncare câte puțin din când în când, iar numele Lonesome (n.tr. Singuratică) i se potrivea de minune. Lonesome a devenit câinele familiei, fiind mereu acolo, bucuroasă să ne vadă. Dormea în pădure, chiar în spatele proprietății noastre. O dată, după ce s-a trezit din somn, a venit la noi. Noi aveam musafiri. Devenise deja un urs mare și, când a apărut de după colț și se îndrepta către noi, vizitatorii s-au îngrozit de moarte.

Lui Lonesome îi plăcea să petreacă un timp cu noi și se juca cu băieții la leagăne sau în nisip. Avea încredere în noi, însă doar în noi. Dacă dormea pe veranda din spate și auzea un zgomot de mașină, se făcea dispărută în pădure. Să interacționezi cu una dintre cele mai mari creaturi

ale pădurii a fost o ocazie pe care o întâlnești destul de rar. Lonesome alesese compania omului, iar doi ani mai târziu, când a murit ca și Big Nose, a fost destul de dureros pentru noi. A fost ucisă de un foc tras ilegal din mașină pe strada North Fork. Un prieten a fost martor al evenimentului și i-a întrebat pe vânători: “De ce?”

“Vrem să avem o piele de urs în fața șemineului”, a fost răspunsul.

În mod ironic, Lonesome, cel mai cuminte și mai prietenos urs, a murit pentru ca cineva să-i așeze capul și blana ca un exemplu că cea mai periculoasă creatură care amenință pe vânători a fost doborâtă în sălbăticie. Prietenul nostru, căruia i s-a făcut rău când a văzut ceea ce au făcut, a venit și ne-a spus de soarta ursului nostru. Ne-a luat toată bucuria acelei zile. Am vorbit despre asta în familie și ne-am rugat. Nu vom înțelege niciodată de ce a permis Domnul ca Lonesome să sfârșească atât de tragic. Poate că la bătrânețe, în timp ce sănătatea îi scădea, ar fi fost un pericol pentru noi, însă aceasta este pură speculație. Adevărul este că asemenea întâmplări tragice au loc la tot pasul în lumea noastră plină de păcat. Accidente și boli iau viața celor dragi ai noștri. Doar în veșnicie vom ajunge să înțelegem “de ce-urile” din spatele tuturor evenimentelor care ne-au tulburat și ne-au întristat.

Chiar și așa, în durere și întristare, natura ne învață modul în care Cerul se luptă cu problema păcatului. Cât de mult suferă animalele la pierderea celor dragi este imposibil să știm. Cu siguranță sunt afectate într-un anumit grad, dar par să înțeleagă că viața oferă prea multe ocazii să te bucuri ca să lași ca gândurile întunecate să te domine pentru mult timp. În locul unui copac doborât de vânt, răsare altul, și în locul tristeții date de moartea animalelor dragi, apare bucuria descoperirii unor noi animale.

În zona noastră, lupii de prerie vânează foarte mulți iepuri. De fapt, mulți prădători de talie moderată, văd iepurii în același fel în care ființele umane văd restaurantele fast-food. Într-o dimineață de primăvară, băieții au găsit un iepuraș fără mamă și l-au adoptat. L-au hrănit cu un biberon și i-au făcut un culcuș într-o cutie, pe care au ținut-o sub pat. Nu i-a luat mult micii creaturi ca să crească și nici nouă nu ne-a trebuit mult până să vedem că iepurilor le place să fie activi noaptea. Ei se hrănesc noaptea și, curând, când micuțul a descoperit cum să iasă din cutie, a găsit o mulțime

de căi prin care să facă necazuri noaptea. După ce ieșea, de cele mai multe ori își făcea loc până la plapuma băieților și se ghemuia lângă ei tot restul nopții. Când a fost destul de mare, i-am dat drumul în curte și, astfel, și-a format o familie. (Mai fac și altceva iepurii?) Iepurașii erau surprinzător de domestici. Oricum, în felul în care comunică ei, s-a comunicat din generație în generație că noi suntem blânzi, atât de blânzi cât pot fi ființele umane. Trebuie să admit că era frumos faptul că nu trebuiau să fugă de noi.

Această experiență a fost începutul pentru alte două experiențe de baby-sitting în sălbăticie. Băieții au descoperit trei pui de veveriță de pământ Columbia, lăsați orfani datorită unui lup. Numele de “veveriță de pământ” este folosit pentru anumite rozătoare din familia veverițelor. În America de Nord, numele se referă la un număr de creaturi, inclusiv veverițe cu fălci, câine de prerie, marmote. Veverițele de pământ Columbia trăiesc în vizuine mari, făcute sub pământ, iar în zona mea se numesc goferi. Numele de gofer este un termen general acordat rozătoarelor care trăiesc în vizuine subpământene deși fac parte din familii diferite; eu mă voi referi la ele cu termenul de veveriță.

Acești trei pui – Sam, Sandy și Sleepy – erau foarte scumpi, și biberonul a fost folosit din plin, deoarece băieții aveau trei burți de hrănit. Se putea vedea clar că și-au îndeplinit bine slujba, căci veverițele au hotărât că băieții erau părinții lor și s-au legat de ei. Le dădeam voie să se distreze prin casă și le plăcea să alerge pe picioarele noastre. Ca toate veverițele sălbatice, le plăcea să găsească cel mai înalt loc de pe tulpină care, în cazul nostru, era capul. Nu știu dacă trebuie să dau vina pe ele, pentru că mi-am pierdut părul, dar știu că eram folosit ca un stâlp pe care să urce, ceea ce solicita rădăcinile firelor de păr! E o adevărată binecuvântare să lași ca micile vietăți să se urce pe corp, știind că s-ar putea ca așa să fi fost în lumea dinainte de căderea în păcat, când toate animalele erau prietenoase și nu le era frică.

Ca orice părinte bun, băieții le duceau la cutia cu nisip pentru ca să învețe să sape. Le plăcea să facă tunele, însă cred că această abilitate trebuie învățată de la părinți, căci ori de câte ori săpau un tunel, se prăbușea peste ele. Am încercat să le închidem cu un gard, însă șoimii și corbii le-au ochit ca o pradă ușoară, așa că am renunțat la idee. Se aflau mereu în

necazuri și erau atât de agere, ceea ce era o problemă pentru noi, ființe umane atât de încete. Din nefericire, una dintre ele a murit călcată de cineva care cobora pe potecă. O alta și-a găsit sfârșitul când încerca să lovească ușa închisă.

Sam a fost singurul supraviețuitor și am încercat disperati să-l facem să se întoarcă în sălbăticie înainte de a avea o soartă asemănătoare cu a fraților lui. A găsit în cele din urmă o gaură de gofer nefolosită cu o piatră mare de pază la gură. S-a adaptat bine la noua lui viață, deși venea la ușa din față să-i dăm biscuiți. Băieții au experimentat fiecare fază a creșterii unui copil datorită prietenilor lor sălbatici – dragostea, grija, moartea și chiar și părăsirea. Curând Sam urca și cobora dealul în poiana de lângă noi pentru a se întâlni cu cei asemenea lui. Era frumos să-l privești cum învață să fie o vererită de pământ. În cele din urmă, a găsit o parteneră, iar ei nu i-a plăcut să locuiască lângă casa noastră, așa că au plecat împreună și astfel a dispărut din viața noastră.

Când oamenii vin să ne viziteze, râdem și le spunem că privim la “Canalul Unu” – platforma cu hrană pentru păsări, care oferă o nesfârșită bucurie, de decenii. Ori de câte ori privim afară, ori de câte ori este vremea mesei, iarna sau vara, păsările sunt acolo. Colibrii vin tot timpul verii, corpul lor mic și aripile puternice ne învață că un zumzet în natură nu este ceva ce poate fi neutralizat cu un spray pentru gândaci, ci este un anunț că vine o capsulă plină de viață. Ne place să ne gândim la creaturi ca fiind atinse de păcat, dar chiar acolo, într-o capsulă care nu cântărește mai mult decât o monedă din buzunar, există o varietate de comportamente. Unele păsări sunt egoiste și folosesc energia pentru a-i ține pe alții departe de mâncare. Sally și cu băieții se simt atât de rău când, uneori, trebuie să-i îndepărteze cu mătura pe cei care fac necazuri. Astfel, băieții învață nevoia de dreptate. Ei văd că uneori, trebuie să fie folosită forța pentru a aduce libertate tuturor, și învață lucrul acesta într-un fel în care nici o carte nu-i poate învăța.

Televizorul poate fi folosit pentru a da de lucru copiilor, a-i întreține și chiar pentru a-i educa, însă nu poate fi un prieten, lucru care natura este și va fi pentru un copil care are șansa să o cunoască. O dată ce a devenit prieten cu natura, copilul începe să vadă întreaga lume ca fiind curtea lui, și i se deschid idei nelimitate pentru peripeții. Pot face expediții, pot avea

visuri înalte, și tu te poți alătura lor. Dragostea de natură a fost cea care i-a motivat pe băieți să meargă în excursie, cu cortul, la Lacul Nasakoin.

I-am învățat de când ne știm despre cum să campeze în locuri populate de urși grizzly. Știau cum să păstreze curățenia și cum să nu împrăstie mâncare când mănâncă. Țineau mâncarea departe de locul de campare, agățată în locuri în care urșii nu puteau ajunge la ea. După ce și-au așezat tabăra la lac, au urmat toate indicațiile și au mers mulțumiți la culcare. Însă la mijlocul nopții ceva i-a trezit. Afară se auzeau niște pași grei, iar pe partea cealaltă a cortului, la nici un milimetru distanță, se azea un sunet jos *huhhhhh, huhhhhh, huhhhhh*, – zgomotul făcut de respirația unui urs grizzly, care era foarte aproape. S-au atenționat unul pe celălalt și s-au rugat ca să știe ce să facă. Cu siguranță, ursul investiga tabăra lor, iar cortul nu oferea decât iluzia unui loc mai sigur. În cele din urmă s-au hotărât să iasă cu arma pentru urși. Respirând încă o dată ceea ce putea fi ultima respirație, au deschis cortul și s-au strecurat afară.

Ursul s-a dat înapoi, dar puteau încă să-l audă mișcându-se în întuneric. Puține lucruri reușesc să te tulbure așa cum o face faptul că știi că un urs imens este foarte interesat de tine și umblă prin tabăra ta. Băieții au făcut un foc și l-au întreținut pentru câteva ore înainte să se convingă că ursul a plecat. Apoi s-au întors la cort și, rugându-se, au adormit.

Când s-au întors acasă, povestea lor mi-a atras atenția pentru că voiam să merg în locul acela pentru ceea ce eu numesc timpul Enoh, timp în care merg în sălbăticie unde nu mă întrerup nici telefoanele, nici vizitele, să fiu doar cu Dumnezeu.

Când oamenii aud unde locuiesc, unul dintre lucrurile care îi preocupă sunt atacurile urșilor. Este adevărat că urșii grizzly sunt mai periculoși și mai mari decât celelalte animale. Singurul motiv din cauza căruia nu-mi este frică de un atac este că sunt călăuzit de Dumnezeu și nimic nu-mi poate face rău, dacă El nu permite.

Familia mea urca pe munte spre Kintla Lake, acolo unde poteca intră pe o vale frumoasă, cam de patruzeci de hectare, pe care se găsesc ici-colo tufe și plopici mici tremurători. Este unul din locurile cele mai frumoase pe care le știu, cu vedere asupra unor cascade care curg din ghețarul de deasupra. Poteca duce jos în vale, înainte de a urca pe munte la lacul de sus. În timp ce am pornit de-a lungul văii, am zărit un grizzly mănâcând

printre plopî. Ursul a sărit, așa cum fac urșii grizzly, iar noi am înghețat. Cred că Matthew ducea o armă pentru urși, și a pus mâna pe armă, chiar dacă nu a scos-o din buzunar, înainte ca el să se oprească la o depărtare de opt metri, mârâind amenințător, scrâșnindu-și dinții și înfoindu-se la noi. Când a ajuns la concluzia că ne-a învățat să ținem distanța, s-a depărtat, pur și simplu. A fost însă pur și simplu? Nu, ci Dumnezeu pe care-L slujim l-a îndepărtat.

Evenimente ca acesta mi-au invadat mintea când am mers, câteva luni mai târziu, în locul în care au campat băieții. Am văzut imediat de ce au fost în pericol. Zona lacului era o potecă de trecere peste lanțul muntos pentru urșii grizzly, iar băieții, fără să știe, au campat pe poteca urșilor. M-am uitat împrejur și, la ceva distanță de lac, mai sus de el, am găsit un loc printre roci, unde să-mi pun cortul. Era cu siguranță un loc unde urșilor nu le plăcea să cutreiere. M-am bucurat de seară și m-am pregătit pentru un somn bun.

Undeva, între orele trei și patru dimineața, m-am trezit, așa cum s-au trezit și băieții, fiind conștient că lângă cortul meu este un animal mare. M-am gândit imediat, *este un urs grizzly!* M-am întins să iau arma, dar în liniștea gândurilor mele Dumnezeu mi-a spus: “*Jim, nu trebuie să te îngrijorezi. Lasă-Mă pe Mine să am grijă de asta!*”

“Doamne, știu că poți face orice, dar mai știu că afară este un urs grizzly. Nu ar trebui să fie acolo, printre aceste stânci, dar uite că este. Poate că este chiar ursul care a venit și la băieți. Poate că a găsit hrană la alții care au campat aici și crede că oamenii înseamnă hrană.”

“Jim, dă-Mi voie să am grijă de asta.”

Nu pot să vă spun ce greu era să aud zgomotele și să nu fac nimic. Dumnezeu mă punea la încercare, învățându-mă cum să las ca rațiunea să domine sentimentele, și cum să mă încred în El chiar și atunci când știam în ce pericol mă aflu. În cele din urmă, cerul a început să se lumineze. Predasem toate ideile lui Dumnezeu; eram calm și aveam pace când Domnul mi-a spus: “*Poți să privești acum, Jim*”.

Nu am pierdut nici un minut. Îmi închipuiam că acest urs este cel mai tare dintre cei mai tari. Știți cum este când auzi pericolul și nu-l poți vedea – întotdeauna îți închipui că e mai mare decât în realitate. Acum aveam să văd acest animal sălbatic. Am deschis cortul și am privit la

monstru. Nu m-am putut abține să nu râd. M-am simțit cel mai prost om din lume. M-am îngrijorat ore întregi din cauza unei căprioare.

Dumnezeu s-a folosit de această situație pentru a mă călăuzi și direcționa, și aceasta dorește de la toți cei care vin deoparte. Dumnezeu nu promite niciodată că va fi ușor sau că nu vom avea necazuri. El te lasă să guști puțin din Eden și-ți oferă posibilitatea să crești în ceea ce privește încrederea în EL. Și tu te poți îndrăgosti de natură, așa cum ne-am îndrăgostit și noi. Vino deoparte să trăiești în sălbăticie! Nu vei regreta niciodată. Familia ta va avea amintiri frumoase, experiențe care mișcă inima și care vor motiva și alte generații să vină deoparte.

CAPITOLUL 10

ÎMI RIDIC VOCEA

*Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului,
cu o Evanghelie veșnică, pentru ca să o vestească locuitorilor pământului,
oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu
glas tare: "Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă
căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut
cerul, pământul, marea și izvoarele apelor!"
(Apocalipsa 14:6,7)*

Profesia de agent imobiliar, ca și alte profesii, cere o educație continuă. Odată, la începutul carierei mele, am mers la o școală în Madison, Wisconsin, pentru niște cursuri avansate pentru agenți comerciali. Nu-mi plăcea să merg, mai întâi pentru că nu urmam nici un mecanism tipic și, în al doilea rând, voiam să fiu acasă cu familia mea, nu într-o cameră rece de hotel. Mă învățasem să mă asigur că am rezervată la hotel o cameră cu un singur pat, pentru că nu mă potriveam cu mulțimile care veneau la asemenea întâlniri și, ca să împart o cameră cu cineva, făcea lucrurile și mai dificile. Băieții erau drăguți și sociabili, așa cum sunt toți agenții comerciali, însă vedeau timpul acesta ca pe o oportunitate să se distreze și să bea, ceea ce mă excludea total din grupul lor, pentru că valorile mele erau cele ale unui creștin conservator.

Încă de când am sosit, m-am obișnuit să gândesc că aceasta era ceva ce trebuie să îndur pentru cariera mea, și că voi face tot ce pot mai bine. Având o cameră pentru o singură persoană, puteam cel puțin să dorm în timp ce alții se distrau. Puteți să vă imaginați șocul pe care l-am avut când am descoperit că altcineva se instalase deja în camera mea. M-am gândit că trebuie să fie o greșeală, însă hotelul m-a asigurat că nu mai era nici o altă cameră și că Mike și eu trebuia să ne împăcăm cât putem de bine.

Cred că nu puteau fi alți oameni mai diferiți care să împartă o cameră de hotel. Mike mergea să bea cu băieții și venea târziu, târându-se în cameră. De obicei, când venea, mă găsea citind Biblia. Nu știu dacă alcoolul l-a făcut vorbăreț, însă a început să-mi pună întrebări despre Biblie, Dumnezeu și religie și i-am făcut legătura cu o biserică din zona orașului Chicago, unde a început să studieze.

Timpul a trecut și noi ne-am mutat în sălbăticie. Într-o zi, am primit un telefon de la Mike. Urma să se boteze și dorea ca noi să fim acolo, dacă era posibil. Era o cerere greu de refuzat, așa că am mers în Est. Chiar acolo, înainte de botez, pastorul ne-a cerut să împărtășim despre ceea ce făceam și despre ceea ce familia noastră câștigase în sălbăticie.

Prezentarea noastră nu a fost una bine pusă la punct ca cele de astăzi; a fost o prezentare vagă, făcută atunci când tocmai începeam să vedem câte o scânteie din locul unde ne conducea Dumnezeu. Unora le-a plăcut ceea ce am spus. Tocmai se desfășura un seminar pentru cupluri și ne-au cerut să venim și să le împărtășim experiența noastră în seara următoare. Un cuplu, Chris și Margaret, au venit la noi și ne-au întrebat dacă pot veni să stea cu noi. “Avem probleme familiale,” au mărturisit ei. Ei au fost prima familie care a venit și a stat în casa noastră. Nu aveam cunoștințe despre consilierea maritală, știam doar ceea ce vrea Dumnezeu să facem pentru cei care voiau să-I dea voie. Astfel că, atunci când au plecat, aveau o direcție nouă și speranță pentru viitorul lor.

Un alt cuplu pe care l-am întâlnit la botezul lui Mike a venit să ne viziteze în sălbăticie. Timpul petrecut cu noi le-a transformat viața, căsătoria și copiii, așa cum s-a întâmplat și cu următoarea familie care ne-a vizitat. Curând aveam invitații să vorbim pretutindeni! Descopeream că Dumnezeu nu binecuvântează niciodată pe cineva cu talente, cunoștințe și experiențe care îi pot ajuta pe ceilalți și apoi îl lasă să le țină pentru el înșuși. Am găsit ceva special în munți – o experiență practică despre cum să umblăm cu Dumnezeu în același fel în care a umblat Enoh; El a fost chemat să plece din munte și să spună lumii care avea nevoie disperată de cunoștință.

Cred că Enoh a fost un predicator simplu, care le spunea oamenilor ceea ce merge în viața lui și care îi încuraja pe ceilalți să experimenteze și ei în viața lor acele lucruri. Aceasta a fost o mare încurajare pentru mine,

pentru că exact așa împărtășeam ceea ce știam, cu alții. Nu prezentările pline de imaginație și charismă îi făceau pe oameni să fie atrași de mesaj. Cu siguranță că nu înțelegerea noastră teologică complexă făcea să curgă invitațiile pentru a merge din loc în loc. Ci viețile schimbate ale celor care înțelegeau ceea ce noi încercam să spunem, făceau ca ceilalți să vrea să împărtășim și prietenilor lor. Odată, am ținut un seminar într-o universitate metodistă iar seminarul fusese numit în mod incorect “seminar pentru supraviețuirea în sălbăticie”. Dați-mi voie să vă asigur că oamenii nu se așteptau la un asemenea mesaj, însă cu siguranță le-a plăcut. Le-am vorbit despre un alt fel de supraviețuire.

În cele din urmă, după ce am lucrat mulți ani ca agent imobiliar, Domnul mi-a cerut să lucrez pentru El cu normă întreagă. Nu mi-e frică să vă spun că eram îngrozit. Nu știam cum vor merge lucrurile. Însă, când am pășit în această lucrare, slujind nevoilor și durerilor altora, am descoperit că Dumnezeu nu numai că m-a înzestrat cu talentele necesare pentru a face lucrarea la care m-a chemat, ci fără să realizez, m-am îndrăgostit de ceea ce făceam. Toate lucrurile care contau înainte – prosperitate, popularitate, promovare, laudă, recunoaștere și răsplată – au fost înlocuite de ceva mult mai bun.

Îmi plăcea să studiez Cuvântul lui Dumnezeu. Acum îmi place să-L descopăr pe El în Cuvântul Lui.

Obișnuiam să mă rog la începutul zilei. Acum comunic cu El de-a lungul întregii zile.

Știam multe despre El. Acum știu mai multe din ceea ce El știe despre mine.

Obișnuiam să cer călăuzire. Acum văd mâna Sa conducându-mi viața.

Sufletul meu însetează după un Dumnezeu viu (vezi Psalmi 42:2). M-am hotărât că nu mă voi sprijini, nu voi încetini, nu mă voi opri până când voi predica, mă voi ruga, voi aduna și voi sta treaz pentru cauza Domnului meu. Mă pasionează lucrarea mea, pentru că sunt pasionat de Dumnezeu.

Dumnezeu este, de asemenea, pasionat de mine. El este cel care a făcut lucrarea noastră. Nu am fi putut prevedea niciodată ceea ce s-a întâmplat, de la seminarii și casete, la întâlniri pentru familii de-a lungul întregii țări, emisiuni radio și televizate, articole și cărți. Și mai sunt încă oportunități care ne așteaptă.

Fiecare dintre noi are nevoie de pasiune pentru Dumnezeu, dacă vrem să obținem ceva mai mult decât o religie obișnuită care îi face pe oameni să scape de plăcerea păcatului, dar nu îndepărtează niciodată controlul păcatului asupra lor. Ei au destulă religie, destulă ca să fie nefericiți în viața aceasta și nepregătiți pentru cea viitoare. Aceasta este tot ceea ce poate face religia pentru o persoană – asta numai dacă nu se îndrăgostesc de Dumnezeu. Apoi lucrurile se schimbă.

Atunci când ești îndrăgostit de Dumnezeu te regăsești în armonie cu cei care pretind, de asemenea, că vor să-L caute. În multe feluri, cei care se opun religiei adevărate, sunt cei mai zeloși oameni care susțin că au doctrina adevărată și care implementează reformele adevărate, în timp ce refuză în mod categoric să se îndrăgostească de Isus și să-I ofere inimia. Ei bine, cei mai bine intenționați membri ai bisericii, care pretind că-L iubesc pe Dumnezeu și că doresc să-L vadă venind, devin cu adevărat mândri dacă le spun un adevăr simplu ca, de exemplu, faptul că noi, creștinii, avem șansa să auzim vocea lui Dumnezeu în inimile noastre, ghidând și călăuzind acțiunile noastre. De ce întorc atât de mulți spatele privilegiului de a-L cunoaște pe Dumnezeu? Pentru că le este teamă de ceea ce i-ar putea costa să aibă o legătură strânsă cu El. Este aceasta ceea ce te ține și pe tine?

Pot face o listă cu toate lucrurile la care Dumnezeu mi-a cerut să renunț de-a lungul anilor – de la țigări, vechea ambiție de a avea succes, la mașinile prea multe și la casa prea mare. Știu însă că nici unul dintre aceste lucruri nu mi-a adus plăcerea pe care am avut-o când am renunțat la ele. Pavel a înțeles acest lucru și ne-a spus în Filipeni 3:8: “Și acum privesc toate aceste lucruri ca pe o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul meu; pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi ca să câștig pe Hristos”.

Fiecare bărbat și femeie care a stat pentru cauza lui Dumnezeu a înțeles lucrul acesta: Moise, Caleb și Iosua, Debora, Ana, mama lui Samuel, David și Ionatan, Ilie, Daniel și cei trei prieteni: Hanania, Mișael și Azaria, Hagai, profetul, Estera, Neemia, Nebucadnețar, regele Babilonului, toți aceștia au învățat în cele din urmă lecția că adevărata măreție stă în bunătate, în evlavie. Și Noul Testament este plin de oameni mari care au ales să aibă pasiune și dragoste pentru Hristos, în ciuda pericolelor și a problemelor aproape de netrecut.

Lista bărbaților și femeilor cu adevărat mari nu s-a încheiat la sfârșitul istoriei biblice. Unele nume ne sunt cunoscute, însă multe, și poate cele mai mari, sunt cunoscute doar de Dumnezeu. Ei I-au dat tot devotamentul Lui, Celui pe care L-au iubit până la moarte. Nu există nici o dovadă, în afara locuitorilor cerului, care poate să dea mărturie despre curajul lor.

Reforma a adus nume precum Wycliff, Hus, Ieronim, Tyndale, Luther, Wesley. Acești oameni, care au fost cei mai mari campioni ai lui Dumnezeu, nu au fost cei care au adus succesul reformei. Ci ea a avut succes pentru că femei și bărbați obișnuiți au îmbrățișat principiile și ele le-au transformat viața și căminul. Așa s-a întâmplat cu fiecare reformă și cu fiecare efort pe care Dumnezeu L-a făcut pentru a ridica rasa umană din adâncurile păcatului și ale suferinței în care a căzut. Pot fi conducători notați pe paginile istoriei, însă bărbații și femeile obișnuite sunt cei pe care Cerul îi notează ca fiind mari, pentru că ei s-au predat și au cooperat cu Dumnezeu. Poate că au fost văzuți de semenii ca cei mai slabi oameni dintre cei mai slabi, însă Domnul îi socotește puternici.

Cine va fi cel puternic care va aduce reforma în casa ta, în familia ta? Trebuie ca cei mici să sufere, deoarece există ceva mai important de făcut? Câmpul misionar din familia ta poate părea mic și nesemnificativ, și totuși este sarcina pe care Dumnezeul cerului te-a chemat să o duci la îndeplinire. Vei răspunde chemării Lui? Vei da orice altceva la o parte pentru ca familia ta să fie mântuită?

Prin această carte, te-am invitat să vii deoparte, atât în liniștea lumii naturii, unde nimeni nu se grăbește, cât și în liniștea locului tău secret în care te întâlnești cu Dumnezeu. Dacă vei face așa, îți promit că Dumnezeu, care dorește ca toți să aibă această experiență, îți va da ocazii să vorbești și altora. Astăzi este nevoie de o nouă generație care să ridice standardele Domnului și să meargă cu ele înainte, în împărăția întunericului, pentru ca să existe o lumină care să le arate oamenilor cum să vină deoparte, cum să scape la Dumnezeu și să aibă viață din belșug pentru ca și alți oameni să poată beneficia de aceste avantaje. Nu este un vis ireal, prietenul meu, ci o realitate vie care așteaptă doar decizia ca să experimentezi aceste lucruri în viața ta, în căsnicia ta, în familia ta.

Dacă vei face așa, mânia lui Satana nu va cunoaște limite și se va lupta să te distrugă pe tine și lucrarea pe care o faci. Vrajmașul nostru știe

să facă planuri. El are căi prin care ne atacă în mod gradat, iar ființele umane nu înțeleg că evenimentele care au loc întâmplător sunt parte din planul lui.

Dumnezeu îngăduie aceste atacuri din partea lui Satana pentru dezvoltarea caracterului nostru. Prea adesea vedem viața de creștin ca fiind ușoară și plină de prosperitate, însă Dumnezeu “Își educă lucrătorii, îngăduind să vină asupra lor descurajare și aparentă înfrângere. Planul Său este ca ei să învețe să biruiască greutățile. Adesea, oamenii sunt ispitiți să se clatine în fața piedicilor și nedumeririlor care îi confruntă. Dar, dacă vor păstra până la sfârșit încrederea lor de la început, Dumnezeu le va lumina calea.” (E.G.White, *Profeți și regi*, 595)

Dumnezeu nu dă niciodată daruri speciale pentru a fi păstrate pentru sine însuși. O dată cu binecuvântarea, vine și ocazia de a o împărtăși. În ultimele două decenii ne-am împărtășit povestea vieții și felul cum L-am cunoscut pe Dumnezeu la mii de oameni. Alte zeci de mii au ascultat casetele sau emisiunile radio sau televizate. Mulți dintre acești oameni dragi ar dori să vină și să ne viziteze. Din păcate, nu putem să găzduim decât câteva persoane.

Sally sugerează că ar trebui să avem o casă deschisă. Nu putem avea loc pentru atât de mulți oameni pe proprietatea noastră, dar este spațiu nelimitat în parcul și pădurea națională. Avem proprietatea deschisă pentru oricine vrea să ne viziteze de la ora 10 până la ora 18. Puteți vizita casa noastră, puteți traversa râul cu pluta, puteți urca pe munte sau puteți face un tur al Parcului Național Glacier. Ideea ne-a plăcut atât de mult, încât am hotărât să facem un eveniment anual care să aibă loc în ultima săptămână din luna iulie, în fiecare an.

Așa că alătură-te nouă, în timp ce familia mea își deschide casa sutelor de oameni care sunt interesați să vină și să guste, pentru puțin timp, din acest loc special pe care noi îl numim cămin, care ne-a hrănit și a fost pepiniera experiențelor personale cu Dumnezeu și a slujirii mondiale la care această experiență a dat naștere. Știm că Dumnezeu ne-a condus la aceasta și ne rugăm ca nenumărate familii să se hotărască să-și transforme viața.

CAPITOLUL 11

MARELE INCENDIU

*Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu,
căci de la El vine nădejdea (Psalmul 62:5).*

Creștinii trebuie să realizeze că nu locuim în vid, ci suntem locuitori ai unei lumi degenerate, aflată într-o permanentă schimbare. Sălbăticia pare neatinsă de om, însă veți descoperi chiar și în pădurile mărețe semne ale păcatului omului.

Spre sfârșitul iernii anului 1910, dezghețul a venit devreme, iar ploaia nu s-a arătat niciodată. În locul ei au venit zile de căldură înăbușitoare, vânt și umiditate, ceea ce făcea ca umezeala să persiste în Notherh Rockies. Luna iulie a adus furtuni cu fulgere și ploaie. Un manual școlar a dat un exemplu de o furtună cu fulgere, povestind cum aerul uscat a absorbit ploaia înainte de a atinge pământul. Fulgere, care atingeau din nou și din nou pământul, au lăsat urme.

La începutul lui august au fost între 1.700 și 3.000 de focuri arzând în Idaho și Montana de Vest. Majoritatea dintre ele au reușit să fie ținute sub control cu echipament și oameni puțini. Nu toate focurile s-au datorat fulgerelor. Au fost și focuri la aprinderea căroră a contribuit omul, în mod direct sau indirect. În sfârșit, pe la 20 august, cei mai mulți spuneau că ceea ce a fost mai rău a trecut.

În acea după-amiază, s-a petrecut o altă poveste. Vântul a bătat în statul Washington ca un uragan și, într-o clipită, focurile blânde din Idaho și Montana, care păreau că sunt pe cale de dispariție, s-au transformat în incendii uriașe care au acoperit toate dealurile într-o clipită, ca apoi să se unească într-un incendiu de proporții mari, îndreptându-se către est cu peste 110 kilometri pe oră. Cred că a fost cel mai mare incendiu din istoria Statelor Unite. Nimeni nu știe sigur. Ceea ce se știe însă este că, în noaptea de 20 august și în ziua și noaptea următoare, focul a ars trei milioane de

acrii. Au fost arse complet orașe. Umblau zvonuri că acesta ar fi sfârșitul lumii. Din nefericire a fost pentru 83 de persoane.

Nu trebuie niciodată să subestimăm ura pe care diavolul o are pentru noi toți și cât de mult se bucură când Dumnezeu îi îngăduie să aducă dezastre și, prin ele, să secere oameni nepregătiți. Nu voi zăbovi asupra lucrurilor morbide, însă pericolul este real pentru fiecare dintre noi. Nici unul dintre noi nu știe dacă ziua aceasta nu este ultima zi. De aceea trebuie să ne aducem aminte, atunci când vedem pericolul înaintea noastră în timp de pace și de siguranță, că avem un dar trecător și prețios, și că moartea poate să ne lovească în mod neașteptat pe fiecare dintre noi.

Edward Pulaski a fost unul care a văzut pericolul. Explorase zona Northern Rockies de mai bine de 20 de ani și, atunci când a avut loc incendiul din anul 1910, era pădurar la Coeur d'Alene National Forest. Devenise pădurar în urmă cu doi ani. El și câțiva dintre oamenii lui au încercat să lupte împotriva focului pe 20 august. Realizând că este o muncă de nebun să lupti împotriva focului, în timp ce vântul bătea cu putere, Pulaski a încercat să-și adune oamenii. A reușit să strângă 45 dintre ei și i-a condus într-o cursă nebună pentru supraviețuire.

Vântul doboră copaci la pământ. Uneori, un copac în flăcări era aruncat de vânt la o distanță considerabilă și, cu fiecare copac care era aruncat, alte zeci se prăbușeau, formând grămezi pe pardoseala pădurii. Astfel, peisajul s-a schimbat complet. Doar cineva care cunoștea zona atât de bine ca Pulaski, care câștigase experiență datorită explorării, știa unde să meargă. Mina War Eagle din apropiere avea două tunele, iar Pulaski i-a condus pe oamenii lui, în cursa morții, prin tunelul cel mai lung. Fumul întunecase totul, iar copacii căzuți și cei în cădere făceau imposibil mersul în oricare direcție ai fi încercat. Un om a fost omorât de un copac în cădere, în timp ce un altul a așteptat prea mult și a fost prins de foc și ars de viu.

“Am ajuns la tunel exact la timp,” a spus Pulaski când s-a terminat totul. “Le-am comandat oamenilor să stea cu fața la pământ și să nu se așeze, dacă nu voiau să se sufoce, deoarece tunelul era plin de gaz, foc și fum.”

Focul a trecut peste adăpostul lor, iar chereșteaua din mină a luat foc. Pulaski a stat însă la intrare, spunându-le celor care se gândesc să

plece că-i va împușca. Apoi, folosind pălăria pe post de găleată, s-a luptat să stingă cu apă din mină cheresteaua în flăcări. “Oamenii erau panicați de frică, unii plângeau, alții se rugau. Mulți dintre ei au căzut inconștienți datorită căldurii, fumului și a gazului. În cele din urmă, și eu am căzut inconștient. Nu știu cât de mult am stat așa, dar cred că au trecut câteva ore.”

La ora 5 dimineța a intrat, în cele din urmă, în mină aer proaspăt și oamenii și-au revenit. “Am încercat să ne ridicăm, însă picioarele refuzau să ne țină, așa că ne-am târât până la pârau ca să ne umezim gâtul și buzele arse. Dezamăgirea a fost teribilă când am descoperit că râul era plin cu cenușă, iar apa era prea fierbinte ca să o putem bea. Ne-am numărat. Lipseau cinci dintre noi. Unii au încercat să meargă înapoi să-i trezească, însă erau morți. Când nu am mai putut merge ne-am târât în mâini și genunchi. Ne simțeam groaznic, fiind arși și având dureri mari. Eram orb, iar mâinile erau arse de cât încercasem să îndepărtez focul din tunel. Pantofii și hainele erau arse.” În condițiile acelea, echipa lui Pulaski a trecut peste terenul ars și încă fierbinte al orașului Wallace, Idaho. Pulaski a supraviețuit și a inventat sau cel puțin a perfecționat o unealtă care îi poartă numele, Pulaski – jumătate topor, jumătate sapă – care este folosită de pompieri până în ziua de astăzi.

Incendiul a devenit cunoscut ca Marele Incendiu.

În timp ce fumul se ridica deasupra țării, întunecând-o până pe coasta de est, chiar și vapoarele de pe o rază de 800 de kilometri din Oceanul Atlantic au fost împiedicate să vadă stelele. Națiunea traumatizată și Congresul au ridicat problema stingerii focurilor și, pentru prima dată, s-a luat hotărârea să se folosească bani federali pentru oprirea incendiilor.

Fiecare bărbat apt din zonă lucra pentru stingerea focului. Minerii, locuitorii și chiar vagabonzii au fost puși în tren și trimiși. Au fost plătiți cu 25 de cenți pe oră, li s-a dat lenjerie și mâncare. Efortul a fost demn de laudat, însă ploaia și zăpada au stins focul. Eforturile oamenilor, indiferent de cât de mari au fost ele, au avut un efect mic asupra focului imens.

Bazat pe această experiență, serviciul forestier a hotărât că focurile trebuie să fie stinse de îndată ce sunt descoperite și încă mici, pentru ca să poată fi ținute sub control. Peste ani, aceasta a adus la stabilirea țintei ca toate focurile să fie stinse la ora 10 dimineța, la o zi după ce sunt anunțate.

Însă nu s-a întâmplat peste noapte. Au fost focuri imense în anul 1920, iar începând cu anul 1930 eforturile pompierilor au avut succes. După cel de-al doilea război mondial, oamenii și foste mașini militare au luptat împotriva focurilor ca niciodată mai înainte, transformând pădurile. Pădurile au devenit din ce în ce mai dense. În zonele în care erau în jur de 36 de copaci, pe o suprafață de 4.000 de metri pătrați, s-a aglomerat, având acum în jur de 3.000 de copaci. Copacii, lipsiți de lumina necesară și de nutrienți, s-au uscat, în timp ce insectele au atacat și au distrus copaci falnici care s-au uscat și ei, deși au rămas în picioare. Copacii putreziți au format covorul pădurii, astfel încât, atunci când au mai fost incendii, ceea ce a fost putrezit a ars repede, iar focul și-a continuat cursa prin coroanele copacilor.

Treptat, atitudinea față de oprirea incendiilor s-a schimbat încă o dată. Pădurile deveniseră ca o brichetă, iar oficialii au pus problema îndepărtării surplusului de combustibil, fie prin focuri pe care să le controleze, fie prin cei de la departamentul forestier sau lăsând, pur și simplu focurile necontrolate. Un incendiu provocat și controlat de ei a scăpat de sub control în Los Alamos, New Mexico, acum câțiva ani, arzând mai mult de 200 de case. Aceasta a făcut ca oamenii să nu fie de acord cu incendiile controlate, și fiecare încercare de a obține aprobări pentru tăierea copacilor s-a soldat cu dispute interminabile și chiar cu procese din partea ecologiștilor, care cred că defrișarea nu este bună și că “îndepărtarea combustibilului” este doar o altă expresie pentru defrișare.

Specializarea mea este în silvicultură, așa că nu eram orb la probleme fizice care erau în zona în care noi alesesem să locuim. Oricum este greu să considerăm aceste probleme factori semnificativi, când omul nu are nici un cuvânt de spus în lupta dintre ecologiști, guvern și adepții defrișării.

S-ar putea ca și tu să te afli într-o zi în situația în care te simți fără nici un pic de putere, fie datorită unei schimbări politice, fie a unei căderi economice, fie a unui dezastru natural. Nici unul dintre noi nu este imun la asalturile diavolului – priviți doar în istorie. Faci tot ceea ce poți acum pentru ca să-ți poți înrădăcina credința în Dumnezeu când se vor întâmpla asemenea evenimente? Ai început să-ți exersezi credința în lucruri mici, învățând cum poți, prin puterea lui Dumnezeu, să biruiești păcatul și eul care domină viața ta? Ai ajuns să vezi mâna lui Dumnezeu în necazurile

și în problemele din viața de zi cu zi? Dacă ne pierdem controlul de sine datorită unei pene la roata mașinii sau datorită faptului că un copil a împrăștiat suc pe jos, ce se va întâmpla când Domnul va permite altor încercări și mai mari să vină peste noi?

Dumnezeu vrea să ne facă pe fiecare conștienți de faptul că El ne conduce, are sub control evenimentele din viața noastră și că nimic nu se întâmplă cu noi, indiferent de cât de grele sunt încercările, fără ca El să îngăduie. El îngăduie aceste lucruri pentru binele nostru și, în timp ce îngăduie El Însuși probleme sau ispite, îi permite diavolului să ne încerce pentru a fi curățați. Sună frumos și plăcut când vorbim despre acest proces sau când discutăm în dreptul altcuiva. Este ușor să vorbim despre dificultățile care vor veni în viitor și pe care nu le întâmpinăm acum. Așa s-a întâmplat și cu mine când m-am mutat în Valea North Fork. Da, știam că sunt pericole, dar Dumnezeu ne-a condus în munți, așa că El va avea cu siguranță grijă de noi. Am încercat să-mi închipui diverse probleme. Nu știam că în timpul verii care avea să vină, credința în acea putere care are grijă de toate lucrurile va fi pusă la cea mai teribilă încercare.

Am descoperit că, ori de câte ori vrem să facem ceva bun, Satana se ridică și ne atacă. El încearcă să oprească orice ne încurajează să căutăm Împărăția lui Dumnezeu. De când am început să lucrăm pentru Dumnezeu, ne-a atacat cu privire la cuvintele noastre, personalitatea noastră, înțelegerea adevărului, caracterul nostru și chiar copiii noștri. Am crezut că Satana a avut putere în trecut însă, așa cum ne-ar fi putut spune oricine studiază istoria, avea loc ceea ce era menit să ne distrugă. Nu știam că va veni acest test. Mi-aș fi păstrat curajul, dacă aș fi știut toate necazurile care erau gata să aibă loc?

CAPITOLUL 12

ÎNCERCAREA DE FOC

Dacă vei trece prin apă, Eu voi fi cu tine; și râurile, nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! (Isaia 43:2,3)

Era o zi fierbinte de vară cu un cer albastru limpede. În momentul în care am ieșit pe ușa din spate, am știut că ceva rău se întâmplase. Atât la nord, cât și la sud cerul era la fel de senin, însă chiar deasupra capului, fumul întuneca cerul, nu doar deasupra casei mele, ci deasupra întregului Parc Național Glacier. Sally și cu mine am stat afară, privind cenușa care cădea pe noi precum zăpada, o parte din ea fiind încă fierbinte. M-am urcat în mașină și am mers la Wedge Canyon.

Am descoperit focul la cinci mile de casa noastră. A fost demonstrat ceea ce profesioniștii numesc comportament extrem. Flăcările se ridicau la zeci de metri în aer. Arseseră în jur de 20 de hectare în primele patru ore, iar focul se extindea rapid. Cu siguranță că focul înainta, așa că am pornit ca din pușcă spre casă.

Sâmbătă dimineața, situația nu se îmbunătățise. Vântul din vest încă sufla și am aflat că focul arsesese 140 de hectare în timpul nopții. Sâmbătă seara, focul arsesese un număr aproape dublu de hectare – 260 – mai mult de 2,5 kilometri pătrați. Peste noapte, focul s-a extins pe 40 de hectare și ne-am dat seama că proprietatea noastră va fi atinsă de foc luni dimineața.

Pregătirea pentru ca proprietatea să supraviețuiască focului implică mai mult decât pornirea aspersoarelor; înseamnă să pregătești pământul să fie neprimitor pentru foc. Casele sunt arse datorită materialului din care sunt făcute și datorită materialului conductor care ajută focul să distrugă structura, să ardă mai întâi copacii dimprejur și apoi structura. Materialul conductor este cel care permite focului să meargă de la pământ la copaci și la case. Copăceii, arbuștii, tufe, arborii doborâți și crengile,

chiar și platforma de lemn pot servi drept conductoare pentru foc. Ținta este să ridici aceste lucruri la o înălțime de doi metri. Când lucrul acesta este făcut așa cum trebuie, pământul seamănă cu un oraș-parc, o zonă curată cu copaci înalți, dar fără crengi.

Casa noastră este construită din grinzi inflamabile, însă acoperișul este din metal, ceea ce e bine, dacă ne gândim la cenușa fierbinte care cădea pe noi. Nu aveam streășină mare, care să adune cenușa incandescentă care ar fi putut să ardă casa. Cu toate acestea, proprietatea noastră nu era atât de pregătită pe cât ar fi trebuit să fie. Fiul meu Andrew și soția lui Sarah au venit duminică de dimineață și am început să lucrăm pentru pregătiri, însă părea peste puterea noastră. Am lucrat ziua întreagă și am acoperit doar 1.000 de metri pătrați.

În ciuda procesului care mergea frustrant de încet și în ciuda lucrului pe care nu speram să-l terminăm, Sally și cu mine nu ne-am descurajat. Tot ceea ce aveam, tot ceea ce eram, îi predasem Domnului. Dacă El alegea să ne mute casa sau proprietatea, știam că așa va fi cel mai bine. Știam că ne-am făcut partea și ne străduiam să ne îndeplinim datoria, însă nu ne încredeam în propriile eforturi. Prima zi ne demonstrase că abilitățile noastre sunt firave în fața acestui mare pericol. Dacă proprietatea noastră avea să fie cruțată, se datora doar lui Dumnezeu care, în mila, iubirea și bunătatea Sa, a intervenit pentru noi.

Vezi cum pericolul este gata să-ți înghită familia? Muncești și depui efort ca să o protejezi de răul care o amenință? Ca și noi, trebuie să faci curățenie. Poate că e nevoie să găsești un loc mult mai adăpostit. Așa cum copacii sunt vulnerabili la foc când sunt prea apropiați unul de altul, așa sunt și familiile noastre când le îngăduim să rămână într-o situație periculoasă sau să fie expuse la influențe dăunătoare.

Luni dimineață, la ora 6, câțiva oameni care au auzit de situația noastră au venit să ne ajute să protejăm proprietatea. Marty Hrischkorn, David Sample, Kack Janetski, Brent Blaney, Paul și Jack Rayne, Mark Fink, Forest și Corla Rankin, San Jenkins, Aaron Jones, Kerry Garner, Tom Glatts, Dosung Kim, Paul Williams, Jerry Wernick, Rudy și Barbara Hall – trebuie să știți că veți avea un loc special în inima noastră, pentru că ați venit să ne ajutați. Am adunat o grămadă masivă de combustibil de pe proprietate și am curățat pădurea de uscături, lăsând un loc considerabil

între casă, dependințe și proprietate. Târziu, dimineata, am găsit câțiva pompieri care nu au putut să lupte împotriva focului datorită pericolului. În timp ce le-am lua scara, i-am întrebat dacă nu vor să ne ajute și au fost de acord, bucuroși să poată să facă ceva împotriva focului care înainta de duminică seara și care arsese mai mult de 1.600 de hectare. Am aflat mai târziu că 800 de hectare au ars în 20 de minute. A fost o lecție bună despre ceea ce înfruntăm noi.

Am făcut tot ce am putut să-i direcționez pe cei ce lucrau, însă diavolul nu este niciodată satisfăcut să aibă doar sprijinul nostru. El aranjează circumstanțele așa încât, atunci când simțim că s-a umplut paharul și că va fi imposibil să mai înfruntăm încă o problemă, exact atunci ne mai trimite una. Așa mi s-a întâmplat în ziua aceea. Dispozitivul de pornire de la generator, singura noastră sursă de curent, s-a stricat. În mijlocul lucrului pentru pregătirea terenului, trebuia să mă îngrijesc să-l repar.

Le-am spus ajutoarelor mele că putem lucra nestingheriți până la amiază. După-amiază vântul va sufla, iar focul va începe să se deplaseze mai repede. Până acum arsese trei kilometri pe oră și acum era la mai puțin de cinci kilometri de casa noastră, destul de aproape ca cineva să poată simți înăbușeala căldurii produsă de incendiu. Rudy și Barbara au luat dispozitivul de pornire și l-au dus în oraș la reparat. S-au întors cu el după-amiază, însă generatorul nu voia să lucreze așa cum trebuie. Jack a căutat cu atenție să vadă care este problema și târziu, după-amiază, a început să funcționeze mai bine. Ne-am adunat în garaj să mâncăm prânzul pregătit de Corla, ne-am bucurat de părtășia cu acești frați și ne-am rugat pentru protecție și pentru putere. Seara eram pregătiți mental să luptăm cu focul, însă după-amiază vântul a bătut din est, în loc să bată din vest, așa cum ne așteptam noi, și focul a fost întors. Parcă Dumnezeu spunea: *“Nu acum. Jim și Sally au nevoie de puțin mai mult timp.”*

Dumnezeu nu aduce niciodată ispite mai mari decât putem înfrunta și, împreună cu ele, asigură și mijloacele prin care să ieșim din ele. Vorbim adeseori despre harul lui Dumnezeu ca despre o favoare pe care ne-o acordă chiar așa păcătoși cum suntem, deși noi nu merităm. Aș vrea să înțelegeți că harul este mai mult decât o bunătate pe care Dumnezeu o acordă, în general, fiecărei persoane. Harul este acordat în funcție de nevoile personale și, în această situație, Dumnezeu știa și înțelegea că în

ultimele două zile fusesem forțați și presați să pregătim proprietatea. El ne cunoștea personalitățile și capacitățile mentale așa că, în harul și în mila Sa pentru noi, a întors focul ca să ne dea timp să ne odihnim și să căpătăm putere pentru ceea ce avea să vină. Ne-a dat timp să ne pregătim mental și spiritual pentru ceea ce putea fi mai rău – cu tot ce poate însemna aceasta.

Judecând din punct de vedere uman, în ciuda tuturor eforturilor pe care le-am depus să ne pregătim, proprietatea noastră era probabil pierdută. Șeful poliției a venit și ne-a spus despre pericol și despre faptul că trebuia să părăsim zona. Oricum, legile din Montana nu îi cer cuiva să evacueze locul până când focul nu este aproape. Atât Sally cât și eu am simțit că Dumnezeu nu ne cere încă să plecăm. Și asta nu pentru că trebuia să ne dăm viața pentru proprietate, ci datorită faptului că aveam convingerea că nu eram încă în pericol.

Fiecare are gradul lui de confort când este vorba de înfruntat pericolul. Ne plac aventurile, iar timpul de recreere de care ne bucurăm tinde să includă și o latură periculoasă. Facem scufundări, sărim din avion și schiem pe apă, urcăm sus pe munte și explorăm sălbăticia. Am urcat în multe din locurile uitate de lume din Parcul Național Glacier de atât de multe ori, cât au urcat și alții, doar pentru că-mi place să fiu singur în natură cu Dumnezeu. Urșii grizzly m-au atacat uneori și, în timp ce bucuria aventurii este înviorătoare, chiar dacă, uneori, sunt și pericole reale, nu suntem dependenți de adrenalină căutând o situație dificilă. Ne încredem în Dumnezeu și în călăuzirea Sa, și nu în înțelepciunea umană, indiferent cât de bună poate fi ea.

Șeriful a fost primul dintre oficialii care au încercat, în următoarele câteva zile, să ne încurajeze și chiar să ne manipuleze să plecăm. Le-am explicat poziția noastră, iar ei au dat din cap triști și au cerut amenințător informații despre cum să contacteze rudele cele mai apropiate. Nu am răspuns manipulării lor bine intenționate, știind că își fac datoria. Am semnat doar declarația prin care spuneam că alegem să stăm, recunoscând pericolul. Vedeți, ne-am pus încrederea în conducerea lui Dumnezeu, încredere pe care n-am fi avut-o avea dacă n-am fi învățat deja să-L lăsăm pe El să ne conducă în toți acești ani petrecuți în sălbăticie.

Deoarece am ales să stăm, am scris o pancartă pe care am pus-o la capătul străzii North Fork, astfel încât oficialii să știe dacă eram încă pe proprietate sau am plecat. În zilele când eram agent imobiliar, aveam o reclamă la capătul străzii pe care nu am luat-o niciodată, deși acum toate întrebările despre agenția imobiliară sunt puse fiilor mei. Am agățat o bucată mare de carton peste vechiul semn și am scris: “Suntem încă aici!” Nu știam atunci, însă semnul acela a fost dat la TV, în ziare, chiar pe web site-ul oficial, dedicat incendiului.

După ce am dormit bine în noaptea aceea, am continuat să curățăm proprietatea, însă direcția vântului s-a schimbat încă o dată, suflând dinspre sud-vest. Focul a început să bată spre Trail Creek. Echipa de pompieri au început să viziteze casa noastră, estimând nevoile și proprietatea noastră. Cu fiecare echipă de pompieri, au fost făcute și implementate multe sugestii. Nu pot spune că ideea că vom pierde casa nu mi-a stârnit emoții și îngrijorări, și tocmai pentru că a stârnit, atât eu, cât și Sally am lucrat împreună cu Dumnezeu cu aceste sentimente și am acceptat că vom pierde casa și proprietatea, dacă Dumnezeu vrea. Aveam pace și simțeam că Dumnezeu ne asigură că totul este în mână Sa și că totul va fi bine. Cel mai greu lucru era că, în timp ce aveam asigurarea Lui, nu știam dacă aceasta înseamnă că ne va ajuta să suportăm pierderea sau va preveni această pierdere.

Reprezentanți de la stația locală TV au venit și au vorbit cu noi. Le-a plăcut istoria noastră și ne-au filmat când le-am explicat de ce eram încă acolo, când toți ceilalți au plecat. I-am dat slavă lui Dumnezeu pentru pace și pentru că nu ne era frică. Am simțit că este mai bine să fim acolo și să facem tot ceea ce putem pentru a feri locul de flăcări, decât să plecăm și să ne întrebăm mereu dacă nu cumva trebuia să stăm acolo. Posibilitatea să pierdem totul era încă în mod real prezentă. Protejam ceea ce puteam, dar nu ne puteam risca viața pentru casă. Carnea este mai valoroasă decât lemnul, așa că ne străduiam să menținem echilibrul. Interviu care ni s-a luat a fost dat la știrile locale de la ora 22.

Dosung Kim a adus cu el o remorcă închisă și a lăsat-o acolo ca s-o folosim noi. Treptat, am umplut-o cu lucruri care nu puteau fi înlocuite – acte importante, poze de familie și alte lucruri asemănătoare. Ed și cu Linda au venit să ne viziteze după-amiază. În timp ce ne vizitau, Ed și cu

mine ne-am urcat pe o colină din vestul proprietății ca să putem vedea direcția în care avansa focul și să judecăm urmările lui. Sally și cu Linda au avut în absența noastră un vizitator foarte agitat. Îngrijorată fiind pentru siguranța noastră, femeia i-a spus lui Sally: “Trebuie să evacuați! Focul va străbate strada North Fork, este la Whale Creek, chiar la sud de voi și se îndreaptă către sud spre strada North Fork. Dacă nu plecați chiar acum, nu veți mai avea pe unde să ieșiți.”

“Mulțumesc”, i-a spus Sally fără urmă de îngrijorare. Erau multe istorisiri false care umblau prin zonă, răspândite de asemenea de “doamne informatoare” bine intenționate. Norii de fum de la vest nu se potriveau cu povestea despre focul care se îndreaptă spre sud. Am descoperit și că unele dintre informațiile care erau difuzate de surse oficiale se dovedeau a fi false. Cât de mulți dintre noi răspund la agitația celorlalți, fără să caute să verifice? Mulți spun că sfârșitul este aproape doar pentru a-i lăsa pe ceilalți în disperare și îndoială, iar predicțiile lor sunt doar rezultatul imaginației unor minți care nu sunt sub controlul Duhului Sfânt.

Alți mici “domni și doamne informatori” răspândesc presupuse adevăruri despre prieteni, pastori, slujitori și diferite lucrări – chiar biserici și denominațiuni întregi cad victime unor asemenea povești spuse de acești oameni bine intenționați care nu vor decât să distrugă reputația și caracterul pentru a obține influența și puterea sau pentru a se răzbuna când sunt ofenșați. Aceștia sunt unii dintre cei mai eficienți agenți ai lui Satana; au spus minciuni pentru atât de mult timp, încât cred cu sinceritate lucrurile pe care le spun despre ceilalți. Ei cred că acționează din dragoste pentru a-i proteja de greșelile altora. Ei lucrează pentru a-i distruge pe cei care nu văd lucrurile așa cum le văd ei, în timp ce asigură victimele de dragostea pe care le-o poartă. Noi trebuie să gândim independent și să ne amintim că nu toate informațiile care ajung la urechile noastre sunt adevărate. Iată de ce, fiecare trebuie să aibă propria legătură cu Dumnezeu și să nu se încreadă într-o altă persoană care să le spună ceea ce este adevărat și ceea ce este minciună.

La scurt timp după aceasta, un pompier a venit la noi cerându-ne să evacuăm, spunându-ne o poveste similară. În ciuda dovezilor care arătau contrariul, Sally a început să împacheteze cât a putut de repede hainele strict necesare și ultimele poze. Linda a ajutat-o să împacheteze, în timp

ce sirenele sunau, spunându-ne că este ultimul apel pentru evacuare, pentru a lăsa totul și a fugi. Ed și cu mine nu știam nimic din tot ceea ce se întâmpla jos, deoarece eram pe o colină urmărind focul. Amândouă soțiile au strigat după noi însă nu am auzit. Nu am auzit nici chiar sirenele. Eram prea departe. Sally mi-a povestit totul când ne-am întors, însă eu nu puteam crede. Tocmai fusesem să privesc focul și nu zărisem nici un pericol în apropiere.

“Ed, nu mă voi speria din cauza panicii oamenilor. Tu și cu Linda sunteți liberi să plecați. Vom termina de împachetat și vă vom conduce să vedem dacă există ceva adevăr în aceste zvonuri.”

Puteam să spun, după expresia feței lui Ed, că nu-i plăcea și știam că dragostea pentru noi îl determina să nu-i placă. Însă el mai știa că eu nu aveam de gând să-mi schimb atitudinea și că aveam să verific realitatea pericolului. Așa că el și soția lui au plecat, în timp ce eu și soția mea ne-am întors să terminăm treaba. Probabil că trebuie să mă opresc și să vă explic faptul că înțelegeam pericolul situației, însă cunoșteam zona aceasta așa cum oamenii își cunosc curtea casei. Aveam câteva opțiuni pe unde puteam scăpa, dacă drumul era închis. Una dintre ele era să mergem la râu și să pornim în josul lui. Am împachetat în grabă și am mers în zona Whale Creek Road doar ca să descoperim că focul traversase Whale Creek Road însă la 8 - 9 kilometri la vest de noi. În momentul de față, nu mai era nici un pericol imediat, așa că ne-am întors acasă și am dormit în liniște.

Ziua următoare era o zi de joi. Se împlineau șase zile de când fusese raportat focul. La vest, focul s-a extins la trei kilometri de casa noastră, însă seara vântul a început din nou și partea de nord a focului a început să facă ravagii spre est. Când a ajuns la North Fork, formase un front lat de cinci kilometri iar partea de sud era la doar 600 de metri la nord de noi. Am mers la est de Strada North Fork, într-o zonă paralelă cu râul și cu un aerodrom vechi. Este unul dintre locurile noastre favorite pentru plimbare, un ținut în care locuiesc urși grizzly, și putem vedea adesea semne ale urșilor chiar dacă nu vedem întotdeauna urși. Însă în seara aceea, totul era schimbat. Sally și cu mine priveam la ceea ce trebuia să fie unul dintre locurile rare care te copleșesc și care poate fi văzut de vreo ființă umană. Locul ne arăta toată furia naturii într-o lume mângjită de păcat. Focul a ars

cu flăcări înalte de 60 de metri, iar noi priveam la copacii care ardeau ușor, începeau să fumege și apoi, cu un zgomot și o explozie, deveneau stâlpi de flăcări. Câteva momente mai târziu, alt copac repeta procesul și astfel focul avansa cu hotărâre. Nici drumul și nici fâșia de aer, nici chiar râul nu puteau să încetinească ritmul arderii. Pur și simplu, a trecut peste râu și s-a îndreptat către Parcul Național Glacier.

În cele din urmă, lăsând scena naturii distructive, am mers la culcare în jurul orei 22:30. Nu eram deloc surprinși că nu putem dormi. Ne-am ridicat o oră mai târziu și am descoperit că vântul bătea din nou și bătea de la nord. Mingea roșie pe care o văzusem la nord, când am mers la culcare, era acum o minge de flăcări. Era timpul să plecăm cu rulota pentru că puteam să pierdem totul în noaptea aceea. Am mers câteva mile la sud, la Rudy și Barbara Hall, însă nu am putut sta acolo. Inimile și rugăciunile erau la cabana mică din North Fork. Am descărcat rulota și am mers înapoi să vedem dacă proprietatea era intactă. Când am sosit, am descoperit că rugăciunile ne fuseseră ascultate. Vântul încetase să mai bată și eram în siguranță acum, cel puțin pentru momentul respectiv.

Am mers înapoi la locuința familiei Hall și am dormit în pace, dar nu pentru mult timp. Era imposibil să deschidem o fereastră într-o zonă plină de fum. Am mers iar spre nord, dis-de-diminează pentru a vedea evoluția focului. Am văzut scenele devastării cu urme ale focului peste tot. Către prânz, cerul de la vest a devenit maro și urât; fumul venea direct spre casa noastră. Focul era la mai puțin de 1,5 kilometri la vest de casa noastră, iar partea de nord a focului la mai puțin de 600 de metri distanță. Oricine putea spune că proprietatea noastră se afla în pericol. Pompierii au mai venit o dată și ne-au încurajat să plecăm, însă nu simțeam că a venit timpul.

Stingerea incendiilor din păduri a devenit un proces tehnologizat mai mult decât ne dăm seama. Apa a fost substanța cea mai folosită pentru a stinge focul, însă echipamentele moderne au creat căi prin care poți folosi fiecare litru de apă aruncat. Apei i s-au adăugat anumite substanțe care scad tensiunea suprafeței udate și permit unei cantități mici de apă să se împrăstie mai bine și să acopere o suprafață mai mare. Cu siguranță că focul de la Wedge Canyon a ajutat la furnizarea unei educații în ceea ce privește tehnica de stingere a incendiilor. Pompierii au cunoștințe care

s-au strâns de-a lungul generațiilor – cunoștințe acumulate prin încercări și greșeli și, uneori, prin sacrificiu și suferință. În timp ce priveam cum stropesc casa cu apă și apoi cum pun spumă pe ea, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la paralela cu focul umblării creștine.

Acești oameni nu au încercat să reinventeze reguli pentru stingerea focului. Știau că nu există nici un înlocuitor pentru muncă și pentru înțelegerea formulelor care aduc succesul sau eșecul eforturilor oamenilor. De exemplu, ei știu că focul are nevoie de combustibil, de oxigen și de căldură pentru a supraviețui așa că, dacă reușesc să înlăture o parte a triunghiului, focul se va stinge și clădirile vor supraviețui. Îndepărtasem tot combustibilul cu excepția copacilor și a clădirilor, așa că ei au udat totul și au răcit totul, reducând posibilitatea ca materialele foarte încălzite să ia foc.

M-am gândit la toate familiile pe care le-am întâlnit în lucrarea mea care credeau că regulile care aduc succesul în viața de creștin nu se aplică la ei. Ei nu susțineau că trebuie să micșoreze riscurile și, pentru un timp, s-a părut că le merge bine, însă mai curând sau mai târziu focul a venit peste ei. Poate că nu este un foc literal, însă focul pasiunii, lăcomiei, mândriei încăpățănate, înțelepciunii umane, poate să ardă căminul tău așa cum arde cel mai cumplit foc o pădure.

Spuma de pe structură este o altă lecție. Agenții responsabili de spumă înmulțesc o sută de litri de apă de zece ori mai mult – în o mie de litri de spumă. Această spumă este sigilată în umiditate în vase speciale. Pot fi etanșate mici crăpături sau colțuri unde își poate găsi locul chihlimbarul care poate face pagube. Reflectă căldura și oprește oxigenul. Are proprietăți fantastice pentru umezire și este ușor de folosit. Simpla combinație a apei cu diverși agenți transformă apa într-un agent mult mai eficient pentru scăparea noastră.

Exact în același fel, efortul uman este precum apa simplă. Apa turnată pe foc are ceva efect, iar efortul uman pentru a transforma viața va avea, de asemenea, efect. Iată de ce faptele bune sunt, pentru mulți oameni, un înlocuitor al legăturii vii cu agentul divin. Dacă am pași înapoi și L-am lăsa pe Dumnezeu să preia controlul, depunând în continuare efort, unit cu efortul Său, am fi de zece ori mai eficienți ca înainte.

Focul se apropia, iar pompierii au pus în râu o pompă Mark 3 Wajak, folosind vechea cisternă care a alimentat odată casa noastră cu apă. Trebuie

să admit că eram fascinat de acest lucru. Dimensiunile ei erau de 50-30-40 de centimetri și cântărea mai puțin de șase kilograme. Am văzut de ce era pompa standard folosită de pompierii nord-americani și de majoritatea celorlalte țări. Presiunea și puterea jetului din această pompă mică ce arunca apă printr-un furtun cu diametrul de trei centimetri, era impresionantă. Am aflat mai târziu că poate pompa 348 de litri pe minut și poate exercita o presiune de 19 kilograme pe metru pătrat. În curtea noastră au fost montate două sisteme de stropire. Unul stropea în partea de vest a garajului, și altul către partea de vest a cabanei noastre.

Pompierii au stat și au condus procesul de protecție atâta timp cât au avut o cale de scăpare. Către ora 4 după-amiaza, chiar când focul a început să pornească spre vest, către noi, fumul a încetat dintr-o dată și în locul fumului supărător care fusese cu câteva momente mai înainte, au ieșit doar aburi. Vântul bătea ca și mai înainte, dar liniștea era completă și schimbarea focului era atât de evidentă, încât toată lumea părea să observe că se întâmplase ceva supranatural. Conversațiile radio au încetat în timp ce toți priveau schimbarea bruscă. În acest tărâm liniștit, eram tăcuți, privind și așteptând, în timp ce pompierii comentau despre pacea care se așternuse în jurul nostru. Vântul de la vest s-a oprit ca și cum o voce divină i-ar fi spus: “Până aici și nu mai departe!”

Între timp, la sud, focul era extrem de activ. Radiourile ne-au trezit la viață, anunțând că focul se îndrepta la sud de noi și că pune în pericol calea de scăpare. Vocea de la radio a comandat pompierilor să părăsească locul în 60 de secunde. La început nu am știut ce se întâmplă în timp ce pompierii s-au grăbit să plece, dar când am aflat despre pericol, ne-am încrezut în informația oficială și am plecat cu ei. Am mers spre sud o bucată scurtă de drum, într-o poiană unde ne-am oprit pentru a vedea ce se întâmplă.

Această parte de sud a focului se îndrepta spre noi ca un leu care rage când, dintr-o dată, flăcările s-au oprit și focul s-a stins. După 30 de minute, am mers înapoi acasă să verificăm cum stau lucrurile. Totul era bine cu excepția pompei care nu mai funcționa. Am pornit-o și ne-am întors în poiană să privim de acolo, însă focul nu s-a mai aprins. Ne-am hotărât să mergem înapoi acasă pentru noaptea aceea, uimiți încă o dată de modul în care a intervenit Dumnezeu pentru noi. Focul nu s-a mai

întors pentru a arde casa, iar noi știam, deși aveam o umbră de îndoială, că fusesem ținuți în palma Sa.

Următoarea zi, împreună cu fiul meu Matthew, am mers pe dealul din spatele casei pentru a verifica lucrurile și am descoperit trei urme ale focului. El s-a luptat cu focul și eu am adus apa. A fost un efort de echipă, care mi-a amintit de modul în care Dumnezeu are grijă de acele lucruri pe care noi nu le putem controla, precum incendiul pădurilor. El așteaptă însă cooperarea noastră pentru a stinge acele lucruri care sunt sub controlul nostru. Multe lucruri mici, precum bucăți de pământ unde focul mai arde încă, încearcă să-și săvârșească lucrarea de mistuire a vieților noastre, și, ca și Matthew și cu mine, va trebui să depunem ceva efort pentru a le stinge. A fost o lecție pe care, cu greu o puteam trece cu vederea, în timp ce căram apa, sus pe deal, în găleți de 20 de litri. Odată ce focurile au fost stinse, Matthew a mers acasă mulțumit de faptul că Andrew și Sarah plănuiseră să vină ziua următoare.

În după-amiaza zilei următoare, împreună cu Andrew am verificat bucățile de teren care ardeau în ziua precedentă și am descoperit că se îndreptau spre vest și nord-vest. Andrew a început cu mult curaj să le stingă, însă eu am simțit nevoia să surprind tot peisajul, așa că am zis: “Andrew, mă duc să verific restul situației. Mă întorc cât pot de repede.” Când am mers la nord mi s-a tăiat respirația. Întorcându-mă la Andrew i-am spus: “Cred că sunt sute de locuri arzând care sunt la nord de foc. Este dincolo de posibilitatea noastră să facem față situației. Poate că ar fi mai bine să sun pompierii pentru ajutor.” Centrul de ajutor ne-a răspuns și au pus o conductă de incendiu în jurul locului incendiat de la est de noi până la nord de foc. Eram bucuroși să vedem trolul de corhanit care scotea noroi pentru conducta de incendiu, în timp ce o echipă, în jur de 60 de pompieri, lucra în zonele în care aparatul nu putea ajunge. Oricum, conducta ne-a protejat de focul încă arzând, însă nu a oprit monstrul mânat de vânt care se aprinsese mai devreme, iar această conductă era doar la 180 de metri de proprietatea noastră, cu monstrul stând la pândă la mai puțin de o milă depărtare.

Janell a sosit și nimeni nu a fost mai bine venit. Ea nu este fiica noastră prin naștere însă este, cu siguranță, o membră a familiei. A petrecut multe ore în casa noastră și s-a îngrijit de nevoile noastre. Planul original

a fost să vină să ne ajute toată săptămâna cu activitățile casei, însă focul a schimbat planul. A venit totuși, iar noi am fost bucuroși de venirea ei.

Vara precedentă, la nunta lui Matthew, i-am invitat pe cei care vor să vină și să ne vadă proprietatea, iar ei au venit și s-au bucurat să petreacă un timp la noi acasă. Eram uimiți să vedem că oamenii știau mai bine decât noi istorisirile pe care le folosisem în predici și în cărți, iar acum voiau să vadă locul unde avuseseră loc întâmplările. A fost distractiv să le arătăm unde mama ursoaică grizzly și-a trimis puii în copac. Casa deschisă a lui Sally a avut un succes uimitor și în acest an am hotărât să-i invităm iar, pe cei care vor să vină. Janell a venit să aibă grijă de gospodărie în mod voluntar pentru ca noi să avem timp să vizităm locurile cu cei interesați. Am vrut ca oamenii să aibă șansa de a se bucura de pacea și de liniștea zonei North Fork, să guste din stilul nostru de viață din acest loc și să fie motivați să-și găsească locuri speciale. Însă acum, planurile noastre erau ruinate. A trebuit să anulăm planurile de a avea casa deschisă, pentru că, în timp ce oamenii vor veni cu mașina sau cu avionul spre noi, nu li se va permite să treacă peste șoseaua blocată.

Pare ciudat, însă atunci când faci o lucrare în care vezi viețile oamenilor transformate înaintea ochilor tăi, nu este greu să vezi că Satana aprinsese acest foc pentru a opri acțiunea noastră, prin care mulți ar fi fost ajutați să aibă o legătură mai profundă cu Dumnezeu. Chiar și așa, printre flăcări și fum, Dumnezeu lucra. El îi caută pe toți, sperând ca ei să-I răspundă.

Janell nu venise la noi de mult timp, când a descoperit o bucată de teren arzând și ne-a alertat și pe noi. În timp ce pompierii veneau, Sally și Janell au adus, bucată cu bucată, furtunul din grădină, până când furtunul a ajuns la focul arzând. Acolo l-am întâlnit pe Mike, comandantul diviziei care răspunde de structuri. El urma să preia comanda în zona noastră.

Mike avea o inimă mare și când le-a văzut pe fete luptând, pline de curaj, cu focul, cu un furtun mic din grădină, le-a întrebat: “Vreți să aduc un camion pentru asta?” Oricum, echipajul de pompieri cu lopeți au micșorat flăcările, iar apa din furtunul fetelor a stins focul de tot. Cu toate acestea, el era îngrijorat pentru prezența femeilor în zona de incendiu. Mike ar fi preferat ca noi să mergem într-un loc sigur. I-am explicat motivul pentru care zăboveam, iar el nu a fost prea impresionat de ideea “protecției

lui Dumnezeu”. Și-a dat seama curând că nu vom pleca nicăieri și că va trebui să păstreze în minte ideea siguranței noastre, în timp ce se lupta cu focul.

Tot în timpul acesta, Sally a întâlnit o doamnă care lupta împotriva focului. Au discutat de la inimă la inimă, iar ea i-a împărtășit lui Sally că nu știe de ce circumstanțele au adus-o în Montana pentru a lupta împotriva focului din sălbăticie. Sally i-a dat o copie a cărții *Scăpare la Dumnezeu*, iar mai târziu ea ne-a spus: “Am citit cartea voastră și acum știu de ce m-a adus aici Dumnezeu.”

Pericolul se înrăutățea și acum aveam o echipă de pompieri care umblau în jurul proprietății. Ziua următoare, părea că am ajuns într-o situație critică, iar Mike a adus o echipă de Hot Shorts, echipa numărul unu în lupta cu focul. Neil și Billy White erau conducătorii acestei grupe și, după mine, ei meritau cu adevărat primul loc. Erau cu trup și suflet dedicați slujbei și știau cum să se lupte cu focul. I-am privit cu admirație toată ziua, lucrând nu departe de casa noastră. În loc să fugă, această echipă a pornit cu furtunuri, drujbe și alte echipamente.

“Să mergem! Să mergem! Grăbiți-vă, grăbiți-vă, grăbiți-vă!” L-am auzit pe Billy White încurajându-și colegii, iar ei au acționat. Întregul echipaj a alergat către foc. Ferăstraiele cu lanț scrâșneau. Copacii arzând se prăbușeau la pământ, fiecare cădea în foc în partea opusă de noi. Ca și comandanții de pe câmpul de bătălie, Neil și Billy au folosit toate resursele disponibile pe care le aveau. Au sosit mașinile de pompieri urmate de cisterne și de pompa Mark 3. La timpul acela, nu am înțeles în ce încurcătură am pus pe pompierii responsabili, datorită refuzului nostru de a pleca. În primul rând, nimănui nu-i place ca cineva să se uite peste umăr în timp ce el își face treaba. În al doilea rând, o problemă mai complexă pentru ei era faptul că, dacă noi eram răniți sau omorâți, indiferent de cât de mult am fost avertizați, lor li se făcea o reclamă proastă. Ca toate agențiile guvernamentale, pompierii depind de o bună reclamă pentru a genera o imagine pozitivă în ochii publicului pentru a fi finanțați. În general vorbind, pompierii care se ocupă cu incendiile din sălbăticie, sunt lucrători publici dedicați, care oferă un serviciu vital cu un risc mare, având salarii mici și bucurându-se de puține mulțumiri. Și mai rău de atât, ei sunt prinși în conflicte politice și cereri ale publicului pe care-l servesc.

Exact așa s-a întâmplat cu Mike. Un alt proprietar s-a plâns despre cât de multă protecție primeam noi. Proprietatea lui nu se afla atât de mult în pericol, însă plângerea l-a obligat pe Mike să repartizeze acolo două sau trei mașini de stins incendii și un captor de apă. Lipsa unei mașini de captare a apei însemna că mașina de pompieri trebuia să părăsească proprietatea noastră ca să-și umple cisterna.

Așa că aveam doar o cisternă care trebuia reumplută. Eram împreună cu echipajul Hot Shots care, fiind foarte abil, avea puțini membrii. Nu aveau nici un motor cu furtunuri și cu o mobilitate care să suporte eforturile lor sau care să se poată retrage, dacă era nevoie să sape un șanț pentru protejarea structurii.

Echipajul lucra de la vest către sud-vest de noi, când am auzit cum pompa încetează să mai lucreze. *Oh, nu!* Mi-am spus în timp ce mă îndreptam către râu pentru a o porni din nou. În timpul acesta, echipajul a venit alergând prin pădure cu următoarea veste: “Focul se îndreaptă spre noi cu flăcări de 100 de metri. Nu îl putem controla! Nu putem face nimic mai mult. Trebuie să plecăm!” au țipat în timp ce alergau. Sally muta furtunul de apă când un copac, apoi al doilea au explodat pe marginea șoselei, chiar la sud de cabana vizitatorilor. “Jim, să mergem”, a strigat ea. A fost de ajuns să arunc o privire asupra flăcărilor ca să-mi dau seama că avea dreptate. Flăcările se încovoiau pe deasupra drumului. În timp ce ne pregăteam să plecăm, Mike s-a întors. Vopseaua de pe camionul lui era pârlită datorită căldurii mari degajate de tunelul de flăcări prin care trecuse și prin care și noi trebuia să trecem pentru a scăpa.

“Unde sunt motoarele pentru incendii?” am întrebat.

“Sunt chiar în spatele meu. Pleci?”

“Da.”

A ezitat un moment. Am descoperit mai târziu că era gata să ne spună că este prea periculos pentru a pleca, însă, în loc de aceasta ne-a spus: “OK, vom încerca să protejăm structura.”

Au trecut mai puțin de cinci minute de la prima avertizare cu privire la pericol, iar copacii erau ca niște torțe pe ambele părți ale șoselei. Am condus mașina printr-un tunel de flăcări, rugându-ne ca Dumnezeu să facă ceva, oricare ar fi fost lucrul acesta. Căldura era insuportabilă, și totuși ne întrebam dacă ne vom mai vedea vreodată casa. Pe câmpul

deschis, la o jumătate de milă la sud, am privit flăcările și eforturile care se făceau în timp ce nori de fum se ridicau mânioși deasupra locului și avansau pe strada North Fork. Echipajul Hot Shots ne-a găsit și era atât de trist, datorită pierderii casei noastre, de parcă era casa lor. “Am făcut tot ce am putut”, au spus ei oftând, însă le-am spus că nu trebuie să se scuze și am încercat să-i liniștim. Cu adevărat, nu era nici un alt lucru pe care ei sau vreo altă ființă umană l-ar fi putut face. Totul era în mâna lui Dumnezeu acum.

Elicopterele au început să se audă deasupra și au început să arunce apă iar și iar. Atât cât puteam să ne dăm seama de la distanță, apa era aruncată fie asupra casei noastre, fie în apropierea ei. Au mai fost trimise mașini de pompieri în zona North Fork. Fiecare echipament greu a fost pus în mișcare. În timp ce priveam aceste eforturi curajoase, am dat frâu gândurilor mele. Toată ziua fusesem protejați de echipe de pompieri, de mașini de pompieri și cisterne cu apă, însă toate acestea fuseseră luate. Nici pompa nu mai lucra, așa că, atunci când criza a venit, nu aveam nici un ajutor omenesc. “Când am avut cel mai mult nevoie de ei, nimeni nu a fost acolo.”

“Dumnezeu ne poate proteja folosind mulți sau puțini oameni”, mi-a amintit Janell.

“Ai dreptate”, am încuviințat eu. “Nu mă deranjează să pierd tot ceea ce am avut dacă știu că Dumnezeu a vrut asta. Ceea ce mă neliniștește este că stau aici și nu știu ce se întâmplă. Nu-mi place faptul că nu știu ce s-a petrecut acolo.”

În cele din urmă, după trei ore, nu am mai putut rezista. “Merg înapoi să văd ce s-a întâmplat”, am anunțat. “Voi puteți aștepta aici dacă vreți.”

“Glumești? Nu putem pierde ocazia de a merge, pentru nimic în lume!” Am mers împreună. Ce doamne curajoase!

Eram pregătiți pentru a vedea ceea ce poate fi mai rău și ceea ce am văzut, nu ne-a încurajat deloc. Pompierii folosiseră strada North Fork ca pe o cale de scăpare. Am depășit mai multe mașini de pompieri care se luptau să țină focul pe partea de vest a șoselei.

Drumul a fost plin de fum dens, deși mai erau câțiva copaci care nu fuseseră arși pe marginea drumului. În spatele lor puteam vedea devastarea totală, cât cuprindeai cu privirea. Aproape toate lucrurile din calea focului

fuseseră făcute cenușă. Șoseaua nu era toată proprietatea noastră, însă aveam o înțelegere prin care puteam trece prin proprietatea unei alte persoane. Când am ajuns la locul prin care am scăpat, trecând printre copacii în flăcări, am numărat mai mult de doisprezece copaci negri. Nu fuseseră arși decât puțini copaci. Nu ne puteam explica fenomenul. Focul ar fi trebuit să ardă cel puțin până la marginea șoselei, însă s-a oprit cumva, lăsând o dungă verde care să ne ascundă peisajul nesfârșit distrus de foc. În ciuda vântului, focul s-a stins și nu a mai avansat, deși câteva bucăți de pământ ars au existat și pe proprietatea noastră. Am văzut din poiană elicopterele care veniseră tocmai pentru aceste bucăți de pământ arzând.

În toată această criză, le-am spus tuturor că eram mai îngrijorat de pierderea pomilor fructiferi, decât de pierderea casei. Casa o puteam reconstrui într-un timp scurt, dar nu puteam face același lucru cu pomii.

A fost ciudat faptul că, deși ne-am rugat ca Dumnezeu să păzească și să cruțe proprietatea noastră, dacă aceasta este voia Lui, faptul că El a oprit focul îmi arăta cât de mult se îngrijește de mine personal. Nu știu de ce suntem atât de surprinși atunci când ne rugăm pentru o minune și ea se întâmplă. Așa am fost și noi. Am zărit cabana pentru oaspeți și era intactă, înconjurată de verdeată. O șenilă D-6 marca drumul murdar ca o linie de despărțire pentru foc pe partea de vest a malului, vizavi de serviciul forestier, pe aceeași parte cu cabana. Mici bucăți de teren încă ardeau la vest de ea peste tot, iar ici-colo mai ardea și câte un copac. Cabana, garajul și sera erau intacte, ca și pomii de altfel. Casa noastră stătea în mijlocul unei mări verzi. Uimitor, Dumnezeu ne-a păzit nu doar casa, ci și oaza noastră de copaci verzi.

Lacrimi se prelingeau pe obrazii mei, pentru că știam că nu existau șanse de scăpare pentru casa noastră, cel puțin din câte vedeam noi. Vizitasem o altă casă care scăpase de incendiu, puțin mai devreme și, deși spuma și pompierii au reușit să salveze structura, focul arsesese totul până aproape de fundație, lăsând casa neatinsă însă înconjurată de un peisaj negru.

“Unde ați fost?” a întrebat Mike când ne-a văzut.

Nu am putut rezista să nu-l tachinez puțin, în timp ce un sentiment de ușurare mă copleșea. “Ați încercat să mă determinați zile întregi să plec.” Apoi, devenind serios, am întrebat. “Mike, ce s-a întâmplat?”

S-a uitat la mine de parcă ar fi spus: “Mi-ai povestit despre acest Dumnezeu al vostru care lucrează pentru voi și vă protejează, și acum nu știi ce s-a întâmplat?” Mike s-a oprit din lucru și mi-a spus: “Jim, aproape că am fost convertit. Lucrez de 30 de ani în domeniu, iar aceasta a fost o intervenție divină. Dumnezeul tău lucrează într-un mod misterios și tu mă întrebi ce s-a întâmplat?”

Privind la terenul nostru plin cu mașini de pompieri, cisterne de apă și pompieri care stingeau focul, Mike ne-a povestit cum el și oamenii lui au privit focul venind și oprindu-se dintr-o dată, ca și cum o mână nevăzută îl ținea pe loc. Focul nu a mai înaintat, fiind ținut sub control, iar vântul a aruncat material arzând peste proprietatea noastră și pământul a început să ardă dincolo, însă, în timpul acesta, nici un furtun nu a fost folosit pentru a apăra casa. El stătea pe verandă, direcționând elicopterele să arunce apă pe focul arzând. A comandat, în cele din urmă, pompelor de incendiu să stingă focul care era de-a lungul șoselei, pentru că, în mod sigur, casa noastră era în siguranță în momentul acela, protejată fiind nu numai de mâinile oamenilor.

Ne-am alăturat pompierilor, păzind proprietatea de ceea ce rămăsese în urma focului, deoarece era mult jar împrăștiat ici-colo. Aerul era umplut cu o atmosferă de sărbătoare și spirit tovărășesc. Pompierii ne-au felicitat iar și iar pentru proprietatea noastră care a fost neatinsă. Cu toții au observat că s-a întâmplat ceva special și neobișnuit. Există o bucurie nevăzută datorită faptului că fusesem victorioși într-o bătălie în care pompierii nu avuseseră prea multe victorii. Casa noastră era o victorie a lui Dumnezeu, iar noi ne dădeam seama că eram doar unelte.

Următoarea zi, Mike a venit până la noi și ne-a întrebat ce mai facem. Stăteam pe podeaua sufrageriei cu Matthew și Angela, Andrew și Sarah care veniseră să ne viziteze. Într-o cabană foarte mică, căldura era înăbușitoare, însă fumul era prea puțin pentru a ne gândi să deschidem o fereastră. “Am dormit foarte bine”, i-am spus lui Mike.

“Când am mers în josul văii am auzit că ești scriitor.”

“E adevărat.”

“Mi-ar plăcea să citesc cartea ta.”

Am mers și am luat o carte *Scăpare la Dumnezeu* și am scris pe prima pagină:

*Dragă Mike,
Dumnezeu vrea să lucreze pentru tine într-un mod minunat.
Dumnezeu să te binecuvânteze,
Jim.*

Dragă prietene, Dumnezeu vrea să lucreze și pentru tine în mod minunat. Întrebarea este: Îi vei da voie?

În această carte am scris despre avantajele venirii deoparte. Pledez pentru ea, deoarece viața modernă ne oferă îngrijorări și preocupări care sunt inutile vieții pe care o trăim. Suntem bombardați cu știri despre dezastre, crime odioase și haos în industrie. Aceste știri proaste tind să ne ducă într-o criză care construiește tensiunea și teama că ceva neobișnuit ar putea să ni se întâmple.

Un prieten mi-a spus că un grup de muncitori din compania lui vorbeau într-o zi despre cât de prost merge economia. Prietenul meu a rămas înmărmurit, deoarece majoritatea celor care vorbeau aveau slujbe și câștigau pe an 100.000 dolari sau cam așa ceva, așa că i-a întrebat dacă lucrurile merg rău pentru ei, în mod personal.

“Oh, nu, ne gândeam doar că mulți oameni nu au loc de muncă,” au răspuns ei.

“Cunoașteți personal oameni care și-au pierdut locul de muncă?” a continuat el. Nici unul nu cunoștea. Erau stresați de lucruri care nu-i afectau direct și nici chiar indirect prin prieteni sau cunoștințe. Străbunii noștri nu au fost tulburați niciodată de astfel de lucruri. Au trăit liniștiți, înconjurați de creația lui Dumnezeu. Lucrau din greu și se recreau mult. Când mergeau la culcare, erau obosiți datorită muncii fizice și nu de stresul care nu se mai termină și de îngrijorările și frământarea continuă și constantă care aduce lipsă de odihnă și insatisfacție.

Să vii deoparte, în liniștea lui Dumnezeu, înseamnă să fii acolo unde ești, la adăpost de tensiunea artificială cu care îl leagă Satana pe omul modern. Aici, în mijlocul liniștii și măreției creației lui Dumnezeu, putem să deosebim mai bine ce este adevărat de ce este fals. Diavolul știe că, dacă vom continua să mergem așa mult timp, îi va fi din ce în ce mai greu să stăpânească asupra noastră, așa că ne aduce încercări și probleme. În povestirea cu incendiul, vreau să vedeți așa cum nu ați văzut până acum

că mânia celui rău este vărsată peste cei care încearcă și trăiesc așa cum vrea Dumnezeu. Nu avem garanția unei vieți lipsită de încercări și nici a unor condiții bune.

Fiecare dintre noi va avea de înfruntat, într-un fel sau altul, focul care distruge. Singura posibilitate de supraviețuire este să avem o legătură vie cu Dumnezeu. Aș vrea să existe o cale prin care să vă demonstrez siguranța care vine dintr-o predare și încredințare totală în mâna lui Dumnezeu. Există un proverb care spune pe drept cuvânt: “Ceea ce e în tine, te doare”. Problemele nesfârșite, ca și focul, nu ne pot lua pacea și siguranța că cerul veghează peste noi. Atunci când ne luptăm cu ceva din interiorul nostru care nu este predat, atunci când mai sunt lucruri care ne plac și la care Dumnezeu nu a ajuns, doar atunci vrăjmașul poate să găsească o coardă a inimii care să răspundă ispitei sale și care să ne atragă în nesiguranță. Nu așteptați până când va veni focul, ca să aveți o legătură bună cu Dumnezeu. Poate că va fi prea târziu când va veni criza. Astăzi este ziua și aceasta este ora când să venim deoparte, în liniștea prezenței lui Dumnezeu. Cerul nu va fi mai aproape mâine decât este astăzi.

Aspecte din timpul incendiului

CAPITOLUL 13

EMBERS

*Mustrați pe cei ce se despart de voi, căutați să mântuiți pe unii,
smulgându-i din foc; de alții iarăși, fie-vă milă cu frică,
urând până și cămașa mănjită de carne
Iuda 22, 23.*

În ziua următoare, răsăritul a adus căldură și fum, însă Matthew și soția lui, Angela, Andrew și soția lui, Sarah, Sally și cu mine și chiar Janell, ne-am trezit dis-de-dimineată și am început să căutăm locurile care arseseră ici-colo. Am mers la lucru lăudându-L entuziaști pe Dumnezeu că aveam o proprietate pe care puteam să o apărăm, și că El făcuse o minune. Ne-am făcut treaba atât de bine încât, atunci când au venit pompierii, ne-au mulțumit pentru că le-am mai ușurat munca. Ieri fusese un punct de cotitură în relația noastră cu ei. Nu mai eram acei oameni încăpățânați care refuzau să plece de pe proprietatea lor, ci o parte a echipei care lucra pentru a apăra proprietatea.

Mike, comandantul diviziei, adusese un echipaj mare pentru a curăța totul. A fost blând și milos cu noi. Aveam simțământul puternic al faptului că supraviețuisem, însă Mike a subliniat: “Sunteți încă în pericol pentru cel puțin o săptămână”. Pot să vă asigur că uram să ne dea o asemenea veste rea, iar Sally i-a spus că am ascultat de ceea ce ne-au spus alții, am filtrat totul prin perspectiva lui Dumnezeu, iar El va continua să ne direcționeze și să ne protejeze.

Cursa focului din ziua anterioară pe lângă proprietatea noastră a schimbat întreaga atitudine față de noi și proprietate. Mai devreme, pompierii fuseseră amabili, îngrijorați, așa cum numai oamenii profesioniști pot fi. Acum, în aer era un alt sentiment. Toți văzuseră cum proprietatea noastră a fost cruțată când era imposibil acest lucru și vedeau

casa noastră ca pe un loc special. Se putea vedea aceasta din grija și îngrijorarea lor.

Locul nostru a devenit imediat centrul activității și zilele următoare au fost precum Gara Grand Central. Eram foarte mulțumiți. Mike își ținea întâlnirile de divizie pe terenul nostru, ceea ce ne permitea să fim permanent în legătură cu el și să învățăm despre cum se luptă împotriva focului. Într-o zi, când a terminat întâlnirea, a venit la noi să ne salute.

“Mike, va fi liniște și astăzi?” a întrebat Sally.

“Nu, meteorologii au anunțat că este o zi cu vânturi puternice și condiții prielnice pentru incendiu. Suntem foarte neliniștiți pentru extremitățile focului – zonele Trail Creek și Moose Creek. Voi împărți tot echipamentul între aceste două zone, pentru că ne așteptăm la ceea ce e mai rău. Vă voi lăsa echipajul Hot Shots pentru ceva timp. Ar trebui să fiți în siguranță dacă îi aveți pe ei. Se anunță vânturi puternice și fulgere fără ploaie”, a răspuns Mike, în timp ce privea cerul având o expresie foarte serioasă.

“Mă voi ruga lui Dumnezeu să nu fie vânturi puternice și nici fulgere”, l-am asigurat.

“Apreciez. E groaznic și noi suntem atât de obosiți. Echipajul meu este extenuat. Ei bine, trebuie să plecăm. Știți cum să ne sunați dacă aveți nevoie de ajutor.”

Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre și nu a bătut nici vântul și nu au fost nici fulgere în ziua aceea. Lăudat să fie Domnul! Mike a fost mulțumit pentru răgazul care l-a avut și a lăsat echipajul să se odihnească, iar noi eram mulțumiți că Dumnezeu ne-a arătat iar, care este puterea rugăciunii.

Într-o altă zi, am fost martorul unui incident plin de umor. Nu este ușor pentru un comandant ca Mike să găsească un moment de singurătate și liniște. Într-o zi, l-am urmărit cum a venit cu mașina și a coborât cu prânzul. Era cald, și a găsit un colț de umbră sub un pom de pe pajiștea lui Sally. Înainte să pot spune un cuvânt, a căzut obosit pe iarbă, însă nu pentru mult timp. Am sosit la ușă la timp pentru a-l vedea cum sare și spune: “Asta trebuie să fie Sally, care udă din nou.” S-a întors și a plecat spre pădure cu spatele ud. Săracul Mike! Îmi părea rău pentru ce s-a întâmplat după tot ceea ce făcuse pentru noi.

Am mulțumit pentru echipajul Hot Shot (cel puțin așa gândeam), care curăța iar proprietatea noastră. Tocmai stinseseră o altă bucată de pământ arzând, când unul dintre ei a strigat: “Sally, Sally, vino puțin! Avem un iepuraș pe care l-am prins și l-am salvat din foc. Poți să ai grijă de el?”

Un iepuraș lipsit de ajutor și rănit – putea cineva să spună nu? Avea un ochi ars și arăta de parcă ar fi avut cataractă. Labele erau fierbinți și era foarte speriat. Luând în considerare toate aceste lucruri, era un iepure norocos.

“Ce nume să-i punem?” a întrebat Sally.

“Nu știu. Hai să-i întrebăm pe muncitori.”

Câteva zile mai târziu, am hotărât să-l numim Embers (Tăciune, n.tr.). A stat cu noi o săptămână. În timp ce Sally se îngrijea de rănilor lui, se părea că ceea ce-l ajuta cel mai mult era să mănânce, să mănânce și iar să mănânce. Să nu credeți că Embers doar consuma ci și oferea. El rămâne un simbol a ceea ce este bun și blând, ceea ce rămâne în inima omului de la Creatorul său.

Embers a devenit un fel de celebritate. Toată lumea voia să-l vadă, să-i mângâie blana și să-i vadă rănilor. Embers putea să întrerupă întâlnirile diviziei dacă Sally îl scotea afară în timp ce Mike vorbea. El și oamenii lui se adunau mereu în jurul iepurelui să-l vadă. Era scopul muncii tuturor acelor oameni, un semn vizibil al succesului. Era doar un pui de iepure, însă era salvat din foc și toți îl iubeau pentru că le reamintea de timpurile bune și de un timp când comunicau cu natura – un lucru de care nu aveau parte în mod obișnuit.

Aceasta înseamnă să vii deoparte. Să prinzi o scânteie dintr-o viață diferit mai bună, unde ai legătură cu natura și cu creația lui Dumnezeu. Acești pompieri aveau mult de lucru și, cu toate acestea, una dintre creaturile mici ale lui Dumnezeu le-a trezit dragostea și dorința de a-i ajuta pe cei neajutorați care suferă, ceea ce este o reflectare a caracterului divin. Puteți simți că cel pe care-l iubiți, sau familia, este atât de departe încât nu aveți nici o speranță ca lucrurile să se îmbunătățească. Vreau să vă asigur însă, că nimeni nu este atât de insensibil și de împietrit, încât Dumnezeu să nu poată trezi astfel de sentimente în el. Indiferent de cât de departe am mers fără să reflectăm caracterul lui Dumnezeu, El creează

circumstanțele necesare ca noi să fim schimbați după chipul Său. Lucrurile pot părea foarte întunecate, însă în orele cele mai întunecate, când flăcările ne amenință cu distrugerea, avem pregătită o cale de scăpare, iar mâna divină este întinsă să ne izbăvească de pericole.

Tu și cu mine suntem precum micul Embers, prinși și răniți într-o lume plină de flăcările păcatului. Cu toate acestea, în mijlocul bătăliei teribile pentru supraviețuire, inima plină de milă a lui Dumnezeu este îndreptată către fiecare dintre noi. El tânjește să ne ia în palma Sa, să ne lege rănilor și să ne hrănească într-un loc mai bun, așa cum am făcut și noi cu Embers.

Embers se afla în pericol. Singura cale de scăpare pentru el era una care îl înspăimânta și mai mult – să fie prins de oameni. Era speriat de moarte și se zbătea. Ca să rămână în flăcări, însemna condamnare sigură la moarte. Câți dintre noi locuiesc într-un loc în care murim spiritual și nici măcar nu vedem pericolul? Știm adesea în străfundul inimii noastre că dorințele inimii nu sunt împlinite și că rănilor și vânățăile vieții nu au fost vindecate. Mulți sunt membrii bisericii, iar unii au chiar funcții de conducere, și dacă ar fi examinați de Marele Medic, s-ar descoperi că sunt răniți, ca și Embers.

Să găsești un tratament înseamnă să ieși în afara zonei de siguranță. Embers a trebuit să-și predea voința în mâinile noastre pentru binele lui. Așa și noi trebuie să învățăm să ne predăm voința lui Dumnezeu pentru binele familiei noastre și pentru binele sufletelor noastre. Câți sunt însă dispuși să facă un asemenea pas? Embers a fost captivul nostru. Pentru ca el să fie salvat, noi a trebuit să decidem unde să mergă și ce poate să facă. Aceasta însemna să trecem peste voința lui, lucru care nu îi plăcea întotdeauna. Însă a învățat repede cum să se adapteze și cum să se dezvolte sub protecția noastră. Tu și cu mine avem minți care trebuie supuse lui Hristos și, în felul acesta, voinței lui Dumnezeu. Să-i dăm lui Dumnezeu controlul este o experiență vitală pentru mântuirea noastră. Casa lui Embers era o cutie de plastic din care voia să iasă folosind cea mai rea cale. Tot așa, mulți dintre noi văd restricțiile puse de Dumnezeu ca pe ceva prostesc, care ne restrânge libertatea. Dacă vom învăța cum să ne predăm, El ne va hrăni și se va îngriji de noi, iar noi ne vom dezvolta așa cum s-a dezvoltat Embers.

Dumnezeul cerului ne caută, pe tine și pe mine, încercând să ne salveze. Mulți dintre noi fugim însă din calea Lui pentru a evita să fim prinși. El este prea bun ca să folosească forța sau să ne rănească. La timpul potrivit, i-am dat voie lui Embers să se bucure de iarba și de trifoiul din grădină. Dacă vrem să-L lăsăm să ne călăuzească, Dumnezeu ne promite că va avea grijă de noi și ne va da voie să zburdăm pe pășunile unei lumi noi, unde focul păcatului nu ne mai poate vătăma. Ești păzit de El astăzi? Poți fi. El îi conduce pe toți cei care nu opun rezistență. Da, să te predai în mâna lui Dumnezeu este o experiență care ne înspăimântă, însă este singura cale către siguranță în această lume și în Împărăția care va să vină.

CAPITOLUL 14

FRUSTRAREA

*Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi
(Evrei 13:5).*

Semnul nostru cu “Suntem încă aici” a devenit simbolul echipajului care a lucrat pe șoseaua North Fork. Cu siguranță că eram una dintre familiile care au ales să înfrunte totul până la capăt, iar povestea casei noastre, care a supraviețuit incendiului, s-a răspândit repede. Fiecare echipaj nou care venea, știind istoria, lucra ca și când ar apăra un loc special și aveau dreptate. Am mai făcut o pancartă pe care să o așezăm lângă cea cu “Suntem încă aici”, de la capătul șoselei, pancartă pe care scria: “Mulțumim echipajelor de pompieri!” Era modul în care voiam să ne exprimăm mulțumirile față de acești oameni care făcuseră atât de multe, ajutându-L pe Dumnezeu să protejeze terenul nostru.

Din nefericire, am pierdut echipajele Hot Shots în timp ce operațiunea de stingere a focului continua. Cu adevărat, am făcut bine că am scris pancarta, deoarece nu mai eram considerați o zonă cu un pericol atât de mare, încât să avem nevoie de un echipaj Hot Shots. Au fost aduse alte două echipaje să îngrijească de locul acela, unul care lucra pe terenul de la vest, iar celălalt lucra pe cel de la nord. Nu am realizat în dimineața aceea că va fi o zi în care voi avea de înfruntat una dintre cele mai mari provocări pe care am avut-o vreodată.

Sunt o persoană pricepută și urăsc când văd lucruri făcute la întâmplare. Tocmai de aceea îmi plăcea echipajul Hot Shots. De când m-am mutat în sălbăcie m-am luptat cu această slăbiciune a mea, iar și iar, într-un fel necunoscut pe timpul când trăiam în Wisconsin. Dacă ceva mă supăra, atunci dădeam glas firii și toți ceilalți știau ceea ce simt în legătură cu acea situație. Acum, când voiam să devin un creștin adevărat, Dumnezeu voia să înving această slăbiciune pentru că, adesea,

descopeream că planurile îmi sunt zădărnicate, dorințele refuzate, ideile date la o parte și chiar și cele mai simple îndatoriri deveneau foarte complicate. Știam că Biblia vorbește despre răbdarea sfinților, însă nu știam, atunci când am devenit creștin, că răbdarea era un dar spiritual obținut în urma încercărilor. Mai târziu, când am citit faptul că și Hristos a învățat răbdarea prin lucrurile pe care le-a suferit, am căpătat mângâiere. Nu-mi place să învăț prin metoda aceasta, și totuși Dumnezeu îngăduie pentru binele meu. În cei douăzeci de ani petrecuți în sălbăticie, am ajuns să înțeleg că atunci când mi se întâmplă asemenea lucruri, ele sunt menite să mă întărească și să încerce dependența mea de Dumnezeu.

Cele două echipaje de pompieri se întorceau după câteva ore de muncă. Trăseseră un furtun de la pompa din râu câteva sute de metri prin pădure. Acum, în după-amiaza aceasta târzie, unii dintre muncitorii murdari și obosiți stăteau pe iarba de pe pajiștea noastră, în timp ce alții stăteau pe deal, privind la pompa din râu. Se vedea bine că erau dezorganizați și obosiți. Echipajul acesta nu lucrase atât de mult, cât lucrase echipajul Hot Shots, însă toate echipajele trebuie comparate cu cel mai bun echipaj. Eram puțin neliniștit, deoarece prietenii noștri nu erau disponibili și, deși acest echipaj părea amabil, ne lipsea felul prietenos de a fi și legătura care se crease cu echipajul Native American.

Eram afară când ne-a atras atenția o rafală de vânt care venea dinspre vest. Toții ochii erau îndreptați către locul unde focul încă ardea, și care se îndrepta spre copacii din spatele cabanei pentru oaspeți. Vântul a stârnit focul și l-a aprins și mai tare, iar acesta a început să se îndrepte spre cabana de oaspeți.

“Foc! Foc!” Am strigat la șefii echipajului, arătând alarmați ultima izbucnire și așteptându-ne la aceleași ordine și acțiuni hotărâte pe care le văzusem săptămânile trecute. Însă ei nu au făcut nimic. Continuau să stea acolo. Nu puteam crede.

Am așteptat, sperând că vor face ceva, însă nici chiar liderii nu făceau nimic. La început nu puteam înțelege. Stăteam cu gura deschisă. Cu siguranță plănuiesc să facă ceva, m-am gândit, însă nu s-a întâmplat nimic. M-am uitat iar la flăcările care se răspândeau. Dacă cineva nu acționa repede, focul urma să fie pierdut de sub control.

“E ciudat! Viețile pompierilor sunt în pericol, de asemenea, de ce nu fac ceva?” mi-a șoptit Sally la ureche.

“Nu știu, însă dacă ei nu acționează, va trebui să facem noi ceva.”

M-am întors spre câțiva pompieri și le-am spus: “Haideți să luăm furtunile și să stingem acest foc”. Nimeni nu s-a mișcat. Stăteau acolo ca înghețați. Nu știu dacă aveți o fire ca a mea, însă puteam simți cum crește frustrarea. Voiam să-i determin să acționeze, să fac ceva care să-i determine să se miște. Face însă creștinismul așa ceva – forțează el voința altcuiva? Mi-am dat seama că dădeam glas frustrării și că trebuia să i-o predau lui Dumnezeu, însă acest lucru nu îndepărta problema cu acești pompieri. Voiam neapărat să găsesc o soluție înainte de a fi prea târziu.

“Poate dacă încep să lucrez, mi se vor alătura”, m-am gândit. Uneori e nevoie ca o persoană să se miște pentru a-i determina pe ceilalți să răspundă, așa că am mers la furtun și am încercat să-l trag în susul dealului. Nu puteam nici măcar să-l clintesc și nimeni nu mi-a venit în ajutor. Amintiți-vă că a mișca un furtun folosit în incendii este egal cu a te lupta cu un piton. Când sunt pline de apă cântăresc sute de kilograme. Vorbeam despre enervare. Casa noastră supraviețuise celui mai rău foc, iar acum era în pericol, deoarece aveam un echipaj care nu părea că vrea să lupte împotriva focului.

“Vă rog, ajutați-mă!” am pledat eu, însă ei au acționat ca și când a muta un furtun nu intra în atribuțiile lor. Trebuia să fac ceva repede. Cisterna cu apă s-a oprit și i-am cerut lui Bill, șoferul, să mă ajute să trag furtunul, însă nici măcar amândoi nu am reușit să-l urnim. “Bill, ai mai lucrat cu un echipaj ca acesta? Știi cumva cum să-i determinăm să ne ajute?” Echipajul se uita la mine ca și cum aș fi fost un proprietar nebun care nu-și avea casa în zona de pericol. Nu au spus nici un cuvânt, însă acțiunile lor au spus mult. “Cine crezi că ești tu, încercând să faci pe șeful cu noi?” Focul avansa repede și orice moment ocupat cu discuții conta. Mai aveam doar zece minute să facem ceva, dacă voiam să salvăm cabana de oaspeți.

Bill a început să “vorbească” echipajului, folosind cuvinte colorate și, în cele din urmă, i-a făcut să se miște. Furtunul a început să se tragă, iar eu am mers jos să pornesc pompa de apă care, mai mereu, era încăpățânată,

știind că s-ar putea să-mi ia ceva timp și fiecare secundă conta. Nu știam ce se întâmplă sus, cu casa noastră. După ce am pornit pompa, când am privit în susul dealului nu-mi venea să cred ceea ce am văzut. O parte din echipaj lucra cu furtunul. Părea că, în loc de pompieri, veniseră Keystone Cops sau Three Stooges. Bucățile din care era alcătuit furtunul fuseseră desfăcute pentru a fi transportate. Fără să știu acest lucru, eu dădusem drumul la apă, care țâșnea în toate părțile, numai pe foc nu. Echipajul a încercat să assembleze iar furtunul, în timp ce bucățile se mișcau într-o parte și alta, împrăștiind apă peste tot.

Puteți intra în miezul problemei cu mine pentru puțin timp? Vă puteți imagina cât este de greu să tragi de un furtun câteva sute de metri prin pădure, ca să aperi cabana de oaspeți? Voiam să le spun acestor oameni (în minte mi-a venit un termen nu chiar atât de drăguț pentru a-i descrie) ceea ce gândesc despre ei chiar atunci și acolo. Tu nu ai fi reacționat așa? Îți mulțumesc lui Dumnezeu pentru că, o dată cu aceste gânduri, El mi-a vorbit: *“Jim, va stinge lucrul acesta focul?”*

“Nu, Doamne, îți predau Ție aceste sentimente”, i-am spus lui Dumnezeu în timp ce alergam în josul dealului să opresc pompa. După ce a trecut aproape o veșnicie, au reușit să apropie furtunul de foc. Am alergat tot drumul către pompă, pe lângă oamenii care stăteau și priveau, pe lângă unii care leneveau în grădină uitându-se, pe lângă cei care stăteau pe deal privind și ei. Eram ispitit să le spun câteva, să dau curs ispitei, să încetez să mai fiu un creștin. Până atunci nu am fost niciodată atât de mulțumit că am trecut prin atât de multe încercări în trecut. Acum realizez că acele experiențe m-au făcut să-mi țin privirea îndreptată spre Isus și să-I predau Lui supărarea mea, care continua să mă inunde.

Am pornit pompa și am mărit presiunea furtunului, apoi am alergat tot drumul înapoi la celălalt capăt, ca să mânuiesc furtunul, în timp ce pompierii profesioniști nu își făceau slujba. Realizând că aveam nevoie de mai multe furtunuri, i-am dat furtunul lui Bill și am mers să aduc mai multe. Frustrarea pe care am simțit-o atunci fusese, cu siguranță, trimisă de diavolul ca să mă facă să mă mâni. Doar târziu am realizat că, așa cum a fost și cu Iov, Dumnezeu pusese un gard ca să ne protejeze pe mine și proprietatea. Satana știa că nu-mi poate face rău atâta timp cât rămâneam credincios lui Dumnezeu, așa că s-a hotărât să facă ceva pentru cauza lui,

aducând evenimente care să mă lovească în punctele slabe. M-a atacat în zona frustrării și mâniei iar și iar, și, în cazul acesta, m-a atacat în același punct.

Sunt o persoană care caută soluții. Dumnezeu m-a binecuvântat cu o viziune de ansamblu și nu am nevoie să studiez problema mult timp ca să descopăr ce trebuie să fac pentru a o rezolva. Nu mă descurc atunci când alții fac lucruri prostești sau când gândirea defectuoasă sau ascultarea orbească de reguli, duce la alegeri care nu au nici o bază logică. Oamenii care luptă împotriva pădurilor incendiate au o problemă. În imaginea de ansamblu, și prin aceasta mă refer la sute de ani, focul era ceva benefic în ciclul de viață al pădurii. Nu sunt împotriva acestui fel de gândire; vreau doar să spun că nu cred că planeta noastră bătrână mai are de trăit sute de ani, deși noi ne îngrijorăm. Din nefericire, logica beneficiilor aduse de foc i-a dus pe mulți manageri ai incendiilor forestiere, să adopte politica “las-o să ardă”, ceea ce înseamnă că se împotrivesc focului doar când acesta afectează proprietăți private.

Nu știu dacă echipajul nostru gândea în felul acesta, însă așa se părea când am mers acasă să mai aduc furtunuri. Întregul echipaj se răspândise în jurul proprietății noastre de parcă ar fi vrut s-o apere. Într-un fel, am înțeles lipsa lor de acțiune de mai devreme. Oricum, erau sute de hectare arzând în jurul nostru, majoritatea fiind pământurile guvernului. De ce făceam eu o ruptură în proprietățile serviciului forestier? În imaginea de ansamblu, raționamentul acesta era defectuos, însă în același timp ei dădeau voie focului să ardă proprietatea noastră. Nu puteam să înțeleg și nu era de nici un folos să încerc să gândesc folosind raționamentul lor. Ceea ce rămăsese din al doilea echipaj stătea lângă curte și lucrul acesta mă deranja. Se părea că luptam, de veacuri, singur cu acest foc. Am o condiție fizică foarte bună însă nu mai sunt tânăr și începeam să obosesc. Cel rău știe că devenim mai slabi în a rezolva problema dacă menține presiunea și dacă ne determină să intrăm într-o lungă bătălie cu ispita.

Nu am fost tocmai diplomat; aveam nevoie disperată de ajutor. “Scoateți-vă bocancii și veniți și ajutați-mă să aduc mai multe furtunuri,” am strigat. Câțiva, fără tragere de inimă, s-au ridicat. Frustrarea devenea și mai mare în timp ce îi vedeam stând, ca și când se întrebau cum de îndrăznesc să-i mișc. Din nou am simțit cum Dumnezeu îmi cere să mă

predau Lui, și L-am ascultat. Vocea mi s-a înmuiat. “Haideți”, i-am încurajat. “Trebuie să luptăm cu focul acesta.”

Bill a venit după ce a dat furtunul său altcuiva. A venit să se uite, de asemenea, după mai multe furtunuri, și când i-a văzut pe oameni stând, a folosit câteva cuvinte tăioase și mai puțin politicoase. În mod evident, cuvintele lui au avut efect pentru că unul dintre oameni i-a spus: “Nu poți vorbi cu mine astfel. Am plecat!” și strâmbându-se ca un copil mic, a lovit unul dintre vehicule. Ce atitudine! Noi ne străduiam să înfruntăm distrugerea și el a plecat pentru că nu i-a plăcut modul în care i-a vorbit cineva. Este lipsit de rușine, vei spune. Poate, însă nu este ceva neobișnuit.

Găsesc astăzi în biserici mulți care acționează în același fel. Stau și privesc cum alții se pregătesc să lupte pentru Dumnezeu. Unii acționează doar atunci când sunt îndemnați de cei care văd pericolul, și atunci, doar parțial. Însă sunt și persoane care părăsesc biserica atunci când cineva le vorbește într-un fel care nu le place. Mulți bărbați stau, și le lasă pe soțiile lor să se lupte să-i salveze pe copii din lumea aceasta, în timp ce este mare nevoie de ajutorul lor. Cei slabi nu trebuie să conducă, dar nici să stea, ca și pompierii aceia, și să privească la cei mai puțin pregătiți, dar sinceri, care se luptă.

Părea imposibil că vom primi ajutor din partea oamenilor așa că Sally și Janell au îngenunchiat chiar acolo, în fața tuturor, și i-au cerut ajutor lui Dumnezeu. Dumnezeu este întotdeauna aproape pentru a răspunde rugăciunilor făcute cu credință, și vântul a încetat imediat să mai bată. O mașină de pompieri a venit pe șosea și oamenii de la bord, văzând situația, au început să pulverizeze apă din partea de sud. Când Bill și cu mine ne-am întors cu furtunurile, lucrurile se îmbunătățiseră, și cu noile bucăți de furtun am reușit să stingem focul.

Am fost șocat de comportamentul pe care l-am văzut. Printre mașinile de pompieri am văzut un responsabil și l-am întrebat dacă îl pot contacta prin radio pe Mike, comandantul diviziei, pentru a-i cere să vină ca să vorbesc cu el. După ceva timp, Mike a venit și am reușit să stau de vorbă cu el. Mi-am dat seama că pot să mă aflu în pericol pentru că, în Montana, deși nu poți fi evacuat cu forța, poți fi mutat dacă te bagi în treaba pompierilor, iar eu făcusem mult mai mult decât atât. Preluasem comanda și-mi exercitasem autoritatea. Mă îngrijoram pentru această situație. În

inima mea simțeam că am făcut ceea ce trebuia. Nu eram însă orb față de posibilitatea ca cineva să interpreteze greșit acțiunile mele și să-i ceară șerifului să mă mute.

Înainte de a detalia povestea, i-am cerut scuze pentru că-mi exercitasem autoritatea pe care nu aveam dreptul să o exercit și apoi m-am apucat să spun întreaga poveste. Mike a ascultat și mi-a spus: “Nu e nevoie să te scuzi. Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Eu trebuie să-ți cer scuze pentru ceea ce au făcut oamenii de sub comanda mea.” Lui Mike îi părea foarte rău pentru situația aceasta. A comandat cisternelor, mașinilor de pompieri și motoarelor de incendii să stropească tot pentru a construi o linie care să nu permită focului să treacă. Se putea vedea că focul s-a apropiat teribil de mult pe o suprafață de 50 de metri pe care se aflau arbuști și care fusese curățată când a fost curățată și proprietatea noastră. Cu toții știam că această grămadă înaltă de trei metri putea să producă un dezastru. Se părea că nu au făcut destul pentru a evita ceea ce se întâmplase.

“Este în regulă, Mike, e în regulă”, a spus Sally. “Dumnezeu ne-a purtat de grijă. Suntem bine acum. Totul este sub control. Cu adevărat totul este bine.”

În timp ce Mike evalua focul, a chemat un elicopter să arunce substanțe retardative și apă pe focul de la nord de noi, care, fără să știm, în timpul crizei începuse să se îndrepte spre noi, însă vântul l-a întors. Ce Dumnezeu iubitor avem. El veghează asupra noastră chiar și atunci când nu știm că ne aflăm în pericol.

Exact în același fel, Dumnezeu ordonează evenimentele vieții. Doar în veșnicie vom cunoaște dragostea pe care Dumnezeu ne-a arătat-o. Dacă nu vedem pericolul nu înseamnă că El nu îl vede sau că nu Îi pasă. Dumnezeu nu îi îngăduie lui Satana să trimită peste noi încercări mai mari decât puterile noastre. Într-adevăr, El se îngrijește mai mult decât putem noi vedea sau înțelege. Fiecare acțiune a lui Dumnezeu este întreprinsă datorită grijii Sale pentru copiii Săi.

În ziua următoare, plănuisem să mergem la Kalispell ca să întâlnim familiile care veniseră în Montana în ciuda amânării deschiderii casei. Dar cum puteam merge acum? Ideea plecării de acasă, după tot ceea ce se întâmplase, părea imposibilă. Matthew și Angela s-au oferit însă să vină

și să aibă grijă de tot în timp ce noi mergeam la Kalispell să-i întâlnim pe acei oameni.

Dimineata următoare, înainte de a pleca în oraș, Mike a venit și ne-a spus: “Nu vreau să vă îngrijorați pentru proprietate în timp ce veți fi plecați. Eu personal voi avea grijă să fie în siguranță. Voi aduce toate resursele diviziei ca să vă protejăm locul. Asta înseamnă 200 de oameni, 23 de mașini de pompieri și cisterne cu apă. Aș vrea să înțelegeți ce le-am spus. Trebuie să atingă fiecare copac, băț sau bucată de pământ 300 metri de jur-împrejurul casei voastre; dacă există ceva aprins, trebuie îmbibat cu apă.” Ne-a asigurat că va stinge totul de la nord la sud și din vest înainte ca să apună soarele.

Așa că am plecat. Chiar dacă era dis-de-dimineată, Mike își ținuse cuvântul. Autobuzele erau aliniate pe șoseaua North Fork și 200 de pompieri în costume galbene Nomex străluceau în semiîntunericul dimineții, în timp ce mergeau în josul drumului, urmați fiind de mașini de pompieri și cisterne. Era o demonstrație uimitoare despre ceea ce înseamnă să lupti împotriva focului. Sunt unele focuri cărora nu li se dă atâta atenție, iar aici, Jim și Sally Hohnberger stau liniștiți în grija armatei pe care Dumnezeu a trimis-o.

Cu adevărat, Dumnezeu lucrează pe căi minunate. Tot ceea ce este bun vine de la Dumnezeu! Eram mulțumiți de Mike, însă mulțumirile supreme se îndreptau către Dumnezeu. Această încercare care mi-a adus frustrare atunci când pompierii nu ne ajutau, a fost o unealtă folosită de Dumnezeu pentru a ne aduce mai mult ajutor decât am fi sperat să primim. Dificultățile și încercările pe care Dumnezeu le îngăduie ar fi, de cele mai multe ori, cele mai mari binecuvântări dacă am putea vedea mâna Celui Atotputernic asupra noastră, în loc să privim la ele ca la niște încercări supărătoare, așa cum i se pare înțelepciunii umane limitate.

Matthew și Angela erau în drum spre noi. Au adus fructe înghețate și au făcut câte ceva dulce pentru toți pompierii. Toată lumea a avut ceea ce a dorit. Pompierii au folosit radiourile pentru a-i invita pe toți cei care doresc să vină. Lui Matthew îi plăcea la nebunie. Curtea era plină de grupuri-grupuri de pompieri. Echipajul care nu a vrut să coopereze cu o zi înainte nu a venit însă.

“Nu e drept”, și-a spus Matthew. “Dumnezeu ne iartă când greșim. Trebuie să-i căutăm pe acești oameni și să nu îi excludem.” Așa că am mers să găsim echipajul. Au șovăit un timp, simțind că nu merită vreo răsplată. Așa cum au descoperit și cei care au trebuit să negocieze cu Matthew, el poate fi foarte convingător, așa că au fost serviți și ei. Cu adevărat, erau mulți oameni de treabă în echipajul acela. Le lipsea un lider bun. Noi apreciem și ceea ce au făcut ei. Suntem recunoscători pentru totdeauna celor care ne-au ajutat să apărăm proprietatea.

Nu am știut atunci, însă mai mulți pompieri ne-au spus despre o cuvântare pe care Mike, comandantul diviziei, a ținut-o la un foc de tabără, nu numai în fața diviziei sale, ci în fața a sute de pompieri care alcătuiau întregul echipaj de pompieri. Mike nu ne-a spus niciodată nimic despre asta și nu vom ști niciodată exact cuvintele sale, însă știm ceea ce ne-au spus alții. Era roșu în timp ce spunea despre cum am apărât singuri proprietatea fără ajutorul pompierilor. “Era supărat!” a fost ceea ce a spus un pompier. Apoi a continuat folosind cuvintele lui Mike: “Când privim o familie luptându-se cu focul și nu le venim în ajutor, pierdem esența a ceea ce înseamnă să fii pompier. S-a întâmplat o dată. Nu trebuie să se mai întâmple niciodată.”

Dacă ai putea să stai și să asculți la focul de tabără al cerului în timp ce Hristos vorbește despre evenimentele zilei, ce va spune El? Ce va spune despre responsabilitățile tale? Ai văzut oameni în primejdie astăzi, pe cei care sunt prinși în focul păcatului, al imoralității, al influenței lumii acesteia sau descurajării? L-ai văzut pe cel cu care te-ai căsătorit ca o persoană cu nevoi sau ca pe un partener a cărui dragoste ți se cuvine? Fiecare dintre noi avem persoane care depind de noi. Suntem demni de încrederea care ne-a fost acordată? Dacă nu, nu vă ascundeți în pădure pentru că vă simțiți prost din cauza eșecului. Veniți, acceptați iertarea și, prin puterea lui Hristos, hotărâți-vă ca, în clipa primejdiei, să nu mai cădeți.

Faptul că Satana este hotărât să distrugă nu numai familia, ci și proprietatea, nu trebuie să fie o surpriză pentru nici unul dintre noi. Căminul este locul în care am învățat umblarea creștină – incubatorul, dacă vreți să spunem așa – și din acest loc a venit mesajul transformator pe care l-am împărtășit lumii întregi prin slujirea noastră, casete audio, cărți, casete video. Distrugerea proprietății ar fi însemnat încetarea lucrării noastre

pentru un timp, deși nu mă îndoiesc că Dumnezeu ar fi scos ceva bun din situația aceasta. Cu adevărat, vrăjmașul ar fi fost încântat să ne distragă atenția, și ar fi fost și mai mulțumit dacă ar fi folosit frustrarea în circumstanțele manipulate de el, pentru a-L părăsi pe Dumnezeu și a depinde doar de puterea noastră. Trebuie să învățăm cum să ne lăsăm călăuziți de Dumnezeu spre case de la țară, în locuri liniștite, unde ne poate învăța dependența de El și neîncrederea în înțelepciunea noastră.

Dacă alegi să urmezi exemplul familiei mele, și tu vei avea de înfruntat incendii. Poate nu vor fi incendii în pădure, însă pot fi focuri mult mai periculoase, aprinse de critică, de răutate, de cei care, din cauza ambiției lor, văd pe cei care prezintă adevărul puternic al Bibliei ca o amenințare asupra influenței lor. Oameni mari, de toate vârstele, au trebuit să înfrunte asemenea încercări și, dacă le vei urma exemplul, trebuie să fii pregătit să faci la fel.

Vino deoparte și învață să trăiești în liniștea prezenței lui Dumnezeu în mijlocul celor mai provocatoare circumstanțe care ne înzestreză cu abilitatea de a ne bucura de bucuriile vieții, chiar și în timp de stres. Venind deoparte, am învățat să fiu liniștit în mijlocul încercărilor. Am putut să mă împrietenesc cu pompierii, m-am bucurat de familia mea și m-am minunat de legătura care există. Acestea sunt lucrurile pe care Dumnezeu vrea să ți le ofere. Să fii binecuvântat din plin pentru că ai ales să vii deoparte și să rămâi acolo în prezența Lui, în mijlocul luptelor pe care le înfrunți.

CAPITOLUL 15

REFLECȚII

*Lăudați pe Domnul, căci este bun; căci în veac ține îndurarea Lui
(Psalmul 136:1).*

Săptămâna în care casa a fost deschisă s-a sfârșit, iar eu mă gândeam la ceea ce s-a întâmplat. Nu era nici o îndoială în mintea mea asupra faptului că diavolul s-a luptat să ne distrugă pe noi și influența noastră, dar, ca multe dintre planurile lui, nu puteam să știu cum va folosi Dumnezeu acest foc spre binele nostru. A plouat în ziua aceea – nu mult, ci numai cât să liniștească lucrurile.

Embers era pregătit să-i dăm drumul și Sally i-a dat drumul lângă sere, unde grămezile de lemne puteau oferi adăpost. De fapt, nu era nici o tufă în care s-ar fi putut ascunde, deoarece toate fuseseră tăiate. Sperăm ca lui Embers să-i meargă bine, însă doar timpul poate să dovedească lucrul acesta. Până acum l-am zărit de câteva ori și era într-o formă bună, obișnuit cu rănilor sale.

Focul a continuat să ardă de-a lungul râului în partea de est. Stăteam la masă mâncând prânzul, iar fumul a început să fie din ce în ce mai puternic. Sally și Janell au spus că se pare că se îndreaptă spre noi. “În nici un caz!” le-am spus. “Nu se poate să vină din est!”

După prânz, când am mers afară să mă uit, l-am văzut. Se îndrepta repede către râu și către noi. Am mers la un vecin care are casa mai aproape de râu decât o avem noi, și am descoperit că, într-adevăr, focul venea din est. Vecinul mi-a spus că pompierii au fost deja anunțați. Nu puteam să cred! Focul încercase deja de multe ori să ne distrugă casa și acum venea din partea care nu arse, din est?

“Doamne, muștră-l pe Satana și planurile lui rele”, m-am rugat. “Destul, e destul!” Slavă Domnului! Focul s-a apropiat de râu și apoi s-a retras.

Acum eram puși față în față cu o alegere grea. Plănuisem să mergem cu Matthew și Angela la Quetico, o zonă din Canada, pentru a face canotaj.

Pericolul trecuse, însă posibilitatea ca un tăciune să se aprindă era reală și putea cauza probleme pentru următoarele câteva săptămâni. Puteam merge în excursie, încrezându-ne că Dumnezeu ne va păzi casa? Am hotărât că putem pleca. Pompierii au promis să verifice casa și seara și dimineața.

Odată ce ne-am hotărât, am început să ne pregătim pentru plecare. Trebuia să merg în oraș la dentist și, pentru că urma să fim plecați de ziua lui Andrew, ne-am hotărât să ne adunăm în seara aceea acasă la el ca să sărbătorim evenimentul. Janell se îngrijise de asta, însă stresul, fumul și încordarea i-au dat bătaie de cap, așa că o ustura gâtul și avea simptomele răcelii. Dezamăgită, nu a vrut să le dea răceala lui Matthew și Angelei chiar înainte de a pleca în sălbăticie, așa că s-a hotărât să stea acasă.

În timp ce mergeam către oraș, m-am gândit la Janell. Venise din partea cealaltă a țării să ne ajute, doar pentru că ne iubea, a lucrat tot timpul cât am fost în pericol și acum era bolnavă. Uram păcatul la momentul acela și toate suferințele pe care le cauzează. M-am rugat să se facă bine curând. Prin prisma înțelepciunii mele umane, aceasta era tot ceea ce înțelegeam din această situație, deși Dumnezeu a promis că toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor care-L iubesc pe El. Era dincolo de posibilitatea mea de înțelegere cum putea aceasta să fie spre bine.

Ne-am bucurat împreună cu familia și am plecat târziu din oraș către casă. Când am ajuns acasă era foarte târziu și totul părea bine. Dar, după ce Janell ne-a sunat și ne-a povestit ceea ce s-a întâmplat, am înțeles că lucrurile stăteau altfel.

Pe la ora 5, Janell a mers să mute furtunul lui Sally pentru a uda o altă porțiune de pășune și a văzut o coloană de fum ridicându-se din spatele serei. Luând în spate încărcătura cu apă pe care pompierii ne-au lăsat-o, în caz că avem nevoie de ea, a mers în pădure să vadă ce se întâmplă. La mai puțin de 150 de metri de seră, era o bucată mare de pământ arzând. Că fusese aprinsă în ziua aceea sau că arsese încet, încă de săptămâna trecută, nu știm, dar în ziua aceea se aprinsese și mai mult. Era dincolo de puterile lui Janell să o stingă.

Alergând acasă, a format numărul centrului pentru urgențe așa că, în zece minute, două mașini de pompieri au venit pentru a rezolva problema. Dacă Janell s-ar fi simțit bine și ar fi mers cu noi, focul ar fi avut cel puțin

cinci ore să ardă și să se răspândească. Puteam să pierdem totul. Cu siguranță că toate lucrurile lucrează spre bine!

Întreaga istorisire despre incendiu este plină de intervenții divine. Terenul din jurul proprietății noastre care a ars are formă de potcoavă. Cu toate acestea, Dumnezeu ne-a lăsat o oază de verdeată. Am pierdut doar 2.000 de metri pătrați cu pomi fructiferi pe care nu o putem vedea din partea de sud, de unde este casa. Peisajul pe care îl vedem este intact în toate cele patru părți. Dacă luăm în considerare și terenul care a ars la sud, focul ne-a încercuit din toate părțile, însă noi am fost cruțați. Isaia 43:2 spune: “Dacă vei merge prin foc, nu te va arde; și flacăra nu te va aprinde”. Dumnezeu este bun. El poate scoate ceva bun din încercări, chiar din situații imposibile.

Mai este o intervenție divină dragă nouă, care a avut loc în timpul incendiului. Același Dumnezeu care controlează elementele naturii ne-a adus pacea în mijlocul incendiului. Într-un fel, cred că se potrivesc. Am venit deoparte în munți, deoarece focurile aprinse de voința noastră necontrolată ne consumau dragostea unul pentru celălalt și pentru familie. Acum, după douăzeci de ani de când ne-am mutat în sălbăticie, am mai trecut o dată prin foc, însă ce diferență a fost în ceea ce privește relația noastră cu Dumnezeu! Am învățat cum să avem pace în mijlocul furtunii, pacea care ne permite să dormim chiar în furtuna vieții.

Pentru a găsi această pace, a trebuit să venim deoparte, să ne mutăm într-un loc liniștit, departe de societatea decăzută și de valul care este gata să ne ia, determinându-ne să facem lucrurile ca și ceilalți și să devenim nemulțumiți ca și celelalte familii. Lăudăm pe Dumnezeu că nu s-a întâmplat așa. Astăzi trăim același vis pe care l-am avut acum câțiva ani, apropiindu-ne unul de altul și împreună venind mai aproape de Dumnezeu. Nimănui nu i se cere să ducă viața pe care o ducem noi, însă toți sunt chemați să găsească liniștea care se poate găsi în prezența lui Dumnezeu.

El îți vorbește astăzi, întrebându-te dacă nu ai purtat destul propriile poveri. El stă lângă tine și-ți cere să vii la EL și să găsești odihna pe care sufletul tău o dorește. Și eu, mă alătur Lui, încurajându-te să vii; e tot ceea ce trebuie să faci. Vino la Dumnezeu, și El îți va spune ce trebuie să faci. Doresc din toată inima să poți gusta liniștea. Cred că este și dorința inimii tale. Vei fi de acord? Ți vei asuma toate riscurile și o vei obține? Vei veni deoparte?

ALTE CĂRȚI

LA EDITURA ZAPPY'S:

A patra uimire

Autor: **Alberta Mazat**

144 pagini

Cartea “A patra uimire” scrisă de Alberta Mazat vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. E drept că o realitate stranie s-a impus în Biserică de-a lungul timpului și ne-a făcut semn că acest subiect este tabu și nu trebuie comentat și nici aruncat printre tineri ca să nu-i rătăcim. Sper să descoperiți în acest minuat manual de dragoste că sexualitatea nu este doar actul sexual, ci un complex de mișcări afective, de atitudini specifice sexului și de motivații raționale imperioase relației, care concură la o atracție continuă și crescândă, indiferent de vârstă, de circumstanțe sau de presiuni psihologice externe.

Doar în peisajul înțelegerii adevăratei sexualități putem descoperi actul sexual ca un cadou dăruit reciproc de dragostea celor doi.

Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Și totuși, sondajele au confirmat că acei credincioși care trăiesc o experiență veritabilă cu Dumnezeu, au și experiențe bogate în relația intimă de cuplu și se bucură de o sărbătoare a dragostei fără precedent.

Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

Scăpare la Dumnezeu

Autor: **Jim Hohnberger**

180 pagini

Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

Viață din belșug

Autor: **Jim Hohnberger**

280 pagini

Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații.

Cum să ai:

- o viață puternică;
- o căsnicie puternică;
- o familie puternică.

Evangelhia este despre oameni

Autor: **Jim Hohnberger**

104 pagini

Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi

Revoluție la Vatican

Autor: **Dr. Martin H. Kobialka**

248 pagini

O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

Subiecte uimitoare

Foarte răspândit în SUA acest ciclu de 27 studii biblice a fost conceput de organizația creștină Amazing Facts.

Acest ciclu este format din două seturi de 14 și respectiv 13 broșuri care dezvăluie într-un mod gradat frumusețea și bogăția Sfințelor Scripturi.

Fiecare broșură are 16 pagini, coperti color și imagini alb-negru la interior. Sunt prezentate într-o formă grafică foarte atrăgătoare.

“Biblia spune” este motto-ul care stă la baza prezentării fiecărui subiect în parte. Modul explicit și simplu în care sunt prezentate subiectele fac din acestea un bun ghid în studiul Bibliei atât pentru cei care fac primii pași cât și pentru cunoscători.

Ultimul tren

Autor: **Morris Venden**

216 pagini

Ultimul tren - oferă puncte de vedere noi, revelatoare (unele chiar șocante) asupra problemelor cu care urmează să ne confruntăm în zilele ce vor veni. De fapt “trenul” este singurul lucru imaginar din această carte care ne deschide ochii! Restul istorisirii este tot atât de adevărată cât este viața pe această planetă. Ceea ce veți citi în această carte va influența viața dumneavoastră pentru totdeauna...

Trâmbița dimineții

Autor: **Lewis R. Walton**

116 pagini

Scrisă imediat după evenimentele de la 11 septembrie 2001, cartea face radiografia lumii contemporane în lumina profeției biblice, a spiritului profeției și a evenimentelor la care suntem cu toții martori.

- Suntem dispuși să acceptăm restrângerea libertăților civile și religioase?

- Există alternativă la soluțiile politico-religioase care sunt gata să fie puse în aplicare?

- Rezolvă acestea problemele lumii moderne?

Sunt numai câteva întrebări alături de multe altele la care găsim răspuns pe paginile cărții

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's

Tel. 0244 - 334 775 e-mail: zappys@spymac.com